# עיריית רמת-גן

ישיבת מועצת העיר שלא מן המניין מס' 64 א'

מיום ראשון, י"ב באלול תשע"ז (03.09.2017) בשעה 18:00

באולם המועצה - בבניין מועצת העיר

**משתתפים:** מר ישראל זינגר – ראש העיר, גב' אדוה פולק – המשנה לראש העיר, עו"ד מנחם דוד – סגן ראש העיר, עו"ד אביבית מאור נמרודי – סגנית ראש העיר, מר אביהוא בן-משה – סגן ראש העיר, מר שמואל לרמן – יו"ר מועצת העיר, מר צחי זליכה – חבר הנהלת העיר, מר רמי פדלון – חבר הנהלת העיר, מר יצחק שחם – חבר הנהלת העיר, מר חיים גלרמן – חבר מועצת העיר, מר גבי נחמיאס – חבר מועצת העיר, גב' לילי שמה – חברת מועצת העיר, מר אדם קניגסברגר – חבר מועצת העיר, ד"ר שולמית ביסמנובסקי – חברת מועצת העיר, גב' עו"ד שלום לוי – חבר מועצת העיר, מר אלי מוסרי – חבר מועצת העיר, מר ליעד אילני – חבר מועצת העיר, מר דני גולדשטיין – חבר מועצת העיר, מר אריה מזרחי – חבר מועצת העיר, עו"ד רועי ברזילי – חבר מועצת העיר.

**לא השתתפו:** מר משה רווח - מ"מ ראש העיר, מר משה אברמוביץ' – חבר הנהלת העיר, עו"ד שי בכור – חבר מועצת העיר, רחל מרום – חברת מועצת העיר, עו"ד גלעד שריר – חבר מועצת העיר.

**נוכחים:** מר משה בודאגה – מנכ"ל העירייה, מר רון קוגמן – סמנכ"ל מינהל ותרבות, מר עזרא נחום – סמנכ"ל העירייה לתפעול, מר אמנון בוץ – סמנכ"ל מנהלת הבורסה, מר גרשון טוסק – גזבר העיר, עו"ד דוד שואקה – היועץ המשפטי ומנהל השירות המשפטי, מר דני רייף – מבקר העירייה, מר סער ורדי – דובר העירייה, מר ראובן שמר – מנהל אגף שפ"ע, גב' דליה לין – מנהלת אגף החינוך, גב' בת-חן פיליפ – מנהלת אגף לשירותים חברתיים, מר שמעון שומרוני – מנהל אגף ביטחון ואכיפה, עו"ד גיל סימנהויז – מנהל לשכת התאגידים, עו"ד רעות בנק אלון – מתאמת פעילות הנהלת העיר ומועצת העיר, מר חזי ברזני – מנהל מחלקת מדידה הערכה ובקרה. גב' אביבה מורן – סגנית מנהלת אגף החינוך ומנהלת מח' חינוך על יסודי, מר אבי אליאב – סגן מנהלת אגף החינוך ומנהל מח' לוגי תחזוקה ובינוי, גב' רינה גוזי – סגנית מנהלת אגף החינוך ומנהלת מח' כספים, גב' ורד אבינאל – מנהלת מח' גני ילדים, גב' אורית איתיאל – מנהלת מח' בתי ספר יסודיים, גב' אתי אלפנדרי – מנהלת מח' מחשוב ותקשוב, מר עמיר שנפלד – מנהל מח' תכנון ובקרה, גב' אושרה גווילי – מ"מ מנהלת מח' פרט.

**הקראת פרק תהילים.**

**1. <u>רפורמת המקיפות בתיכונים:</u>**

<u>הצעת החלטה:</u> מאשרים את המלצות רפורמת המקיפות בתיכונים.

**<u>מר שמואל לרמן:</u>** ישיבת מועצת עיר שלא מן המניין, מס' 64 א', היום יום ראשון,י"ב באלול תשע"ז, 3 בספטמבר 2017, 18:03, אולם מועצת העיר.

דבר ראשון, חיים גלרמן, ברכות, הגעת לגיל 70, ברכות ועד 120. ולכל מי שיש לו אירוע, לפני ישיבה זה היה שלום עם הברית של הנכד הראשון, היום זה אתה עם גיל ה-70, אז כל אחד זוכה בפרק תהילים. בבקשה, אז קודם כל פרק תהילים, אחרי זה אני הבנתי שאתה רוצה גם להגיד כמה מילים. בבקשה, גם וגם.

**<u>מר חיים גלרמן:</u>** פרק כ"ד זה פרק שנהוג לומר אותו ביום ראשון.

**- מר חיים גלרמן, קורא מתוך ספר תהילים פרק כ"ד –**

**<u>מר חיים גלרמן:</u>** רציתי רק לומר, אפרופו גיל 70, על פי המקורות לא נהוג לחוג את יום ההולדת לפני. יש כאלה שנוהגים, אבל גיל 70 זה גיל של חשבון נפש. יש כאלה שנוהגים לחוג כל שנה, יש כאלה שנוהגים לחוג כל 10 שנים, אני מציע לחוג כל 10 שנים, אבל עם סיומת 8. ולמה? 18 לדוגמא, 8, נעבור על 8, אבל 18 זה י"ח, בן י"ח לחופה. 28 – כ"ח, זה כח. 38 זה ל"ח, מתחילה קצת לחות לעלות. 48 זה מ"ח, גיל שצריך להפעיל קצת יותר את המוח. 58 זה נ"ח – מתחילים קצת לנוח. 68 – צריך להתחיל לסוח, לטייל. 78 – ע"ח – זה לחיות על חשבון. ו-88 – תבינו אתם.

עכשיו דברים קצת יותר רציניים. אני רק רוצה לומר דבר לפני פתיחת הישיבה. לקראת ישיבת המועצה הערב, אני פונה לכל חברי המועצה, בואו ננהג כבוד זה בזה, דבר שקצת לוקה בחסר. חברי קואליציה הם אינם חברי גועליציה. הם אנשים חושבים ואחראים, בעלי שיקול דעת לא פחות מאנשי האופוזיציה. בואו ניתן לרשויות המתאימות לעשות את הנדרש מהן ולא לחפש קיצורי דרך. תודה.

**<u>מר שמואל לרמן:</u>** חיים, יישר כוח, תודה רבה. שנזכה גם, איך אמרת, ב-78. איצ'ה, אתה שנזכה ב-88.

**עו"ד דוד מנחם:** אתה יודע מה זה 88, למה הוא עצר, הוא אמר – תבינו לבד. לא צריך להבין, פ"ח. הפח נשבר ואנחנו נמלטנו. זה הכי טוב 88.

**מר שמואל לרמן:** טוב, רבותי, אנחנו התחלנו עם נושא שנת הלימודים, נושא החינוך. דבר ראשון, קצת אינפורמציה על פתיחת שנת הלימודים. ראש העיר, גם אתה רוצה להגיד כמה מילים על פתיחת שנת הלימודים?

**מר ישראל זינגר:** קודם כל, יישר כוח לדליה, צוות אגף החינוך, בעצם כל אלה בעירייה ומחוצה לה, בטח ההורים קודם כל, וגם הילדים כמובן שהגיעו ברובם. השנה נפתחה, זה לא פשוט, כל מי שיודע, בלי אף תקלה. שתמשיך כאן השנה, שתמשיכו כך בעבודה ויישר כוח.

**מר שמואל לרמן:** בבקשה, פתיחת שנת לימודים. מצגת קצרה.

**מר אדם קניגסברגר:** יש לנו סדר יום. סדר היום שאנחנו קיבלנו זה סעיף אחד – רפורמת המקיפות בתיכונים. זה הסעיף שעליו אנחנו דנים. אין לי בעיה,

**מר שמואל לרמן:** לא רוצים – אין בעיה, לא נדון.

**מר אדם קניגסברגר:** רגע, סליחה, תן לי להשלים את המשפט. אני אשמח לשמוע את דליה, אבל בקצרה, כי זה לא הנושא על סדר היום.

**מר שמואל לרמן:** בבקשה. אם אתם רוצים לוותר – גם אפשר, אין לי בעיה.

**מר אלי מוסרי:** למה? למה לוותר?

**מר אדם קניגסברגר:** שמעת מה שאמרתי.

**מר ישראל זינגר:** אבל אלי לא רוצה לקצר.

**מר אדם קניגסברגר:** לא, אני אמרתי במפורש,

**מר אלי מוסרי:** אמרתי לשמוע את דליה, לא אמרתי ארוך או קצר.

**מר אדם קניגסברגר:** אלי, רק דקה, סליחה, אני חוזר עוד פעם, זה לא על סדר היום, אתם לא כתבתם את זה על סדר היום.

**מר שמואל לרמן:** אין בעיה.

**מר אדם קניגסברגר:** סליחה, אתם לקחתם את הישיבה הזאת מידינו, סליחה, זה מה שעשיתם,

**מר שמואל לרמן:** אבל למה אתה כועס כבר?

**מר אדם קניגסברגר:** למה אני כועס? כי אתם,

**מר שמואל לרמן:** לא צריך.

**מר אדם קניגסברגר:** סליחה, כי את הישיבה הזאת,

**מר שמואל לרמן:** אני מסכים לוותר.

**מר אדם קניגסברגר:** סליחה, תן לי לסיים. את הישיבה הזאת הייתם צריכים לקיים לא עכשיו. יש לכם הזדמנות ב-14 לחודש.

**מר שמואל לרמן:** אין בעיה. אם תרצה לוותר – אנחנו גם מוכנים. אין בעיה.

**מר רמי פדלון:** אבל למה מידיכם? מה זה, יש לכם בטאבו את הישיבה הזאת?

**מר שמואל לרמן:** רמי, תעזוב.

**מר רמי פדלון:** יש לכם בטאבו את הישיבה הזאת? מה זה מידיכם? מה זה מידיכם? תסביר לי מה זה מידיכם.

**מר אדם קניגסברגר:** אנחנו הגשנו בקשה באותו יום, סליחה, באותו יום,

**מר ישראל זינגר:** שעה אחרי זה.

**מר שמואל לרמן:** רמי, די. רמי, מספיק.

**מר אדם קניגסברגר:** באותו יום הגשנו שאתם הגשתם. אני שלחתי את המכתב גם למשרד הפנים.

**מר שמואל לרמן:** 10 דקות נראה לי סדר גודל מספיק לאינפורמציה.

**מר אלי מוסרי:** תגיד לי מה זה גועליציה.

**מר אדם קניגסברגר:** רמי, אם אתה לא יודע אל תתערב.

**מר ישראל זינגר:** דברי, אם יפסיקו אותך – נמשיך ב-14.

**מר שמואל לרמן:** אדם, תגידו לנו שאתם כבר לא מסכימים – ייפסק. מתי שנראה לכם שעברנו את הזמן – אין בעיה. אין לי בעיה, תגיד לי מה שתרצה.

**מר אדם קניגסברגר:** אז אמרתי, אני רוצה לשמוע את דליה בקצרה, זה הכול.

**מר שמואל לרמן:** תגיד לי מתי זה מפסיק להיות בקצרה – נעצור.

**מר אלי מוסרי:** יאללה, בוא נתחיל כבר.

**מר ישראל זינגר:** עזוב, הוא מדבר בשמו, עזוב אותו.

**מר אדם קניגסברגר:** סליחה, אני לא מדבר בשמי.

**מר ישראל זינגר:** אלא רק בשמך.

**מר אדם קניגסברגר:** סליחה, כמו שאתה מדבר בשמך.

**מר ישראל זינגר:** רק בשמך.

**מר אדם קניגסברגר:** אז תירגע. תירגע ותפסיק להתחיל. סליחה, אם אתה תתחיל איתי, אתה תקבל פה הצגה.

**מר שמואל לרמן:** אדם, די.

**מר ישראל זינגר:** מה יש להתחיל איתך? חבל עליך.

**מר שמואל לרמן:** די. די.

**מר אדם קניגסברגר:** חבל עליי?

**מר שמואל לרמן:** די, מפסיק,

**מר אדם קניגסברגר:** סליחה, לא אני עומד למשפט. תחכה. בסוף עוד נבוא לבקר אותך שם.

**מר שמואל לרמן:** בסדר.

**מר אדם קניגסברגר:** תתחיל איתי, אני אגיד לך עוד כמה דברים.

**מר שמואל לרמן:** לא צריך. אבל אתה כעוס. אל תהיה.

**מר אדם קניגסברגר:** לא, לא, אני תמיד כעוס כשאני רואה את הפרצוף הזה,

**מר ישראל זינגר:** אדם, אדם, יום שלטון הנוער עוד לא הגיע. עוד לא הגיע יום שלטון הנוער.

**מר שמואל לרמן:** די. מספיק.

**מר אדם קניגסברגר:** סליחה, אתה התחלת איתי, תזכור.

**מר שמואל לרמן:** די, אדם, די.

**מר אדם קניגסברגר:** סליחה, אני ארד עליך גם על דברים שאחר כך תבכה.

**מר שמואל לרמן:** די, אדם, בחייך, מספיק. אדם, מספיק.

**מר אדם קניגסברגר:** אתה בכית כבר מספיק אצל יואב. בכית שהרסו לך את המשפחה.

**מר ישראל זינגר:** פתיחת שנת הלימודים רוצה בקצרה.

**מר אדם קניגסברגר:** אתה בכית שהרסו לך את המשפחה. מי שהרס אותה זה אתה. תתבייש.

**מר שמואל לרמן:** טוב, מספיק. יאללה. תודה.

**מר אדם קניגסברגר:** אני אתן לך בלי סוף.

**מר שמואל לרמן:** יאללה, מספיק.

**מר ישראל זינגר:** לא מעניין אותו שנת הלימודים, אולי בפעם הבאה.

**עו"ד דוד מנחם:** חבר'ה, חודש אלול.

**מר אדם קניגסברגר:** מעניין אותי מאד שנת הלימודים.

**עו"ד דוד מנחם:** אדם, חודש אלול, קצת מרגוע.

**מר שמואל לרמן:** יאללה, בבקשה בדיוק. בבקשה, אפשר להתחיל.

*** הקרנת מצגת ***

**גב' דליה לין:** ערב טוב לכולם. קצת נתונים. שנת הלימודים תשע"ח, כפי שנאמר, התחילה בחגיגיות רבה ביום ששי. אני אציג קצת נתונים איך פתחנו את השנה. נתחיל עם מספרים.

אנחנו פתחנו את השנה עם 27,607 תלמידים, גידול של 599 תלמידים ביחס לשנה הקודמת. חינוך מיוחד – אנחנו עם 1,073 תלמידים, כולם ברמת-גן, שזכאים לחינוך מיוחד, גידול של 67 תלמידים ביחס לשנה הקודמת. ואם תראו, לאחר שפתחנו שני בתי ספר לחינוך מיוחד, בית הספר בספארי ובית אקשטיין לילדים על הרצף התקשורתי, אז יש לנו ירידה של 92 תלמידים שבעבר יצאו החוצה ללמוד בכל מיני מסגרות חיצוניות וכיום בעצם לומדים בעיר רמת-גן, שמבחינתנו זה ההישג הגדול. כשיש גידול בחינוך מיוחד, באופן טבעי יש גם גידול בסייעות, אז אנחנו רואים שיש לנו עוד 31 סייעות בריאותיות, עוד 60 סייעות פדגוגיות ואישיות, בדרך כלל ילדים על הרצף התקשורתי, וסייעת שניה בגני טרום חובה וטרום טרום חובה – כרגע אין שינוי, אבל זה לא סופי, בהחלט יכולות להיות כאן תוספות. סה"כ 91 סייעות נוספות.

בנייה חדשה במערכת החינוך – החלה בנייתם של 3 אגפים בבתי ספר – בית ספר ויצמן, עם 8 כיתות נוספות; בית ספר המתמיד עם 4 כיתות נוספות; בית ספר ארנון עם 12 כיתות נוספות; ואני מקווה שבמהלך השנה נתחיל גם לבנות את האגף החדש, 8 כיתות, בבית ספר ניצנים. התאמנו 5 כיתות גן – גן אחד לחינוך מיוחד ועוד 4 גנים ממלכתיים רגילים. והרחבנו את בית הספר, בית אקשטיין בספארי, שבעצם לומדים בו ילדים מכיתה ו' ועד כיתה ח', והתאמנו והעברנו את בית ספר בית אקשטיין לילדים על הרצף התקשורתי, הועבר לסמינר אפעל.

אשכולות גנים – אנחנו לקראת סיום בניית אשכול הגנים בקרית קריניצי החדשה. אנחנו צופים לפתוח אותו בדצמבר 2017 ומתוכננים עוד 3 אשכולות גנים – אחד ברחוב החיל, השני ברחוב רימלט, ואני מקווה שבקרוב יתחיל התכנון לאשכול החדש בשכונת החרוזים. 5 אולמות ספורט בבתי ספר – בית ספר עתיד, אנחנו בעיצומה של הבנייה; כך גם בתיכון אורט אבין. במסגרת הבנייה בשלושת בתי הספר של האגפים החדשים, נבנים גם אולמות ספורט. סה"כ השקעה בבנייה חדשה כ-167 מיליון ₪.

בנוסף אנחנו גם השקענו בשיפוצים, כמו בכל שנה, גם בגני הילדים, מעל 100 גנים עברו שיפוצים. בכל בתי הספר נעשו שיפוצים, בהשקעה של 25 מיליון ₪.

אנחנו גם מצטיידים, כמובן בתחום התקשוב והטכנולוגיה, תוספת של 420 מחשבים נייחים למעבדות. פתחנו גם מעבדות חדשות. הוספנו 380 מחשבים ניידים וכ-50 "אייי-פדים". כל הכיתות בבתי הספר בעיר מקוונות ומאובזרות במקרן ומצוידים במחשבים ניידים ואינטרנט אלחוטי.

בשמחה אני יכולה להגיד ש-4 תיכונים שלנו זכו השנה בתגמול דיפרנציאלי לחטיבות העליונות. התגמול הדיפרנציאלי ניתן בעצם לבתי ספר מצטיינים בתחום הערכי חברתי. חשוב לציין שכדי לזכות בתגמול הדיפרנציאלי, בית ספר צריך לעשות איזה שהוא שיפור משמעותי. וכשמדובר בבתי ספר מאד חזקים, הקפיצה לא תמיד קורה בכל שנה. שימו לב, לאורך 4 השנים שהתחיל התגמול הדיפרנציאלי, כמעט כל בתי הספר שלנו זכו לפחות פעם אחת. יש לנו 3 בתי ספר – כמו אוהל שם, כמו הישיבה התיכונית והאולפנה, שזכו כבר פעמיים. זה אומר, בין 4,000 ל-8,000 ₪ תוספת שכר לכל מורה חד פעמי, שזה יפה מאד.

קצת נתונים מהתמונה החינוכית – זה מתוך העיתון 'ישראל היום'. רמת גן נמצאת במקום הראשון מבין הערים הגדולות, 89.4% זכאות לבגרות. וקצת נתונים – אז כמו שאתם רואים, בצד ימין, אתם רואים למעלה את אחוז הזכאות לבגרות, 89.4. שימו לב, בצד שמאל זה ללא החינוך המיוחד. לא בכל הישובים יש חינוך מיוחד. ולכן, לפעמים הנתונים הם עם חינוך מיוחד ובלי חינוך מיוחד. בלי חינוך מיוחד, עברנו את ה-90%, שזה יפה מאד לעיר גדולה. שימו לב לאחוז תעודת הבגרות – מתמטיקה 5 יחידות אנחנו נמצאים פי 2 מהאחוז הארצי, ועלייה של מעל 4%. כנ"ל לגבי 5 יחידות אנגלית, פי 2 מהאחוז הארצי ועלייה של מעל 3%. תעודות בגרות מצטיינות – גם כאן אנחנו פי 2 מהאחוז הארצי ועלייה של 1.5%. והכי יפה לראות, אם אנחנו מדברים על זכאויות לבגרות, אז זכאות לבגרות יכולה להיות מאד גבוהה כשתלמידים נושרים מהמערכת. אבל כשאחוז הנשירה הוא 0.2, הכי נמוך מכל הערים שאני ראיתי. לא ראיתי אחוז כזה אלא בישובים קטנים, שזה בעצם 10 ילדים סך הכול, 5,000 ילדים שלומדים י' עד י"ב, ששני הנתונים האלה ביחד הם נתונים מרשימים מאד ואנחנו מאד גאים על כך.

גם אחוזי הגיוס לצה"ל תשע"ג, גם הנתונים ניתנים רק אחרי שהחיילים משתחררים, לכן הנתונים הם נתונים של לפני 3 שנים, אנחנו גם כאן נושקים ל-100%, גם הבנים וגם הבנות.

וכאן לקחנו בעצם ועשינו השוואה לערים אחרות. לקחנו את כל הערים הגדולות, יש כאן 16 ערים גדולות, אתם רואים כאן את כל הערים, כולל הרצליה שנכנסה חדשה כעיר גדולה, עלתה מעל 100,000 תושבים, ואנחנו נמצאים, לקחנו בעצם בנתונים רק את אותן 4 ערים עם הנתונים הגבוהים

ביותר, כל השאר נמוך מכך, שימו לב, גם באחוז הנשירה אנחנו בנמוך ביותר, באחוז זכאות לבגרות אנחנו בגבוה ביותר, וזה עם חינוך מיוחד. אחוז תעודת בגרות מצטיינות גבוה מכולן, כך גם לגבי מתמטיקה 5 יחידות ואנגלית 5 יחידות.

ואנחנו בדקנו גם לאורך השנים, מ-תש"ע, מה קרה עם הצטיינות של תעודות בגרות במערכת החינוך. אז שימו לב שב-תש"ע אחוז הזכאות היה 81.18 והיום אנחנו כבר ב-89.4 עם חינוך מיוחד. אני יודעת שלא תמיד בדקו את זה עם חינוך מיוחד, אז היום אנחנו נמצאים ב-89.4. ובגרות מצטיינת, שימו לב איזו קפיצה משמעותית לאורך השנים. כך שרמת-גן נמצאת כל הזמן בעליה והצטיינות.

כמה דברים חדשים, אני אעשה את זה ממש בקצרה – השאלת ספרים – צמחנו ל-24 בתי ספר יסודיים שנכנסו לפרויקט השאלת ספרים. 280 ₪ לערכת ספרים.

מניעת איחוד כיתות בבתי הספר היסודיים – אנחנו משקיעים, הנהלת העיר, מועצת העיר משקיעה מעל 3 מיליון כדי שהכיתות בבתי הספר היסודיים לא תהיינה צפופות. יש לנו 26 כיתות שהיו אמורות להתאחד ולא איחדנו אותן. כך שהיום הממוצע בבתי הספר היסודיים עומד על 25 תלמידים בכיתה.

אנחנו גם מפתחים תוכניות חדשניות, כמו הסייבר, רובוטיקה, קידום המתמטיקה 5 יחידות. כמה דברים חדשים שיתחילו השנה – אז כמובן, שבט חדש בתנועת הצופים, שבט ירדן, שיפתח את דלתותיו בעצם לילדים. 'טריביו' – אפליקציה לניהול התנדבות, שאנחנו נכנסים כפיילוט. תלמידים מפתחים יוזמות חדשות עם המורים ביחד, כחלק מהמחקר ופיתוח. אנחנו בונים כרגע בגני ילדים מדדי הערכה לבוגר גן הילדים, זאת פריצת דרך במסגרת המודל שלנו של 'הגן הזה הוא אני'. אנחנו מקימים פרלמנט ילדים עירוני לכיתות ו' עד ח', זה לא היה, תמיד היו מועצות תלמידים רק בתיכונים, אז אנחנו מקימים את פרלמנט הילדים הראשון ברמת-גן. ו-Yschool, התוכנה שבאמצעותה ילדים לומדים ומתגברים את עצמם בשיעורים פרטיים – אנחנו הולכים לממן גם את כיתות ז'-ח', כדי להוריד עומסים מההורים בכל מה שקשור לשיעורים פרטיים.

ה'האב' החינוכי – בשנה הבאה כבר 20 בתי ספר יקחו חלק ב'האב' החינוכי.

ושני דברים חדשים בתחום המחשוב – ביוזמת ראש העיר, אנחנו הולכים לחלק בעצם לכל תלמיד, מכיתה א' ועד י"ב, ערכת אופיס 365 לשימוש ביתי, שאפשר להוריד אותה בעצם ל-5 מחשבים שונים. המטרה היא פה לא

רק לחלק את הערכה, אלא גם לפתח סביבות למידה מתוקשבות, שיתופיות, ומספר בתי ספר יכנסו כפיילוט. אנחנו בעצם הקמנו 31 אתרים חדשים לבתי הספר היסודיים. אם תיכנסו לאתרים, תראו שהם חדשים לחלוטין. אנחנו משיקים אותם בספטמבר. ידידותיים יותר. ותיק תלמיד, תיק מוסד, שכבר הצגתי בפניכם, אותו תיק שבעצם מראה את כל המידע על התלמיד, מגיל גן ועד י"ב, 360 על ילד, כדי לדעת את כל הנתונים הרכים, כדי להצליח לעודד את הילד באמצעות הידיעה מהן חוזקותיו, לקדם אותו גם בלמידה. יש לנו 7 בתי ספר שנכנסו לפיילוט, זה מבוסס על ה-CRM ואנחנו התקנו כבר בעצם את מערכת ה-CRM ב-7 בתי ספר כדי שהם יתחילו לעבוד כפיילוט. סביבות למידה חדשניות בבתי ספר, כיתות עתיד ומרכזי מהות, שזה מרכזים בתוך בתי הספר, שנותנים מענה לתלמידים עם לקויות למידה ועם קשיי למידה.

זהו. אלה הנתונים. אני חושבת שעשיתי את זה מהר, אני מקווה שזה סדר ואני אעבור לנושא המקיפות.

**<u>מר אדם קניגסברגר:</u>** משפט אחד. דליה, קודם כל, יישר כוח. יישר כוח לכל אלה שעסקו במלאכה, כי הילדים לא נולדו היום, זה התחיל עוד,

**<u>גב' דליה לין:</u>** ברור. אני יושבת ליד המוסד. המוסד.

**<u>מר אדם קניגסברגר:</u>** מגיע יישר כוח לכל אלה שעסקו במלאכת החינוך.

**<u>גב' דליה לין:</u>** אני רק ממשיכה את דרכו.

**<u>מר אדם קניגסברגר:</u>** ואני אגיד עוד משפט אחד, כיו"ר ועדת הביקורת, שכשאני עובר על האגפים, תמיד אגף החינוך הוא אחד האגפים, הייתי אומר, הנקיים משחיתות. ואמרתי, יש ליקויים שאפשר לתקן אותם. ולכן, יישר כוח לך ולכל העושים במלאכה.

**<u>גב' דליה לין:</u>** תודה רבה.

1. רפורמת המקיפות בתיכונים

**<u>גב' דליה לין:</u>** עכשיו הנושא שהבטחנו להציג וגם נתנו, שלחנו לכם קצת מידע לגביו, וזה רפורמת המקיפות בעל יסודי. כמה מילים מראש העיר, בבקשה.

**<u>מר ישראל זינגר:</u>** אולי השם מקיפות, מי שעוסק בנושא ודאי יבין מה, אבל זה, אפשר להגיד באמת, בחינוך העל יסודי הממלכתי ברמת-גן זה שינוי דראסטי, אני חושב שלטובה כמובן. רק משפט אחד על כך – שיאפשר לכל ילד להתקבל למסגרות שלא היה פשוט להתקבל אליהן, אם בכלל, כמו אוהל שם ובליך. זאת אומרת, יאפשר לכל ילד להיכנס למסגרת גדולה, שיש לה את כל האפשרויות. אבל תיכף נשמע בפרוטרוט מה באמת קורה וסוף סוף זה אכן קורה.

**<u>גב' דליה לין:</u>** אני אציג את הדברים, ומאחר ואני בטוחה שתהיינה שאלות, אני מציעה שנענה על השאלות בסוף, כי חלק מטבלאות הנתונים יוצגו לקראת סוף המצגת, אז תרשמו לכם את השאלות ואני אשמח לענות בסוף.

**<u>מר שמואל לרמן:</u>** סדר גודל רק של זמן בערך?

**<u>גב' דליה לין:</u>** אני מניחה שמשהו כמו רבע שעה.

אני אתן תמונת מצב טרם תחילת תהליך המקיפות. לא כולם יודעים ולפעמים גם שואלים אותי שאלות לגבי נושא המקיפות, ואני מבינה שלא כל כך מבינים במה מדובר, ולכן אני אשתדל להסביר עד כמה שאני יכולה במה מדובר.

עד שהתחלנו בעצם בתהליך ההדרגתי של הרפורמה, מה היה ברמת-גן? קודם כל, אני שמחה שאין ברמת-גן חטיבות ביניים. יש לנו יסודי א'-ח' ועל יסודי ט'-י"ב. ובמעבר לתיכון העיר בעצם מחולקת לשני אזורי רישום: אזור הרישום של אוהל שם ואזור הרישום של בליך. ובתי הספר משויכים לשני אזורי הרישום. אבל, הרישום וקבלת התלמידים נעשה על פי מדרג ציונים. אוהל שם ובליך, סף הקבלה ממוצע 75 ומעלה; ו-4 התיכונים העל אזוריים, למשל, אורט אבין, סף הקבלה שלו הוא כמו בליך ואוהל שם,

אבל שאר בתי הספר זה במדרג הולך ויורד. אורה מודיעין – סף הקבלה 72 ומעלה, תיכון אלון (תיכון חדש לשעבר) – סף הקבלה 60 עד 71, ותיכון מקיף על שם רפאל איתן – סף הקבלה 59 ומטה. כמו שאתם מבינים, מערכת שממיינת תלמידים. זה מה שהיה לאורך השנים ברמת-גן.

אז למה בעצם נעשה השינוי? השינוי נעשה קודם כל ממדיניות שראש העיר מוביל ואגף החינוך,

**<u>מר אדם קניגסברגר:</u>** משרד החינוך.

**<u>גב' דליה לין:</u>** תיכף. אני מגיעה גם למשרד החינוך. אבל קודם כל, זה רצון שלנו, אמונה שלנו, שמערכת חינוכית לא צריכה בסוף כיתה ח' למיין תלמידים, בטח לא לפי ציונים. ואנחנו מדברים על באמת מהפכה, שמשפיעה על כל מערכת החינוך בעיר, ואני גם אגיד אחר כך איך היא משפיעה על היסודי. בבסיסה עומדת התפיסה שמגיע לכל תלמיד, מגיעה ההזדמנות, וצריך להאמין שכל ילד יכול. ואני אומרת לכם את זה, ואני מאמינה בזה בכל ליבי, אין לנו את הזכות לבוא בסוף כיתה ח' ולהגיד לילד – אתה לא מתאים. זה משאיר צלקות לילדים. יש ערים שלקראת כיתה י' עושים את זה, ומשרד החינוך לא מתנגד, שיהיה מיון לקראת כיתה י', אבל לא בסוף כיתה ח'.

**<u>מר דני גולדשטיין:</u>** אבל אתם זוקפים לעצמכם משהו שהוא לא בדיוק שלכם.

**<u>גב' דליה לין:</u>** רגע, רגע, תן לי, שניה.

**<u>מר ישראל זינגר:</u>** דני, תן לסיים. תן לה לסיים, אחרי זה תעיר.

**<u>גב' דליה לין:</u>** דני, אני אגיד לך מה שלי. האמונה היא שלי, אי אפשר להתווכח איתה. אני עשיתי את זה בעבר,

**<u>מר דני גולדשטיין:</u>** בית משפט.

**גב' דליה לין:** לא. בית משפט זה בית משפט.

**מר ישראל זינגר:** רגע, רגע, רגע, דליה, סליחה, תסיימי, אחרי זה שאלות/הערות.

**מר דני גולדשטיין:** לא, לא שאלות, יודעים.

**מר ישראל זינגר:** לא כולם יודעים, אני יודע, אחרי זה תעיר.

**גב' דליה לין:** תיכף אני אגיע גם לבית המשפט.

**מר ישראל זינגר:** לא כולם יודעים, אז הם לוקחים את זה,

**מר ישראל זינגר:** אז אחרי זה. תן לה לסיים, לא כדאי להפריע לה.

**גב' דליה לין:** אני מגיעה ואני אגיד את הדברים. התפיסה הזאת זו תפיסה, עם בית משפט או בלי בית משפט, היא היתה קורה בעיר רמת-גן כל עוד אנחנו כאן.

**מר דני גולדשטיין:** אני מאד שמח.

**גב' דליה לין:** ואני אומרת לך את זה חד משמעית, אני הגעתי מתפיסה כזו, אנחנו ניסינו לעשות את זה גם,

**עו"ד דוד מנחם:** את יכולה להסביר מה זה בית משפט?

**גב' דליה לין:** כן.

**<u>מר ישראל זינגר:</u>** אחרי זה. רגע, כשתסיימי, כמו כל השאלות, דני יודע, אני יודע, היא תסביר.

**<u>גב' דליה לין:</u>** אני אסיר הכול. מעבר לתפיסה שלנו והאמונה שלנו, כי אני אומרת לכם, בלי אמונה שום בית משפט לא יעזור ואפשר לעשות הרבה דברים כדי שזה לא יקרה. צריכה להיות קודם כל אמונה שזה הדבר הנכון. מעבר לזה, זו מדיניות משרד החינוך. משרד החינוך לא מאפשר בעצם על פי חוק מיון תלמידים בסוף כיתה ח', אלא רק בסוף כיתה ט'. בסוף כיתה ט' מותר למיין תלמידים. בסוף כיתה ח' לא. ומאחר והמערכת שלנו איננה מחוטבת, זו הבעיה. ולכן נולד ה-בגי"צ. ה-בגי"צ נולד כתוצאה בדיוק מהסיבה הזו. אז ה-בגי"צ ב-2014 בעצם בהחלטה שלו ובתשובה שלנו שהוא קיבל אותה באהבה רבה, ולכן גם נתן לנו את הזמן, כי היתה פה הרבה אמונה והרבה שכנוע שזאת כוונתנו האמיתית, והצגנו תוכנית רב שנתית שמסוגלת להביא בעצם למקיפות מלאה. אבל תנאי הכרחי ליישום מלא של הרפורמה זה הקמת התיכון החדש במזרח העיר. כי אם לא יוקם התיכון החדש, בעצם לא יהיה מספיק מקום באוהל שם ובבליך להכיל את המקיפות. כי תיכף נראה מה אומרת מקיפות.

אז קצת רציונאל תיאורטי – המעבר לתיאורטי קודם כל מתבסס על זה שכל הילדים זכאים להזדמנות חינוכית שווה. ועל ההנחה שילדים שונים נבדלים ביכולות שלהם, בנטיות שלהם, יש ילדים שחזקים בספורט, יש ילדים שחזקים באמנויות ויש ילדים שחזקים במתמטיקה, וצריך לכבד חוזק של כל ילד ולתת לו מענה. מה זה בית ספר מקיף? בית ספר מקיף זה בעצם בית ספר שפתוח לכלל התלמידים, להוציא קבוצות קטנות שזקוקות למסגרות לימוד מותאמות, ואת זה אנחנו בוחנים אל מול המשפחות והילדים. אבל זה קבוצות מאד מאד קטנות. על פי מחקרים, הצלחתה של אינטגרציה בחינוך מחייבת שלא נעבור את ה-30% אוכלוסיה מוחלשת בתוך מוסד חינוכי. לפי הבדיקה שלנו, אנחנו לא נעבור את זה, אנחנו לא נגיע לשם, ולכן אין שום סיבה שאנחנו לא נעמוד בעצם באותה אינטגרציה שהיא תצליח.

אז מה העקרונות של המקיפות? לקלוט תלמידים על פי אזור רישום ולא על פי ציונים. היצע של תוכניות לימודים מגוונות, כלומר, כל בית ספר צריך לתת מענה בתוך בית הספר לכלל האוכלוסיה שנכנסת אליו. לתת את המענים המותאמים לתלמידים בתוך בתי הספר. ליצור תוכניות שיקדמו גם אינטגרציה חברתית, כי זה לא הכול לימודים, אלא ברגע שאנחנו גם מחברים את הילדים דרך פעילויות חברתיות, אז יש כאן חיבור בין אוכלוסיות, ותמיד לחתור להצטיינות ולרמת איכות גבוהה. מקיפות לא

אומר לרדת במצוינות. הפוך, ככל שניתן לכל ילד את ההזדמנות ואת המוטיבציה להצליח, מצוינות אישית מביאה בסופו של דבר גם למצוינות עירונית.

אז בשני מישורים אנחנו בעצם מיישמים את המקיפות – העיר תחולק ל-3 אזורי רישום. לפי מספר המקיפים, יהיו 3 מקיפים. תיכף אני אראה לכם גם את המבנה. בכל אזור רישום יופנו לבית הספר אותם תלמידים שגרים באזור הרישום, כמובן שהשיוך הוא כמו היום, לפי בתי ספר יסודיים. רק במקום מחולק ל-2, מחולק ל-3. בנוסף, יפעלו בעיר בתי ספר על אזוריים שפועלים גם היום, רק הם יציעו מענה ייחודי לתלמידים. למשל, אורט אבין, הוא אמנם תיכון ברמה מאד גבוהה, אבל הוא משפחתי, הוא אינטימי, לא כל ילד מתאימה לו מערכת מאד מאד גדולה. כנ"ל לגבי אורה מודיעין, בית ספר קטן, אינטימי, מאד מאד איכותי. ותיכון אלון, שנותן מענה מיוחד וייחודי לילדים עם קושי מיוחד ולקויות למידה. בתיכונים המקיפים יפעלו מגמות על אזוריות, כמו היום. למשל, באוהל שם יש את המחוננים, יש כדוריד בנים, כדוריד בנות. בבליך יש לנו כדורסל בנים, כדורסל בנות ויש מחול. ובקמפוס החדש יהיו עוד מגמות על אזוריות. מה המשמעות? שמכל העיר ילדים יכולים להיבחן למגמות העל אזוריות ואז זה לא חייב להיות לפי אזור רישום.

אנחנו, מה התפקיד שלנו? כל הזמן לדאוג שיהיה ויסות עירוני לשמור על האיזון בין התיכונים המקיפים, גם מספרית, שלא נעבור את המקסימום שאפשר בכל תיכון, כלומר, לשייך את בתי הספר היסודיים לפי המספרים הנכונים. וגם ויסות פדגוגי. כלומר, שלא ייווצר מצב שתיכון אחד מכיל בתוכו הרבה מדי תלמידים מאתגרים ותיכון אחר פחות. אז יש לנו את השיטות ואנחנו מחפשים כרגע את הדרך לעשות את זה בצורה שלא תפגע בילדים, שבכל זאת הילדים יוכלו ללכת עם החברים שלהם לתיכון שבאזור שלהם. כמובן שהשינוי נעשה בתהליך מדורג ורב שנתי וזה טוב לנו כדי לבחון את הדברים, לראות איפה אנחנו צריכים לשפר ולעשות את זה בדרך.

במישור הבית ספרי, בכל תיכון מקיף יפעלו מגוון מסגרות למידה. אני לא יודעת אם אתם מכירים את המושגים – מב"ר, אתגר. מב"ר זאת מסגרת שנמצאת היום בחלק מבתי הספר שלנו ומיועדת בעצם לילדים עם התנהגות טובה מאד, אבל ילדים שצברו קצת פערים לימודיים וזקוקים למסגרת קטנה. אתגר זה אותו דבר, רק פה נכנס אלמנט ההתנהגות. כלומר, לאתגר מכניסים גם ילדים שזקוקים לעיצוב התנהגות. יש לנו את כיתת נחשון, שהיא לתלמידים מצטיינים. וכמובן חינוך מיוחד, שנמצא גם היום בשני בתי הספר הגדולים. אז אם יש לנו בתיכון אחד את כל המסגרות האלה, אז

אתה יכול להכיל את כלל הילדים ולתת להם מענה, בתוך התיכון. התיכונים יציעו גם מגוון מגמות, כמו – אמנויות, מדעי הרפואה, סייבר, מדעי הרוח, מדעי המחשב, פיזיקה, שפות ועוד. כל זה קיים גם היום, רק צריך להרחיב את ההיצע כדי שגם תלמידים שלא מוצאים את עצמם בתוך המסגרת היום יוכלו למצוא את מה שהם חזקים בו.

מה שהכי חשוב כאן, זה כל הזמן לעשות מיפויים ולוודא שאף ילד לא הולך לאיבוד. כלומר, שלא משאירים אף ילד מאחור. כבר היום, בתוך התיכונים שלנו, אנחנו מלמדים את הצוותים לעשות את המיפויים בצורה שהם לומדים איך, גם רגשית, גם התנהגותית, גם הישגית, לא לאבד אף ילד.

אז מה עברנו עד כה? הקמנו ועדת היגוי כבר לפני 4 שנים, 3.5 שנים, בשיתוף משרד החינוך. ועדת ההיגוי פועלת, נפגשת אחת לחודש, וכל הזמן בונה את המתווה. גיבשנו קווים מנחים, עם מנהלי בתי הספר. ישבנו גם עם היסודיים וגם עם התיכונים, שאלנו אותם, התייעצנו איתם, ומה שאתם רואים היום זה תוצר שנבנה יחד איתם. עשינו מיפוי עירוני, כי היינו צריכים לשבת ולבדוק מה צפי גידול האוכלוסייה – האם 3 תיכונים יתנו מענה מספרי נכון לאוכלוסיה הצומחת; וגם, מה פרופיל הילדים היום? איזה תלמידים הולכים למקיף ע"ש רפאל איתן? מה פרופיל הילדים שהולכים לתיכון אלון? כדי לראות אם אנחנו יכולים לתת להם מענה בתיכונים הגדולים. למדנו את תחום המקיפות. רבותי, כולנו כל הזמן צריכים ללמוד. למדנו מאשקלון ולמדנו מרעננה ולמדנו מכפר סבא, כך שלא נטעה טעויות שכבר אחרים טעו אותן. המתווה כמובן הוצג בפני ראש העיר, בפני מנכ"ל העירייה וגם בפני מנהלת מחוז תל-אביב וקיבלנו את ברכת הדרך. אנחנו מקיימים כל זמן השתלמויות וליווי פדגוגי לצוותים המקצועיים בבתי הספר. תראו, יש פה שינוי תפיסה. תחשבו על בתי ספר כמו בליך ואוהל שם, שהיו רגילים שרק פרופיל של תלמידים של 75 ומעלה נכנסים. הם לא יודעים להתמודד עם ילדים שהם מקשים יותר, שקשה להם יותר. ולכן צריך שכל חדרי המורים יעברו השתלמות להתמודדות עם כיתות הטרוגניות עם ילדים עם פרופיל אחר. וכבר 3 שנים שחדרי המורים, גם בבליך, באוהל שם התחלנו לפני שנה, בבליך כבר התחלנו לפני 3 שנים, כי שם המקיפות הרבה יותר עמוקה, וחדרי המורים כבר מתחילים לדבר את השפה של מקיפות, שזה מאד יפה.

משנת הלימודים תשע"ה התחלנו יישום מדורג של המקיפות. כלומר, בעצם, אנחנו משתדלים להיענות לרוב הערעורים שמגישים תלמידים ובמגבלת המקום, בבליך ובאוהל שם, להכניס כמה שיותר ילדים. בשנה הראשונה, תשע"ה, נכנסו 23 ילדים מתחת לממוצע. תשע"ו – כבר מעל 30. תשע"ז – כבר מעל 35. והשנה, אביבה, כבר מעל 40. כלומר, כל פעם יותר

תלמידים, ככל שיש מקום אנחנו מכניסים את התלמידים בלי קשר לציונים שלהם ונותנים להם בעצם את ההזדמנות.

אני אתן לכם דוגמא לקבוצת היעד, אנחנו קוראים לזה קבוצת יעד, כי זו קבוצה שאנחנו משקיעים בה הרבה מאד. כשמכניסים אותה לתיכון הם נכנסים הרי לכיתות הטרוגניות, אבל אי אפשר לזרוק אותם לתוך התיכון בלי לתת להם עזרה. ולכן, אגף החינוך והעירייה עוזרים בתגבורים במתמטיקה, באנגלית, באסטרטגיות למידה. עכשיו, שימו לב מה קרה לילדים האלה, היום הם עלו ל-י"ב, הם התחילו י"ב עכשיו, תראו מה קרה בסוף ח', כולם נכנסו מתחת לממוצע 75, הממוצע הוא 70, חלקם עם 64, 63, 65, תראו מה קרה בסוף ח'. לקחנו את מקצוע המתמטיקה, סוף ח' תראו את הציונים, סוף ט' עדיין לא טוב. למה? כי ב-ט'-י' עדיין לומדים מתמטיקה ברמה מאד גבוהה. אבל תראו מה קרה בעצם ב-י', כשהם כבר חולקו ליחידות מתמטיקה, ומה קרה בסוף י"א, יש שם 3 שניגשו ל-4 יחידות. אלה תלמידים שמעולם לא נכנסו לבליך. תראו איזו הצלחה. כל ה-23 לא בכיתת מב"ר. כלומר, תלמידים שנכנסו מעל 75 בבליך הם ב-מב"ר. הם שקיבלו את התגבורים, הם אפילו לא ב-מב"ר, הם בכיתות רגילות ומצליחים. כל ה-23, אף אחד לא נשר. כך גם עם שאר התלמידים, כל שנה נכנסת קבוצה ואנחנו מלווים את הקבוצות האלה. שנה שעברה בפעם הראשונה הכנסנו לאוהל שם בודדים, השנה קצת יותר ואנחנו מתחילים ללוות גם את הקבוצה הזאת.

כך תיראה בעצם מערכת החינוך העל יסודית. יש לנו 3 תיכונים, מתוכננים 3 תיכונים מקיפים אזוריים – אוהל שם, קרית החינוך ובליך. ויהיו לנו עדיין את התיכונים העל אזוריים – אורה מודיעין, תיכון אלון, אורט אבין. משנה הבאה, אני שמחה לבשר שבית הספר לחינוך מיוחד בספארי פותח כיתה ט' והוא יצמח ל-י"ב. יש לנו את זומר שקולט תלמידים. ומקיף על שם רפאל איתן, שיצטמצם, רבותי, לכיתה אחת בלבד. זה שהוא יצטמצם לכיתה אחת בלבד, אתם מבינים מה זה אומר, שיותר תלמידים נכנסו לבליך, יותר תלמידים נכנסו לאלון ובעצם התיכון הזה, יכול להיות שבאיזה שהוא שלב הוא יתפזר בין התיכונים האחרים. כרגע הוא עדיין נמצא ונותן מענה. תראו את התפלגות התלמידים עכשיו, כלומר, השנה הזאת, לעומת מה יקרה כשתיפתח קרית החינוך. בליך, היום עם 591 ילדים, בליך יהיה עם 450. קרית החינוך מזרח העיר תקלוט, זה הכול שכבה אחת כמובן, שכבה ט', קרית החינוך תקלוט 300 תלמידים, אוהל שם יישאר יציב, אל תשכחו שגבעת שמואל עזבו ולכן התפנו לנו בעצם 2 כיתות, 1.5-2 כיתות.

**מר דני גולדשטיין:** רק ב-ט'.

**גב' דליה לין:** רק ב-ט', אבל זה צומח, בכל השכבות, לאט לאט זה יהיה בכל השכבות.

**מר דני גולדשטיין:** לא, כרגע רק ט'.

**גב' דליה לין:** כן, אבל זה ט' של 19. כבר לא יהיה גבעת שמואל. זומר – נשאר יציב. ויש לנו בעצם את 3 התיכונים הקטנים שאנחנו מקווים שיילכו ויצטמצמו. אנחנו מניחים שהם יעמדו בסוף על בערך 150 ילדים שיתנו מענה ייחודי לילדים שבוחרים בסוף כיתה ח' ללכת לשם. אנחנו לא נכריח אף ילד ללכת לתיכונים קטנים. אני אומרת לכם מניסיון, השנה בתיכון אלון, הרוב בחרו ללכת לתיכון אלון. אורט אבין – תמיד בוחרים ללכת לתיכון אבין. וגם אורה מודיעין – יש לנו תלמידים מצוינים, של ממוצעים מאד גבוהים, שבחרו ללכת לאורה מודיעין כי זה ילדים שלא רוצים מסגרות גדולות.

אני לקראת סיום. מה מתוכנן בהמשך? כמובן היערכות לפתיחת קרית החינוך, שאני מקווה שנשיק את אבן הפינה כבר בקרוב והיא תיפתח כמובן ב-2019, זה כבר הוצג.

קביעת אזורי רישום – אנחנו בעצם צריכים לשבת השנה ולהתחיל לשייך לפי מספרים את בתי הספר היסודיים ל-3 התיכונים המקיפים. אנחנו צריכים לתכנן מענים לתלמידים מאתגרים, שלא ייווצר מצב שתלמידים עם קשיים מיוחדים נכנסים לתיכון המקיף ואין להם מענה בתוך התיכון המקיף. אנחנו בונים תוכניות לליווי ותמיכה בבתי הספר ליישום מיטבי של המקיפות, בעיקר את המורים, שצריך כל הזמן לעזור להם להכיל את השינוי הזה. שמירה על מתח למידה בכיתות ז'-ח' – אמרתי לכם קודם שהמהפכה הזאת לא משפיעה רק על התיכונים, היא משפיעה הרבה מאד גם על היסודי. כי אם קודם תלמידים מכיתה ו' כבר היו במתח למידה כי הם יודעים שהם צריכים להתקבל לבליך ולאוהל שם והם צריכים ממוצע 75, מה יהיה עכשיו? מה, אם אין ממוצע, אז הם מפסיקים ללמוד? אז אנחנו צריכים לייצר הנאה פנימית ללמידה. והנאה פנימית ללמידה זה הרבה מאד תוכניות שנכנסות היום ליסודי, כדי שהם, התלמידים ילמדו מתוך חוויית למידה ולא מתוך איזה שוטר שאומר להם – תתקבל או לא תתקבל לאוהל שם ובליך.

דבר נוסף – אנחנו צריכים ללוות את אותם תלמידים שקשה להם ביסודי, מתחילת כיתה ז', ללוות אותם, יחד עם ההורים, לא לתת להם ליפול. וכשרואים שבתחילת ז' לילד מאד מאד קשה, ללוות אותו עם כל התגבורים שצריך כדי שכשהוא יגיע ל-ט' הוא כבר יהיה במצב שהוא יוכל להתמודד ולהסתדר בתיכונים הגדולים.

אז האתגר העירוני, ועם זה אני מסיימת, זה לשמור על רמת-גן כעיר מובילה בתחום החינוך, להוביל תהליך שינוי בתבונה, תוך שמירה על המצוינות העירונית.

אני רוצה רק להגיד לסיום – אני ניהלתי תיכון מקיף. אני צמחתי בבליך. אני הכרתי רק 75 ומעלה. אני גם פתחתי כיתת מב"ר ראשונה בבליך, זו היתה השכבה הראשונה, ולא הבנתי שזאת כיתת מב"ר של 75 ומעלה. חשבתי שזה מה שיש. וכשהגעתי לתיכון מקיף, שהכיל בתוכו ילדים בכיתות מב"ר ואתגר, ויותר מזה, פתחתי כיתה של ילדים, נקראת כיתת איל, עם ילדים עם תיקים פליליים, שישבו בתוך בית הספר, ולא רק שהם היו מלאי מוטיבציה כי הם בירכו על זה שקיבלו אותם, אלא הם גם השיגו הישגים, התגייסו, חלקם, לא כולם צריכים להיות עם תעודת בגרות, אבל כולם הצליחו בסופו של דבר. ופה נמדדת ההצלחה שלנו כאנשי חינוך – לתת את ההזדמנות לילד ולעזור לו להצליח, ואני מאמינה בזה בכל ליבי, ואני בטוחה שזה יצליח, ואני שמחה שאנחנו בפתחה של כזאת מהפכה שהיא באמת תשפיע על כל העיר. תודה רבה.

(מחיאות כפיים)

**<u>מר שמואל לרמן:</u>** בבקשה, אדם.

**<u>מר אדם קניגסברגר:</u>** ברשותכם, קודם כל דליה, תודה רבה על ההצגה. וכל מה שאני אומר עכשיו לא מתייחס למה שאת אמרת.

חברי המועצה, היום אנחנו מקיימים ישיבה על נושא שנשלף ברגע האחרון מה'בוידעס', בכוונה בזויה, רק כדי לטרפד את בקשתנו לקיים דיון בהצעות החלטה חשובות בעת הזו. הדיון ברפורמת המקיפות בתיכוניים הוכנס כאמור במזיד, בעיתוי מוזר, כי אינו רלוונטי כיום, אולי יהיה רלוונטי בספטמבר 2019. עליו להידון תחילה בוועדת החינוך ולדון בו בהחלט במועצה שמן המניין ולא במועצה שלא מן המניין כדי לטרפד את שלנו.

המסמך שקיבלנו, תקשיבי טוב דליה, המסמך שקיבלנו הוא דף מסרים לא בשל מספיק. הוא אינו מסביר מהי המשמעות של המקיפות ברמת-גן. בסך הכול מה ששמעתי כאן זה פתיחת אזורי רישום והכנסת תלמידים יותר

חלשים לבתי הספר הגדולים. אבל אם הכוונה היא שבבתי הספר יהיו גם מגמות עיוניות יחד עם מגמות טכנולוגיות, האם בנוסף למגמות ה- high teck יהיו גם מגמות low-teck, מגמות מקצועיות? ברשותכם, איני רוצה להתייחס לנושא המכובד הזה שהוכנס לדיון בחוסר כבוד. רובכם חתמתי עליו, לפי הוראת האיש הלא ראוי הזה, כדי לא לעמוד בדילמה האם הוא ראוי לאחר המלצת הפרקליטות להגשת כתב אישום בכפוף לשימוע בגין קבלת שוחד, מרמה והפרת אמונים, להחזיק בתיקי הכספים ומשאבי האנוש.

רבותי, אם אין ספק אז אין ספק. הוא אינו ראוי. הוא אינו ראוי. בימים אלה החלה שנת לימודים חדשה. נאחל לתלמידים ולאנשי החינוך בהצלחה. אחת מהמטרות העיקריות של המערכת היא חינוך הדור הבא. אלברט אינשטיין אמר: הדרך הנכונה לחנך בני אדם היא להיות להם לדוגמא. אנו מצפים מהמורים, מהמחנכים, מהמנהלים, מאנשי אגף החינוך ובוודאי מראש העיר לתת דוגמא אישית. הוא ראש המערכת והוא צריך להיות להם מודל לחיקוי. האם ראש העיר הזה יכול להיות מודל כזה? אדם שאינו נקי כפיים, בוודאי אינו נקי דעת, במובן שאינו דורש נאה מקיים. גם הבטחה שהוא מנסה לקיים לא מחזיקה מים. אדם המשתמש במסרים כפולים, לפעמים מסרים סותרים ואינו בוחל בשקרים, אינו ראוי להחזיק בתיק החינוך.

חברי הקואליציה, הטענה היא כלפיכם. זה שרובכם אומרים שאתם לא מאמינים לו מאחורי גבו, היא אפילו לא יציאת ידי חובה. אך ודאי אינה מילוי חובה. תקשיב טוב, אביהוא. לא יצאתם ידי חובתכם כאשר האיש הזה נעצר. ולא כאשר היתה המלצת המשטרה לכתב אישום. אבל כעת, כאשר הפרקליטות החליטה להגיש נגדו כתב אישום כפוף לשימוע, היה עליכם למלא את חובתכם ולא לתת יד לכל תעלול בזוי שהאיש הזה עושה, כמו היום. רק לידיעתכם, שימוע ניתן בדרך כלל למי שנאשם בעבירת פשע שעונשה מעל 3 שנות מאסר.

**<u>גב' אדוה פולק:</u>** שמעתי שהוא אמר נאשם?

**<u>מר אדם קניגסברגר:</u>** לכל הצדיקים שמנסים, נאשם זה עדיין לא גזר דין. לכל הצדיקים שמנסים להשליט,

**<u>מר אביהוא בן משה:</u>** אדם, אדם,

**מר אדם קניגסברגר:** תן לי, לא להפריע.

**מר אביהוא בן משה:** משפטית אבל, משפטית אבל.

**מר אדם קניגסברגר:** או קיי, בסדר.

**מר אביהוא בן משה:** הטרמינולוגיה שלך לא נכונה, במה שאתה משתמש.

**מר אדם קניגסברגר:** תקשיב טוב, אביהוא,

**מר אביהוא בן משה:** ממש לא.

**מר אדם קניגסברגר:** עכשיו אני מדבר אליך.

**מר אביהוא בן משה:** שיוגש כתב אישום אז,

**עו"ד אביבית מאור נמרודי:** זה לא נאשם, זה חשד.

**מר אביהוא בן משה:** עוד לא הוגש כתב אישום.

**עו"ד אביבית מאור נמרודי:** נאשם זה בכתב אישום.

**מר אביהוא בן משה:** עוד לא הוגש כתב אישום.

**מר אדם קניגסברגר:** חבר'ה, אתם צודקים, גמרנו.

**מר אביהוא בן משה:** זו הטרמינולוגיה המשפטית.

**מר אדם קניגסברגר:** רגע, אבל תקשיב טוב עכשיו.

**מר אביהוא בן משה:** מקשיב.

**מר אדם קניגסברגר:** לכל הצדיקים שמנסים להשקיט את מצפונם בהסתמכות,

**מר רמי פדלון:** מי שלא חושב כמו אדם לא ראוי להיות נבחר ציבור. הוא כתב את זה בפוסט שלו. מי שלא חושב כמו אדם לא ראוי להיות נבחר ציבור. זה מה שכתוב בפוסט של אדם. אני אקריא לכם אותו אחר כך בזמן שלי.

**מר אדם קניגסברגר:** סליחה, יש לי בקשה. ראשית, הוא מצטט אותי בשקר. שנית – אין לו זכות דיבור.

**מר רמי פדלון:** אני אקריא לך. אני אקריא לך את הפוסט שלך. אני אקריא לך אותו.

**מר שמואל לרמן:** רמי,

**מר רמי פדלון:** אני אקריא לך אותו. אני אקריא לך את הפוסט שלך. אני אקריא לך אותו.

**מר שמואל לרמן:** עזוב אותו.

**מר רמי פדלון:** אתה לא ראוי להיות איש ציבור. אתה ישבת על יד בר ואתה יושב ליד זינגר.

**מר שמואל לרמן:** די, אדם, רמי, אדוה.

**מר אדם קניגסברגר:** וכל הצדיקים שכאן.

**מר שמואל לרמן:** אדם, דבר.

**מר אדם קניגסברגר:** חבר'ה, אל תתחילו איתי. לכל הצדיקים שמנסים,

**מר שמואל לרמן:** לא מתחילים, אנחנו לא מתחילים.

**מר אדם קניגסברגר:** אתם מפריעים לי.

**מר שמואל לרמן:** בבקשה, דבר. אני שומר עליך.

**מר אדם קניגסברגר:** לכל הצדיקים שמנסים להשקיט את מצפונם בהסתמכות על חזקת החפות, אני מבקש לומר – נכון שאת אשמתו הפלילית של האיש הזה יש להוכיח בבית המשפט, ללא ספק סביר. אך מבחינה ציבורית, מספיקות מסקנות פרקליטות המדינה, בחתימת פרקליטת המחוז, עו"ד ליאת בן ארי, השם הזה ודאי מוכר לכם, בליווי תמצית המעשים המיוחסים לו, לרבות מעטפת מזומנים, כדי לקבוע שאינו ראוי לנהל את העיר. יתכן שרובכם לא ידעתם על חומרת האישומים. האיש הזה חייך כל הזמן כשעוד לא קיבל את הזה, עכשיו הוא ממשיך לחייך ועוד הוא יישב.

**מר ישראל זינגר:** תמשיך, ליצן.

**מר אדם קניגסברגר:** אבל, ידעתם בוודאות על המינויים הלא ראויים.

**מר שמואל לרמן:** אדם,

**מר אדם קניגסברגר:** מינוי של מקורבות שזכו,

**מר שמואל לרמן:** אדם,

**מר אדם קניגסברגר:** תן לי לסיים.

**מר שמואל לרמן:** רק שניה, אבל תן לי מילה, אני אתן לך לסיים. התחלת כל כך טוב בעניינים של,

**מר ליעד אילני:** מה זה התחלת? אני לא מבין, יש צנזורה? יש צנזורה?

**מר אדם קניגסברגר:** אתה יושב על יד איש לא ראוי ואתה נותן לי ציונים?

**מר שמואל לרמן:** שניה אחת,אני לא נותן לך ציונים, אני מסביר לך משהו.

**מר אדם קניגסברגר:** אז תירגע.

**מר שמואל לרמן:** תגיד לי, גם אני פונה אליך ב-תירגע? אז למה אתה פונה אלי ככה?

**מר אדם קניגסברגר:** או קיי, אני מתנצל.

**מר שמואל לרמן:** ואתה היית מורה עוד, ואני עדיין לא.

**מר ליעד אילני:** גם זה שלידך היה מורה והוא קורא לו ליצן ואתה שותק.

**מר שמואל לרמן:** אבל אני עכשיו מדבר.

**מר אדם קניגסברגר:** בסדר. התנצלתי. גמרנו.

**מר שמואל לרמן:** בסדר. יש לי בקשה, יש לי בקשה, דיברת בתחילת דבריך בצורה מאד ענייינית על נושא החינוך וזה היה על הכיפאק לשמוע, כי היה בזה דברי טעם, ממש לנושא, באמת. כרגע עברת לנושא אחר.

**מר אדם קניגסברגר:** נכון.

**מר שמואל לרמן:** דקה אחת.

**מר אדם קניגסברגר:** יש לי 5 דקות ותן לי לסיים גם.

**מר שמואל לרמן:** 5 דקות כבר עברו לך מזמן.

**מר אדם קניגסברגר:** לא עברו, סליחה, לא עברו ואתה מפריע לי.

**מר ליעד אילני:** אני עם הסטופר על הנטו.

**מר שמואל לרמן:** רק רגע, אני, תאמין לי, אני מסתכל. עבר הרבה יותר. אבל אני לא עצרתי אותך, אני לא עצרתי אותך כי רציתי לתת לך לסיים. וזה גם ראוי שתסיים. אבל בוא, תתמקד בנושא של החינוך. תאמין לי, יהיה לטובת העניין.

**מר אדם קניגסברגר:** אדון לרמן, תן לי לתת לך עצה, כשלוקחים מאיתנו את הזכות לקיים ישיבה שלא מן המניין, שהיתה צריכה להיות היום על נושא התיקים של כספים ומשאבי אנוש, והוא לקח את זה, ואתם

חתמתם, אתם כולכם צריכים להתבייש שחתמתם על המסמך הזה. ואל תטיפו לנו מוסר.

**מר שמואל לרמן:** תסיים עוד דקה-שתיים.

**מר אדם קניגסברגר:** יתכן שרובכם לא ידעתם את חומרת האישומים. אבל ידעתם בוודאות על המינויים הלא ראויים, מינוי המקורבות שזכו לתפקידים בכירים, שתיים מהן מופיעות בטיוטת כתב האישום. שהרי אתם הקמתם ועדת הששה, מר רמי, מה קרה? ואתם עדיין מוכנים להמשיך להפקיד בידיו את תיק משאבי אנוש, לתת לחתול לשמור על השמנת. אתם שומעים ממני על מעשי השחיתות כמעט בכל ישיבה. ועכשיו תשמע, רמי, רק לאחרונה שמעתם על יועץ מחשוב המשרת חברות פרטיות,

**מר שמואל לרמן:** אדם, הזמן עבר כבר מזמן.

**מר אדם קניגסברגר:** יש לי עוד שני משפטים.

**מר שמואל לרמן:** אבל הזמן, הזמן.

**מר אדם קניגסברגר:** הזמן, סליחה, עם כל הכבוד, ליושב ראש יש לך זכות לתת לי עוד 2 דקות.

**מר דני גולדשטיין:** תן לו לסיים. גם ככה הוא יסיים את זה.

**מר שמואל לרמן:** טוב. תסיים.

**מר דני גולדשטיין:** אם לא, אני אקח ואני אקריא מה שהוא כתב.

**מר אדם קניגסברגר:** רק לאחרונה שמעתם על יועץ המחשוב המשרת חברות פרטיות, כנראה כדי לקבל עמלות. היום אציין רק שיש

בכיר המכסה את הפסדיו הגדולים בהימורים מכספי תושבים ואתם כולכם שותקים. הגיע הזמן שבמקום שהאופוזיציה תגיד לכם מה חובתכם, תעשו אותה בעצמכם. תודה. זה הכול.

**מר שמואל לרמן:** יופי, אדם, תודה רבה. אביהוא, רוצה עכשיו? נעשה אחד קואליציה, אחד אופוזיציה?

**מר אביהוא בן משה:** כן.

**מר ליעד אילני:** תעשה רישום.

**מר שמואל לרמן:** נעשה לסירוגין. כל אחד שידבר.

**מר אביהוא בן משה:** אני רק, אדם, היית מנהל תיכון אוהל שם, אני מניח שחלק מהנושאים שדליה,

**מר אדם קניגסברגר:** אני מצטער שהתדרדרתי לפה.

**מר אביהוא בן משה:** לא, לא התדרדרת, אתה נבחר ציבור.

**מר אדם קניגסברגר:** בביצה כזאת, שזה ראש העיר,

**מר אביהוא בן משה:** אתה נבחר ציבור. אתה נבחר ציבור.

**מר שמואל לרמן:** אדם, די, די, די.

**מר אביהוא בן משה:** אתה מייצג פה את הציבור. ואגב השאלה שלך,

**מר אדם קניגסברגר:** הוא לא יודע מה קורה לו מתחת לאף.

**מר שמואל לרמן:** די. תעזוב.

**מר אביהוא בן משה:** ואגב לשאלה – ראוי/לא ראוי,

**מר דני גולדשטיין:** לפחות פעם אחת,

**מר שמואל לרמן:** דני, די.

**מר אביהוא בן משה:** דני, אני ברשות דיבור. לשאלתך – ראוי/לא ראוי שהטחת פה – אני חושב שרק שני גופים יכולים לקבוע ראוי,

**מר אדם קניגסברגר:** אתה רואה מה קורה. אתה רואה מה קורה.

**מר אביהוא בן משה:** רגע, תן לי לסיים.

**מר אדם קניגסברגר:** החברות שלו,

**מר אביהוא בן משה:** אדם, אדם, אדם,

**מר שמואל לרמן:** אדם, עכשיו תורו של אביהוא.

**מר אדם קניגסברגר:** סליחה, אביהוא, מה, אתה לא יודע מה קורה פה?

**מר שמואל לרמן:** אדם, עכשיו תורו של אביהוא.

**מר אביהוא בן משה:** אמרתי שמי שיכול לקבוע ראוי/לא ראוי זה או הציבור,

**מר ישראל זינגר:** קשקשת, שתוק עכשיו, תן לדבר. סתום את הפה שלך ותן לו, תשטוף את הפה שלך ותן לו לדבר. לך לשירותים, תשטוף את הפה שלך.

**מר דני גולדשטיין:** לרמן, מה זה? לרן.

**מר ישראל זינגר:** תשטוף את הפה שלך.

**מר אדם קניגסברגר:** אתה אפס.

**מר ישראל זינגר:** תשטוף את הפה שלך.

**מר שמואל לרמן:** די, אדם, בחייך, מספיק. אדם.

**מר ישראל זינגר:** הוא לא מסוגל לשמוע.

**מר אביהוא בן משה:** אדם, די, די. ישראל, די, די.

**מר אביהוא בן משה:** מי שראוי לקבוע ראוי/לא ראוי, אדם, זה או הציבור, אחרי 5 שנים מגיעים לציבור לבקש את המנדט. הציבור יקבע מי ראוי ומי לא ראוי.

**מר אדם קניגסברגר:** אבל בשביל זה,

**מר שמואל לרמן:** בסדר. בסדר.

**מר אביהוא בן משה:** רגע, רגע, רגע. ושתיים – בית המשפט, בסדר?

**מר אדם קניגסברגר:** בית המשפט קובע אם זה פלילי או לא פלילי. אם הוא זכאי או לא.

**מר אביהוא בן משה:** חברי׳ה, אני רוצה להשלים משפט.

**מר שמואל לרמן:** אדם, די. אדם, אדם, רק שניה, אביהוא,

**מר אביהוא בן משה:** אפשר להשלים משפט?

**מר שמואל לרמן:** אביהוא, רק דקה. כשאתה דיברת, אני עצרתי את ישראל, כל הדיון שלך היה לו מה זה להתפרץ, ואני עצרתי אותו שלא יפריע לך. תכבד גם את אביהוא.

**מר אדם קניגסברגר:** או קיי, תודה.

**מר שמואל לרמן:** תכבד.

**מר אריה מזרחי:** אני רוצה לדבר.

**מר אביהוא בן משה:** אני לא סיימתי, חברים.

**מר שמואל לרמן:** אני לא יכול לשבת לידו שם ולהחזיק לו את הרגל. אצלו הצלחתי, שם זה רחוק.

**מר אדם קניגסברגר:** הוא נכנס גם לדברי.

**מר אביהוא בן משה:** לא נכנסתי בשום דבר לדברים שלך.

**מר שמואל לרמן:** אבל אדם, אתה דיברת ברצף, אני הקפדתי על זכותך, תקפיד על זכותו של אביהוא. תודה.

**מר אביהוא בן משה:** שוב אני חוזר ואומר, שני הגופים שיכולים לקבוע ראוי/לא ראוי, אתה יכול להטיח את זה, אתה לא יכול לקבוע את זה, זה רק הציבור כל 5 שנים. ושתיים – רק בית המשפט. ופה לא הגענו, לא ל-22 באוקטובר 2018 ולא הגענו לבית המשפט. זה ברמה העקרונית.

**מר אדם קניגסברגר:** אתה טועה.

**מר אריה מזרחי:** יש החלטה של בית משפט.

**מר אביהוא בן משה:** באמת צר לי מאד שעשיתם כזה 'טוויסט' בסיפור, בעלילה של המועצה שהתכנסה היום וגררת את זה למקום אחר לגמרי. אני אומר לך שהדיון שדליה התחילה פה ורק נתנה את הסקירה לגבי הרפורמה, הוא דיון חשוב.

**מר אדם קניגסברגר:** נדון בו.

**מר אביהוא בן משה:** ונכון שאתה ניהלת את תיכון אוהל שם, ולפעמים גם היו לי מחלוקות כשהייתי חבר מועצה ואתה היית מנהל תיכון, היו לי מחלוקות מאד מאד גדולות לגבי קבלת תלמידים או אי קבלת תלמידים לתיכון שלך. וראיתי הרבה משפחות כואבות, הרבה תלמידים, שרצו והשתוקקו, והשערים נסגרו בפניהם. והדיון היום, עכשיו, אני לא בא באיזו שהיא ביקורת כלפיך, אני אומר את זה באופן עקרוני, זה אוהל שם ובליך, אלה שני המוסדות שבעצם נעלו את שעריהם בפני,

**מר דני גולדשטיין:** אתה מתבלבל, אביהוא. הדיון היום הוא – למה חתמתם על הישיבה של היום בכלל?

**מר אביהוא בן משה:** אני מסביר. אז אני מסביר.

**מר דני גולדשטיין:** זה הדיון.

**מר אביהוא בן משה:** אז אני מסביר.

**מר דני גולדשטיין:** זה הדיון האמיתי. למה מנעתם מאיתנו להעלות לסדר,

**מר אביהוא בן משה:** אז אם תתן לי את הזמן, אתה תקבל את התשובה לשאלה שלך.

**מר דני גולדשטיין:** בטענה הזאת אתה יכול לבוא גם לזינגר וגם לבודאגה.

**מר אביהוא בן משה:** אז לפחות, דני, גם אתה כיו"ר ועד הורים,

**מר דני גולדשטיין:** נכון, נכון,

**מר אביהוא בן משה:** ואתה, אדם, כמנהל תיכון, צריכים לתפוס את הנושא הזה בשתי ידיים ולחבק אותו ולומר – סוף סוף,

**מר דני גולדשטיין:** לחלוטין אני מחבק אותו.

**מר אביהוא בן משה:** סוף סוף ניתן פיתרון למצוקה. עכשיו, אני אומר לכם שמאז כהונתי,

**מר דני גולדשטיין:** בזכות בית המשפט.

**מר אביהוא בן משה:** שמאז כהונתי ב-2003,

**מר דני גולדשטיין:** בזכות בית המשפט.

**מר שמואל לרמן:** אבל בסדר, דני.

**מר דני גולדשטיין:** בזכות בית המשפט, שי פירון והבן אדם השני שאני לא זוכר את שמו, על כיסא גלגלים, איך קראו לו? אלה שתבעו אותנו, שי פירון ו-? איך קוראים לו?

**מר שמואל לרמן:** דני, מה זה חשוב עכשיו?

**מר אביהוא בן משה:** זה לא משנה, דני, עכשיו. דני, אתה שוב מסיט את הדיון למקום אחר.

**מר דני גולדשטיין:** הוא נפטר. שי פירון ועוד אחד.

**מר אביהוא בן משה:** אני לא יודע אם הוא נפטר ומי זה היה. אני חוזר שוב.

**מר שמואל לרמן:** דני, די.

**מר אביהוא בן משה:** בסופו של דבר,

**מר אדם קניגסברגר:** ... חבל על הדקות שלך.

**מר שמואל לרמן:** אדם, די, די.

**מר דני גולדשטיין:** הדיון הוא – למה חתמתם היום במקום שתהיה ישיבה מן המניין?

**מר שמואל לרמן:** לא, זה לא הדיון. זה דיון במועד אחר.

**מר דני גולדשטיין:** זה באמת הדיון.

**מר שמואל לרמן:** זה דיון אחר.

**מר אדם קניגסברגר:** זו הבושה. זו הבושה.

**מר דני גולדשטיין:** זה הדיון. זו הבושה.

**מר שמואל לרמן:** זה דיון אחר.

**מר דני גולדשטיין:** זה הדיון. זו הבושה.

**מר אדם קניגסברגר:** ואתה יושב על ידו.

**מר שמואל לרמן:** אז מה?

**מר דני גולדשטיין:** זה הדיון, על – למה חתמתם?

**מר רמי פדלון:** אתה מבין? החינוך לא חשוב. חינוך לא חשוב. מה שחשוב זה הפרוצדורה המטופשת של האופוזיציה. זה מה שחשוב.

**מר דני גולדשטיין:** ... מביא אתכם לעשות משהו שזינגר בעצמו לפני 5 שנים הוא הוביל בישיבה שאנחנו רצינו להוביל. הוא הוביל את הישיבה הזאת.

**מר רמי פדלון:** לא חשוב שום דבר. רק הפרוצדורה של האופוזיציה, זה מה שחשוב.

**מר אדם קניגסברגר:** תתבייש.

**מר רמי פדלון:** אני לא אתבייש, אתה צריך להתבייש.

**מר שמואל לרמן:** רבותי, די.

**מר רמי פדלון:** אתה צריך להתבייש.

**מר שמואל לרמן:** דני, די.

(צועקים ביחד)

**מר רמי פדלון:** אתה צריך להתבייש.

**מר שמואל לרמן:** דני, די. אדם, מספיק.

**עו"ד אביבית מאור נמרודי:** אדם, רק לכם מותר להעלות נושאים? אני לא מבינה. רק לכם מותר להעלות נושאים?

**מר אדם קניגסברגר:** לא, מותר לכם, יש לכם ישיבה מן המניין. מה פתאום לוקחים לנו ישיבות שלא מן המניין?

**עו"ד אביבית מאור נמרודי:** למה זה ישיבות שלכם?

**מר שמואל לרמן:** אדם, אדם, מספיק.

**<u>מר אדם קניגסברגר:</u>** אביבית, אתם עושים דברים בעקבותיו. הוא לא רצה, הוא פחד שיורידו אותו מוועדת החינוך, שיורידו אותו מוועדת הזה.

(השתקת מיקרופונים)

**<u>מר שמואל לרמן:</u>** אדם, ניתקתי אותך. תקשיב, אתם הגשתם עתירה, לא לבית משפט, אבל למנהלת על המחוז, נכון?

**<u>מר אדם קניגסברגר:</u>** אנחנו נקבל את התשובה,

**<u>מר שמואל לרמן:</u>** בדצמבר זה טוב. עדיין יש עוד שנה כמעט. בסדר גמור. גם הגשתם עתירה בינתיים לקיום ישיבות ביום ראשון בבוקר, גם שם עדיין אין תשובה. אבל אם יהיו תשובות, מה שיהיה נקיים. אתה הרי יודע את זה.

(השתקת מיקרופונים)

**<u>מר שמואל לרמן:</u>** דני, אתה ישבת מהצד ההוא של המתרס, אתה זוכר? אתה ישבת מהצד האחר של המתרס והצבעת בידך, אתה הצבעת בידך, אז אל תעלה את העניין, עזוב אותו, דני, אז עזוב את זה עכשיו. עזוב, עזוב, אבל עזוב את זה (המיקרופון של דני גולדשטיין מושתק). אבל אתה נהגת כך, אז אל תעלה את הנקודה. בסדר, אז אל תעלה את הנקודה. אל תעלה את הנקודה.

**<u>מר דני גולדשטיין:</u>** מה זה אל תעלה את הנקודה? אני רוצה ...

**<u>מר שמואל לרמן:</u>** אין רמקול כרגע לאף אחד.

**<u>מר דני גולדשטיין:</u>** אין לי מיקרופון.

**מר שמואל לרמן:** נכון, לאף אחד אין מיקרופון. דני, מספיק. דני, אני קורא אותך לסדר פעם ראשונה. די. מספיק. כדי להרגיע את האווירה. תקשיב, אתה יודע למה אני קורא לסדר? אתה יודע למה אני אומר לך את זה? כי אולי אם תקשיב, אז אולי ירגיע אותך קצת. אז תירגע מעצמך. אז תירגע מעצמך. אז תירגע מעצמך. אתה יודע, אני לא אומר את זה כדי להעניש, אולי באותו רגע שאתה תשמע את זה, אולי זה ירגיע אותך. אולי. אז מה יעזור לך? אביהוא, דבר בבקשה.

**מר אריה מזרחי:** עזוב. לא צריך הסברים. הבנו למה ...

**מר דני גולדשטיין:** למה? כן צריך הסברים.

**מר אביהוא בן משה:** אתה יודע מה, דני, לא רוצה לתת לך הסבר. אני חתמתי על הנושא הזה כי הנושא הזה מבחינתי,

**מר דני גולדשטיין:** אבל זה לא לי. לשם שינוי, היום,

(צועקים ביחד)

**מר שמואל לרמן:** דני, דני, די. בחייך, תכבד אותי.

**מר דני גולדשטיין:** למה? אתם לא מכבדים אותנו.

**מר שמואל לרמן:** אותי. אותי.

(צועקים ביחד)

**מר שמואל לרמן:** אדם יודע מה אני עושה למענכם, אז אל תגיד לי.

**מר דני גולדשטיין:** נכון.

**מר שמואל לרמן:** אתה יודע גם.

**מר דני גולדשטיין:** נכון.

**מר שמואל לרמן:** אז תגיד לו גם.

**מר אריה מזרחי:** חלק מפקודת העיריות זה להעניק לאופוזיציה אפשרות לעשות ישיבות.

**מר שמואל לרמן:** אז תירגעו. אז תירגעו.

**מר דני גולדשטיין:** לא מגיע, לא מגיע, עם כל הכבוד,

**מר אביהוא בן משה:** דני, אבל אמרת את זה כבר 20 פעם, בוא תן לי להשיב.

**מר דני גולדשטיין:** אז בוא תשיב.

**מר אריה מזרחי:** תסיים. תסיים. תנו לאביהוא לסיים.

**מר אביהוא בן משה:** לא מסיים. עוד לא התחלתי, איך אני יכול לסיים אם לא התחלתי?

**מר שמואל לרמן:** אחרי זה גם אתה תוכל.

**מר אריה מזרחי:** אני מדבר אחריו, אין בעיה.

**מר שמואל לרמן:** לא, אבל גם אתה תדבר, יש סדר פה.

**מר אביהוא בן משה:** אני רק אגיד לך עוד דבר אחד. יש גם בכנסת וגם בתוך מועצת העיר את המשחק הפרלמנטרי, בסדר? יש כללים. יש קואליציה ויש אופוזיציה ויש את המשחק הפוליטי. ואתם צריכים לכבד את המשחק הפוליטי, אתם משחקים במגרש שלכם, אנחנו משחקים במגרש שלנו, כל אחד יעשה את העבודה שלו. זה הכול. יש פה מרוץ, מה שנקרא, מרוץ הסמכויות בעולם אחר, בעולם המשפט, גם פה יש את המרוץ. וזכותנו המלאה לקבוע, זכותנו המלאה לקבוע גם מה יהיה סדר היום אם חברי המועצה מהקואליציה רוצים לקבוע סדר יום. אני לא מבין על מה הכעס. על מה הכעס, שקבענו? אתם רציתם נושא מסוים, אנחנו רצינו נושא אחר, על זה הכעס?

**מר דני גולדשטיין:** זה נושא אחר? אתה משווה?

**מר אביהוא בן משה:** זכותנו המלאה. מה השאלה? מה השאלה?

**מר שמואל לרמן:** רטורית, אדם.

**מר אביהוא בן משה:** זו לא היתה שאלה עם תשובה, זו היתה שאלה רטורית.

**מר שמואל לרמן:** אדם, זו שאלה רטורית, רטורית, לא מחכים לתשובה. לא מחכים לתשובה, אז אל תענה. אל תענה, אל תפריע לו.

**מר אביהוא בן משה:** אני מבקש בבקשה לחזור למהות, באמת, אני רוצה לחזור למהות, אדם, ברשותך.

**מר שמואל לרמן:** אני אלך לשבת לידכם שם, לא תדברו. אני בא לשבת לידכם.

**<u>מר דני גולדשטיין:</u>** אתה לא מבין שמהות הדיון היום זה כי מצאו את זה, אם לא היו מדברים על החסה בשטחים, העיקר שלא נקיים את הדיון.

**<u>מר שמואל לרמן:</u>** די. אני בא לידכם. די. אני בא לשבת שם.

**<u>מר אדם קניגסברגר:</u>** ...

**<u>מר דני גולדשטיין:</u>** נכון. נכון. נכון.

**<u>מר אביהוא בן משה:</u>** לא, לא, לא, יש משחק פוליטי,

**<u>מר דני גולדשטיין:</u>** יש משחק פוליטי ויש יושר.

**<u>מר אביהוא בן משה:</u>** יש משחק פוליטי, מה הבעיה?

**<u>מר דני גולדשטיין:</u>** אביהוא, תבדיל בין משחק פוליטי ליושר. לעשות דבר כזה זה חוסר יושר.

**<u>מר אביהוא בן משה:</u>** טוב. אני מבקש לומר משהו לגבי העניין העקרוני. אדם, ותאמין לי, אתה הכי טוב בנושא הזה כי אתה היית מנהל בעיר הזאת 11 שנה, או משהו בסגנון, ולפני זה היית סגן.

**<u>מר אדם קניגסברגר:</u>** שלא תתעללו בנו.

**<u>גב' אדוה פולק:</u>** לא, רק אתם תתעללו בנו.

**<u>עו"ד אביבית מאור נמרודי:</u>** בדיוק. אתם מתעללים בנו כל שבוע.

**<u>גב' אדוה פולק:</u>** תתעללו בנו, יאללה.

**<u>עו"ד אביבית מאור נמרודי:</u>** פעם בשבועיים תתעללו.

**<u>עו"ד דוד מנחם:</u>** אדם, דני, קודם כל, תשמע,

**<u>מר ישראל זינגר:</u>** דני, הכול לפי החוק, מותק.

**<u>מר דני גולדשטיין:</u>** הכול לפי החוק? לא.

**<u>עו"ד דוד מנחם:</u>** דני, בוא תישאר פה רגע כשאני מדבר, בוא.

**<u>מר אביהוא בן משה:</u>** אני מבקש, אדם,

**<u>מר שמואל לרמן:</u>** עכשיו אתה יכול לדבר.

**<u>עו"ד דוד מנחם:</u>** אביהוא, אולי תן לי לדבר במקומך קצת?

**<u>מר אביהוא בן משה:</u>** לא, לא, אני רוצה.

**<u>עו"ד דוד מנחם:</u>** דיברת הרבה.

**<u>מר ישראל זינגר:</u>** אביהוא, הזמן,

**<u>מר אריה מזרחי:</u>** אביהוא, תמשיך,

(השתקת מיקרופונים)

**מר שמואל לרמן:** אביהוא, דבר.

**מר אביהוא בן משה:** תודה. אני באמת רוצה לחזור שוב לעניין המהותי, לעיקרון שדליה דיברה עליו לגבי אפליה מתקנת מה שנקרא, בזה שאתה פותח את התיכון למקיפות. ואני יכול לומר לכם שמאז 2003 ועד היום אני נתקל כל חודש מאי ויוני בעשרות SMS, פניות של הורים, שאני כמובן נעזר באגף החינוך, בדליה ובאביבה, מנהלת מחלקת בתי הספר העל יסודיים, ואני ברשותכם רוצה להקריא לכם ווטס-אפ קצר מלפני חודש וחצי, שאולי יסביר כמה המקיפות נדרשת.

**מר דני גולדשטיין:** אבל אף אחד לא אומר שלא. אביהוא, נו, בשביל מה אתה טוחן?

**מר אדם קניגסברגר:** סליחה, המושג מקיפות לא חדש פה.

**עו"ד אביבית מאור נמרודי:** אבל אביהוא רוצה לדבר, אז תנו לו לדבר. זה לא יעבוד ככה. די. זכותו. כשלכם יש 5 דקות, אתם מחליטים על מה לדבר.

**מר ישראל זינגר:** אדם, ... לא מבין בחינוך. הוא לא מבין בחינוך, הוא יודע מקיפות? הוא לא מבין, נו, עזוב.

**מר שמואל לרמן:** אביבית, מספיק.

**עו"ד אביבית מאור נמרודי:** אני שותקת, די. אדם, דני, הסטתם את הדיון.

(צועקים ביחד)

**מר אדם קניגסברגר:** ... והבנתי מי אתה ...

**<u>מר ישראל זינגר:</u>** אבל בחינוך אתה לא מבין. בחינוך אתה לא מבין.

**<u>מר אדם קניגסברגר:</u>** בוודאי שאני לא מבין.

**<u>מר ישראל זינגר:</u>** אם אתה אומר שזה פתיחת אזורי רישום,

**<u>עו"ד אביבית מאור נמרודי:</u>** דני, כשאתם מעלים נושא ואתם רוצים לדבר על מה שבא לכם, אף אחד לא מפריע לכם.

**<u>מר אדם קניגסברגר:</u>** סליחה, סליחה, אני אגיד לך מה אתה, אתה תתבייש שאתה יושב פה בכלל.

**<u>מר ישראל זינגר:</u>** לא לענות לטמבל?

**<u>מר דני גולדשטיין:</u>** ... כולנו בעד.

**<u>עו"ד אביבית מאור נמרודי:</u>** בסדר, אז תנו לו לדבר, הוא רוצה להביע את עמדתו, מחזיק תיק החינוך.

**<u>מר שמואל לרמן:</u>** ישראל, אביבית, יש עוד אלטרנטיבה – הדיון יימשך ככה, אין, נגמר הדיון, לא ייצא מזה כלום. זו עוד אלטרנטיבה.

**<u>עו"ד דוד מנחם:</u>** אביהוא מוותר לי. אביהוא, אתה מוותר לי?

**<u>מר דני גולדשטיין:</u>** לרמן, זה מה שתוכנן הרי, שאם יהיה פיצוץ ייגמר הדיון.

**<u>עו"ד דוד מנחם:</u>** אביהוא, אתה מוותר לי?

**מר אביהוא בן משה:** אני לא אאריך ואני לא אקרא את מה שרציתי.

**מר אדם קניגסברגר:** ... אם הם לא ישקרו. הוא אומר דבר שבחיים לא אמרתי.

**מר שמואל לרמן:** אחרי זה יהיו לך בעיות עם הלב.

**מר אדם קניגסברגר:** אל תדאג, לא יהיו לי בעיות עם הלב, אני עושה בדיקות. אני עכשיו נוסע לחופשה, להירגע.

**מר שמואל לרמן:** די. מספיק. הוא צודק 100%. אביהוא, בבקשה.

**מר דני גולדשטיין:** מי ביקש?

**מר שמואל לרמן:** אם יהיה רעש – נפסיק. דבר. כמו גן ילדים. רבותי, אם אתם לא רוצים את הדיון אפשר להפסיק אותו. נגמר – נלך.

**מר דני גולדשטיין:** נכון. נכון. אני גם חושב.

**מר שמואל לרמן:** אפשר ללכת.

**מר דני גולדשטיין:** אני גם חושב.

**מר שמואל לרמן:** אתם רוצים ללכת?

**מר דני גולדשטיין:** אני חושב, כי לא יהיה דיון.

**מר שמואל לרמן:** אז בואו נלך הביתה.

**מר אביהוא בן משה:** אני מסיים. שמוליק, אני מסיים. אני רק רוצה לומר שתי הערות.

**מר דני גולדשטיין:** רמי, לא זכור לי שהיו אנשים יותר ראויים ממנו ל ...

**מר אביהוא בן משה:** לרמן, אני רוצה לסיים ולומר רק שתי הערות.

**מר דני גולדשטיין:** 'סופר' ראוי.

(השתקת מיקרופונים)

**מר שמואל לרמן:** בבקשה.

**מר אביהוא בן משה:** ניתקו אותי.

**מר שמואל לרמן:** לא, לא ניתקו אותך.

**מר אביהוא בן משה:** אני רק רוצה לומר שתי הערות ובזה אני אסיים. אני לא אקריא את מה שרציתי להקריא, כי באמת, הדיון פה הפך להיות באמת, אני לא רוצה לפגוע בהורים ששלחו לי את ה'ווטס-אפ' הזה.

**מר אדם קניגסברגר:** אתה צודק.

**מר אביהוא בן משה:** כי באמת, הפכתם את זה באמת מדיון ערכי, חשוב לעיר הזאת, למשהו פוליטי באמת בשיח הכי נמוך שיכול להיות. ואני אומר את זה שוב, יש פה איזה שהוא משחק שהוא עקום כשאנחנו משחקים אותו,

**<u>מר ליעד אילני:</u>** שוחד זה לא קשור לדיון ערכי.

**<u>מר אביהוא בן משה:</u>** והוא ישר כשאתם משחקים אותו.

**<u>מר ליעד אילני:</u>** שוחד זה לא ערכי.

**<u>מר אביהוא בן משה:</u>** כשהקואליציה מבקשת לעשות איזה שהן פעולות קואליציוניות שמותר להם, שהן לגיטימיות, זה פסול. כשהאופוזיציה,

**<u>מר אדם קניגסברגר:</u>** אני אתמוך בכל פעולה חיובית.

**<u>מר אביהוא בן משה:</u>** כשהאופוזיציה מנסה ולא מצליחה, אז הכישלון הוא שלנו ולא שלכם.

**<u>עו"ד דוד מנחם:</u>** שמוליק, אני רוצה לדבר.

**<u>מר אביהוא בן משה:</u>** הערה שהיא יותר מקצועית מאשר פוליטית, ועכשיו אני מניח בצד את הויכוח הפוליטי ואת מה שהעליתם. רק הערה ואני אומר אותה לדליה ואני ארצה לשמוע גם בהמשך תשובה והתייחסות למה שכרגע אני מעיר.

אני מברך על האפליה התקנת. אני מברך על זה שהשערים של בתי הספר אוהל שם ותיכון בליך, אני לא רוצה להגיד שפותחים את השערים לכל דכפין, אני מניח שעדיין יהיו איזה שהם פה ושם כאלה כללים שלא כל אחד שירצה יוכל להיכנס, אבל חשוב מאד שלמרות המקיפות, ואני ארצה גם לשמוע מדליה, באילו דרכים אגף החינוך עדיין ינסה לשמר את האיכויות של התיכונים הטובים, גם אוהל שם וגם בליך וגם קרית החינוך,

**<u>מר ליעד אילני:</u>** אתה מחזיק תיק החינוך, פה אתה צריך לשמוע ממנה?

**מר אביהוא בן משה:** שאתם תשמעו, לא רק אני, וגם הציבור. שנוכל לדעת בוודאות מה הכלים שעומדים לרשותנו, כדי שאוהל שם, התיכון בצפון העיר, ובדרום העיר בליד, וקרית החינוך, אכן יקלטו את כל מי שרוצה לבוא בשעריהם, אבל עדיין ישמרו על האיכות והמצוינות הלימודית הערכית והחברתית. תודה.

**מר ליעד אילני:** ערב טוב לכולם. לא תכננתי, אבל אני מבקש לברך קודם כל את חיים גלרמן לרגל יום הולדתו.

**מר אדם קניגסברגר:** גם אני, גם אני, סליחה.

**מר ליעד אילני:** אני אגיד לך משהו, חיים יקירי, ואתה יודע שאני מעריך אותך,

**מר אדם קניגסברגר:** חכה, תן לכבוד ראש העיר,

**מר שמואל לרמן:** אדם, אבל הבטחת לי שאם אני לא אשב לידך זה יהיה בסדר.

**מר אדם קניגסברגר:** איפה אתה?

**מר שמואל לרמן:** אני חוזר.

**מר ליעד אילני:** יש פה גורם אחד רק ששכחו אותו ואת הכבוד שלו, וזה תושבי רמת-גן. כל אחד לוקח את ההיעלבויות למקום האישי, כאילו אנחנו כרגע באיזו שהיא פעולה בצופים ביום שלישי אחר הצהריים. יש פה 160,000 תושבי רמת-גן, אביהוא בן משה וחיים גלרמן, שמזה 3 או 4 שנים רואים ששום דבר לא השתנה בעיריית רמת-גן. חברי הקואליציה כמעט הם אותם חברי קואליציה, מדברים על אותה חזקת חפות, על אותו בית משפט, ממשיכים לקבל משכורת מקופת הציבור, וראש העיר מתחלף ומואשם באותן האשמות. עכשיו תראה, אני אגיד לך משהו, אחד מהדברים שאני באופן אישי לא אוהב זה צביעות וגניבות דעת. יש פה, רוב רובם של

חברי הקואליציה, שלי יצא לשוחח איתם, שחושבים דברים, תאמינו לי, אני אמא תרזה לידם לעומת מה שהם חושבים על ראש העירייה.

**מר אדם קניגסברגר:** נכון. נכון.

**מר ליעד אילני:** ההבדל הוא שאנחנו אומרים את הדברים בפנים, גם לציבור וגם לחברי הקואליציה. ואני יושב פה ואני רואה כל מיני אנשים שכבר סופרים הצבעות ומריצים את המועמדות שלהם עצמם לראשות העירייה, ויושבים פה באיזו שהיא הצגה, מגנים על ראש העירייה שהם בזים לו. אין לי מילה אחרת לתאר. ואני רואה פה בשורה הראשונה את חברי סיעתו של ישראל זינגר,

**מר אדם קניגסברגר:** איפה הם?

**מר דני גולדשטיין:** אין אחד אפילו. די, נו, קלקלו לך את הנאום. אף אחד לא נמצא.

**מר ליעד אילני:** אבל דני,

**מר אריה מזרחי:** הציבור צריך לשמוע.

**מר ליעד אילני:** אני מדבר לפרוטוקול ולציבור,

**מר דני גולדשטיין:** מעניין גם למה מצלמים היום את הישיבה.

**מר ליעד אילני:** והיות ואני בטוח שהדברים שלי,

**מר אריה מזרחי:** טוב שמצלמים היום.

**<u>מר ליעד אילני:</u>** חברים, היות ואני בטוח שהדברים שלי יפלו על אוזניים ערלות, אז אני מדבר לא אליהם. אבל יושבים פה ומתעסקים פה בסמנטיקה, האם מואשם או נאשם, מנסים לתפוס את חברי האופוזיציה במילה כזו או אחרת. מיהו פה מוכן להתעסק במהות?

אני אומר לכם, רבותי, תושבי רמת-גן, חברי לאופוזיציה וחברי היקרים המעטים מהקואליציה שנשארו, שבניגוד ליו"ר האופוזיציה אני לא הגעתי לפה זועם. אני די מסופק ודי נינוח, ואני אגיד לכם גם למה. לא בכל יום תהיה לנו הזדמנות לשמוע הרצאה על רפורמה בחינוך מפיו של איש חינוך ישראל זינגר. ולכו תדעו כמה עוד הזדמנויות יהיו לנו. ולכן, אני חושב שאנחנו צריכים, בניגוד אליכם, אני מקווה שלא תכעסו עלי, לנצל את הסיטואציה הזו שאנחנו יכולים לשמוע עוד איזו שהיא הרצאה חינוכית מפיו של האיש. אני רוצה לומר לחברים פה שכל אחד נהיה פה משפטן ומדבר איתי על חזקת החפות ושימוע ולא שימוע, אני לא רוצה לדבר אתכם על ההליך השיפוטי. אני רוצה לדבר על משהו שמתקשר לחינוך. אולי זה היסוד הכי חשוב בחינוך, וזה מה שנקרא ערכים, או קיי? אני רוצה לומר לכם שבואו נעזוב בצד את הפרסומים שיצאו ממשטרת ישראל ומפרקליטות המדינה וממבקר המדינה שפעמיים טען שהאיש הזה שיקר. קצת קשה להוציא מהשופט בדימוס יוסף שפירא הגדרה של לא דובר אמת, זו אמירה מאד קשה כשהיא באה משופט, אבל הוא אמר פעמיים שהאיש לא דובר אמת. וסליחה ומחילה מרשויות אכיפת חוק נוספים אם שכחתי מי מהם בדעתם על ראש העירייה. אני רוצה לדבר אתכם על עובדות ועל ערכים, אביהוא.

האיש הזה הקיף את עצמו, וזכותו, אפילו לא צריך מכרז, במי שהורשע בפלילים, איש חינוך כאמור, הקיף את עצמו במי שהורשע בפלילים. האיש הזה יודע וחושב שצריך להכיל אירועים של שריפת חשבוניות שמהווים אסמכתא חשבונאית. האיש הזה ניסה להדיח אותי לדבר עבירה פלילית ובגין זה פרשתי מהקואליציה. האיש הזה מבקש שנכיל פלישה למבנה ציבורי של פעיל פוליטי שלו, שאני כרגע בהתכתבות וכבר בפגישות עם משרד היועץ המשפטי לממשלה, כדי שיכפה גם לצערי על היועץ המשפטי לעירייה לנקוט בצעד אופרטיבי כנגד הפולש, שהוא, שוב, פעיל של ישראל זינגר. ולכן אני אומר, עזבו כרגע את עניין השימוע, לא שימוע, בואו נדבר על ערכים. הרי זה איש חינוך. וכשאני מדבר על כל זה, וסליחה שאני שוב אומר, אני שומע מהרבה אנשים מחברי מהקואליציה מה הם חושבים על האיש ומה הם אומרים עליו ואיך הם לא סופרים אצבעות, אז אני לא יכול שלא לחשוב לעצמי שלקבל סקירה על חינוך ממר ישראל זינגר זה כמו שאני אלך מחר לשיעור תורה ומוסר יהודי אצל הרב יונה מצגר. היינו הך.

לפני מספר חודשים ניהלו מאות הורים של תיכון אוהל שם מאבק בעניין ה'פוטש' שנעשה למנהלת התיכון, ואני הצטרפתי גם אני וניהלתי את המאבק הזה במישור הציבורי והפוליטי. והמאבק הזה היה לצנינים בעיני רבים, ביניהם גם לחלק מחברי לאופוזיציה, שגינו את אותו מאבק וטענו שהוא מגיע משיקולים לא ענייניים ושאסור להכניס פוליטיקה לחינוך. ואני רואה פה את המצגת שהציגה מנהלת אגף החינוך על נתוני הזכאות לבגרות בכלל בבית הספר, ואני זוכר שסיפר לי יותר מאדם אחד, שדיבר עם ראש העירייה בכבודו ובעצמו, שראש העירייה אמר לו בגין אותה מנהלת שהיא, אני מצטט – 'היא עשתה בלגאן עם הבגרויות'. אז אני רוצה לומר לכם מה זה עשתה בלגאן עם הבגרויות, בהמשך לשקף שהוצג פה על כלל העיר, לגבי אוהל שם. בשנת תשע"ד 98.28% זכאים לבגרות. ב-תשע"ה 96.21 זכאות לבגרות. ב-תשע"ו 94.84% זכאים לבגרות. זאת אומרת, אתם רואים שיש ירידה בכל 3 השנים שלפני הגעתה של המנהלת. יכול להיות שזייפת את הנתונים, דליה?

**<u>גב' דליה לין:</u>** (מיקרופון סגור) ... 4% עם חינוך מיוחד. חייבת לתקן ...

**<u>מר דני גולדשטיין:</u>** למה? בחינוך מיוחד יש 11 ילד.

**<u>מר ליעד אילני:</u>** דני, אני מבקש לא להפריע לי. אני אגיד לכם משהו,

**<u>מר דני גולדשטיין:</u>** סליחה, סליחה, לא, כי מתמטיקה אני ידעתי.

**<u>מר ליעד אילני:</u>** דני, מתמטיקה בסדר, אבל האמן לי שבדקתי את הנתונים 20 פעם והתייעצתי עם אנשים, ביניהם כאלה שהיו מנכ"לי משרד החינוך בעבר, כדי להבין שאף אחד לא מטעה אותי בנתונים. אז אני עומד על הנתונים. התוצאות שהגיעו בשבוע שעבר, למרות שאותו מחזור שסיים, כשהמנהלת הגיעה היא קיבלה אותו עם 84% זכאות לבגרות, בגלל כל מיני אירועים שהיו שוודאי ידועים לאגף החינוך, נכון לעכשיו הם עם 99% זכאות לבגרות, משהו שלא היה בשנים האחרונות והופסקה הירידה. ואחרי בגרויות החורף ייתכן שזה יעלה ל-99.7%. עכשיו, קראתי גם את הראיון המרתק עם מנהלת אגף החינוך שבו היא אמרה באמת משפט שאני

יכול להתחבר אליו, שאהדת הורים או אהבת הורים למנהל לא מעידה שבהכרח המנהל הוא מנהל איכותי. אז אם אהדה לא מראה שהמנהל איכותי והציונים, זה מבחן התוצאה, יש לי חברים במועצה שהם אנשי עסקים, הם בודקים מבחן תוצאה וגם אני משתדל לבדוק מבחן תוצאה, אז אם זה לא מודדים וזה לא מודדים, איזה פרמטר כן מודדים? ואני רוצה לומר לראש העירייה שכרגע נכנס, שאנחנו לוקחים את האמירה הזו שלך, מר זינגר, לגורמים לפני מספר חודשים, 'שמנהלת אוהל שם עשתה בלגאן עם הבגרויות', ציטוט, 'בלגאן עם הבגרויות', וכרגע יש לנו במבחן התוצאה נתונים אחרים מול העיניים, האם ברוח ימי הסליחות וחודש אלול שהוזכר הגיע הזמן לבקש ממנה סליחה? אבל מה שכנראה בנס ציונה יודעים,

**<u>מר שמואל לרמן:</u>** דקה, ליעד.

**<u>מר ליעד אילני:</u>** אין בעיה. מה שכנראה בנס ציונה יודעים, זה משהו שאנחנו לא יודעים. ואמרתי מהתחלה, אני לא מיניתי את המנהלת הזאת. מי שמינה אותה היה צריך לתת לה גיבוי שלא ניתן לה.

אני רוצה לעבור בקצרה, אני חייב לומר שדף הסיסמאות שנשלח אלינו להכנה מוקדמת היה באמת די עלוב. סיסמאות. והמצגת שהצגת היום, דליה, היתה נפלאה ויתרה לי 80% מהשאלות שלי. על פי חוק, יש דבר כזה שנקרא חוק, צריך להעביר, הטענה היא לא אלייך כמובן, צריך להעביר לחברי המועצה כל חומר שמתכוונים להציג במועצה מראש, בטח אם אלה הן ההמלצות שאנחנו צריכים. כי פה, במסמך שהועבר אלינו מראש, לא מצאתי שום דבר אופרטיבי. אני אומר בקצרה 3 שאלות, אני אנסה פשוט לתכלל את זה ואני אשמח לקבל תשובה בסוף.

ניסיתי לקחת איזו שהיא דוגמא: נניח ואני תלמיד עם ממוצע של 95 ואני גר ברחוב פבריגט, שהוא נמצא בסמוך לתיכון יגאל אלון, איפה אני אלמד – בבליך או ביגאל אלון? אני שואל שאלת, אני לא מבין כלום בחינוך, אולי בערכים, בחינוך אני לא מבין.

**<u>מר דני גולדשטיין:</u>** אבל היא הסבירה את זה, בבליך.

**<u>מר ליעד אילני:</u>** בסדר. או קיי. אני אשמח לקבל תשובה.

**<u>מר דני גולדשטיין:</u>** זה היה ברור מאד. זה היה ברור.

**<u>מר ליעד אילני:</u>** הדבר השני, זה אם בכל זאת, וזה גם כן הוזכר, אבל שוב, בהתייחס לדף המסרים שהועבר אלינו, אותו תלמיד יילך לתיכון יגאל אלון, איזה כלים יעמדו לרשותו כדי להצליח?

**<u>גב' דליה לין:</u>** השאלה הראשונה בעצם פוסלת את השאלה השניה, אז אני אענה על הראשונה.

**<u>מר ליעד אילני:</u>** מצוין. האם יהיו לו מעבדות כמו שיש לו באוהל שם ובבליד? האם המורים הם מורים באיכות של 5 יחידות באנגלית, מתמטיקה, פיזיקה, כמו שהוא היה זוכה בבליד או באוהל שם? אני חייב לומר, ושוב, אפשר לקחת את זה, אפשר לא לקחת את זה, אני באמת ובתמים לא באתי לנגח בעניין הזה. אני מוצף בפניות בחצי השנה האחרונה מהורים ומתלמידים, גם התקשרתי אלייך פעם אחת בעניין הזה, שטוענים שפשוט אין להם מושג מה זו הרפורמה הזאת. מורים בבתי ספר יסודיים, שיכול להיות שמדברים עם המנהלים שלהם, אבל איכשהו זה לא עובר למטה. ממורים שפונים אלי, בין אם דרך הפייסבוק או מתקשרים לנייד, מטבע הדברים הרבה מהם מבקשים להישאר בעילום שם. אבל אני אומר לכם,

**<u>גב' דליה לין:</u>** ביסודי.

**<u>מר ליעד אילני:</u>** ביסודי, שזה המצב. האשמה היא לא אליכם, יכול להיות שהמנהלים לא מעבירים להם את זה, אבל זה המצב. וגם מהורים.

**<u>מר שמואל לרמן:</u>** יופי, ליעד, תודה רבה.

**<u>מר ליעד אילני:</u>** רגע, עוד שאלות.

**<u>מר שמואל לרמן:</u>** אבל,

**מר ליעד אילני:** אבל מה?

**מר שמואל לרמן:** זה כבר הרבה יותר מ-5, כי לא הסתכלתי על הזמן.

**מר אדם קניגסברגר:** לרמן, יש לך זכות לתת לו עוד 20 דקות לפי פקודת העיריות. אז אם הוא מדבר על חינוך, תן לו עוד 2 דקות.

**מר ליעד אילני:** אני אעשה את זה באמת בקצרה. כמו ששאלתי על בתי הספר כמו יגאל אלון, אני רוצה לשאול, מה ממש נעשה? כי מעבר לזה שיידעו להכיל את תלמידי הקצה, מה באמת נעשה בבליך ובאוהל שם כדי לדעת להתמודד? זה שיידעו להתמודד זה יפה, אני רוצה לשמוע את ה-מה. ואם לא פה, אז אין לי בעיה לבוא לוועדת חינוך, אבל אני רוצה לשמוע את ה-מה.

שוב, עוד איזו שהיא בקשה שלי, אולי לא פופולארית, וטוב ששני בוגרי אורה מודיעין – משה רווח ורועי ברזילי, לא נמצאים פה, ככה שלא יסקלו אותי, אבל האם במסגרת הרפורמה יכול להיות שיש מצב שצריך לוותר על בית ספר שיש בו שתי כיתות לימוד בשנה ולהקים במקומו עוד בית ספר יסודי וככה נוריד את מספר התלמידים בבתי הספר היסודיים באזור? עם כל הכבוד והסנטימנטים, גם אחותי למדה שם, בית ספר מצוין, אבל אני לא חושב שהיום אנחנו צריכים בית ספר שבקושי פותח שתי כיתות, אם אפשר לצמצם את מספר התלמידים ביהלום או בחשמונאים.

**מר שמואל לרמן:** זהו, ליעד.

**מר ליעד אילני:** ושאלה אחרונה, כי אני שוב באמת מבולבל. בישיבת מועצה אחת שמעתי 2020, בישיבה אחת 2019, באיזו שנה אנחנו נראה תלמידים נכנסים בשערי קרית החינוך?

**מר שמואל לרמן:** 100%. יופי. תודה, ליעד. עכשיו קואליציה. פדלון.

**מר רמי פדלון:** טוב, אני תיכף אתייחס לנושא החינוך, אבל אני כן חייב להתייחס למה שנאמר גם קודם לכן. אני בפוליטיקה 19 שנים. המטרה שלי זה לשרת את הציבור. לא באתי לא לקואליציה, לא לאופוזיציה, לא לראש העיר הזה ולא לראש עיר אחר. התרומה שלי לקואליציה, לדעתי, משרתת את תושבי העיר הרבה מעבר להיותי חבר אופוזיציה. לצערי הרב, חברי האופוזיציה, כל התרומה שלכם זה ישיבות מועצה מגעילות עם גידופים והשמצות והכפשות, שום דבר שהוא לא מנוהל בצורה תרבותית ועניינית. וזו הביקורת שלי כלפיכם. הייתי באופוזיציה, תאמינו לי, זה היה הרבה יותר מתוכנן, הרבה יותר ענייני והרבה יותר,

**מר דני גולדשטיין:** אוי, נו, רמי, באמת, באמת.

**מר ישראל זינגר:** אבל תן לו לסיים.

**מר דני גולדשטיין:** אתה לא מכבד את עצמך.

**מר ישראל זינגר:** דני, תן לו לסיים.

**מר דני גולדשטיין:** באמת אתה לא מכבד את עצמך.

**מר ישראל זינגר:** דני, תן לו לסיים.

**מר דני גולדשטיין:** אתה ממש, אתה מבזה את עצמך אבל.

**מר ליעד אילני:** רמי, שאלה באמת,

(השתקת מיקרופונים)

**מר רמי פדלון:** אלי, אני אף פעם לא השמצתי לא ראש עיר, גם כשצבי בר,

**מר ישראל זינגר:** אלי, תן לו לסיים.

**מר רמי פדלון:** גם כשצבי בר כינה אותי בכינויים אישיים לא מכובדים, אני לא ירדתי לרמה שלו ולא קיללתי ולא גידפתי ולא השתמשתי במילה אחת מכוערת.

**מר דני גולדשטיין:** זו הבעיה. הבעיה זה האופוזיציה.

**מר רמי פדלון:** לא, אני לא אמרת.

**מר דני גולדשטיין:** הבעיה בעיר הזאת זה האופוזיציה.

**מר ישראל זינגר:** דני, למה אתה מפריע לו?

**מר רמי פדלון:** תן לי, תן לי לסיים.

**מר דני גולדשטיין:** עזוב, נו,

**מר ישראל זינגר:** תדבר אחר כך.

**מר דני גולדשטיין:** הוא, מה שהוא אומר, הבעיה העיקרית של העיר הזאת זה האופוזיציה.

**מר ישראל זינגר:** דבר אחר כך. דני, למה אתה מתרגז?

**מר דני גולדשטיין:** נכון, רמי?

**מר רמי פדלון:** אני לא אמרתי את זה.

**מר דני גולדשטיין:** לא השחיתויות, לא מינויים פוליטיים,

(השתקת מיקרופונים)

**מר דני גולדשטיין:** בושה לעיר.

**מר אדם קניגסברגר:** אז אל תגיד שאנחנו לא עושים כלום.

**מר דני גולדשטיין:** בושה לעיר אתה, אדם. זה מה שהוא אומר – אתה בושה לעיר.

**מר ישראל זינגר:** אתם לא מוכנים לתת לו לדבר.

**מר אדם קניגסברגר:** אנחנו מתקנים את מה שנעשה פה מתחת לשטח.

**מר ישראל זינגר:** דני, חברים שלך לא מוכנים לתת לדבר.

**מר דני גולדשטיין:** יש גבול, יש גבול,

**מר ישראל זינגר:** לא הפריעו להם. תמשיך. בבקשה, רמי.

**מר רמי פדלון:** כמו שאמרתי, דני,

**מר דני גולדשטיין:** כן ...

**מר ישראל זינגר:** דני, אל תפריע לו. יש לך לדבר אחר כך. אם לא תפריע לו.

**מר רמי פדלון:** אני באתי לשרת את תושבי העיר, ואם ראש עיר נחשד יש רשויות חוק שאמורות לטפל בזה ולמצות את התהליך איתו. אני לא מעל החוק. אני לא יודע מה יש שם ומה אין שם. זו היתה עמדתי גם בתקופה של צבי בר וזאת עמדתי גם בתקופה הזאת. יש רשויות שמטפלו בנושא הזה.

**מר דני גולדשטיין:** זה לא מה שאתה אומר. מאחורי הקלעים זה לא מה שאתה אומר.

**מר רמי פדלון:** זה מה שאני אומר גם מאחורי הקלעים.

**מר דני גולדשטיין:** ממש לא.

**מר אדם קניגסברגר:** ממש לא.

**מר דני גולדשטיין:** ממש לא, רמי. רמי, אני לא הייתי פותח בכלל את השיחה הזאת.

**מר רמי פדלון:** דני, אל תגיד לי מה אני אומר.

**מר דני גולדשטיין:** אני במקומך לא הייתי מדבר.

**מר רמי פדלון:** אל תגיד לי מה אני אומר.

**מר דני גולדשטיין:** אני אומר לך מה אתה אומר כי,

**מר ישראל זינגר:** אדם, לא רצית שיפריעו לך, אהה, אדם? מחנך. תן לו לדבר. דני, תן לו לדבר.

**מר דני גולדשטיין:** אני רוצה שלי יפריעו, בגלל זה אני מפריע.

**מר רמי פדלון:** אני, כל מה שאני אומר, חברים,

**מר ישראל זינגר:** אם תפריע לא יתנו לך לדבר.

**מר דני גולדשטיין:** נו, בבקשה, בבקשה תנו לי, נו, בבקשה תנו לי. נו, בבקשה, בבקשה.

**מר ישראל זינגר:** תן לו לדבר. אל תפריע לו.

**מר רמי פדלון:** יש רשויות שאמורות,

**מר ישראל זינגר:** אל תידבק מאדם.

**מר רמי פדלון:** שאמורות לטפל בנושא הזה. אני אתן רק דוגמא אחת: נניח שאני עכשיו,

**מר אדם קניגסברגר:** ... ישר.

**מר רמי פדלון:** דקה. נניח שאני ועוד כמה מחברי לקואליציה נצא לאופוזיציה ותהיה לראש העיר הזה מועצה לעומתית, אז מה, הוא לא יתפקד? העיר לא תתנהל? הסמכויות שלו,

**מר דני גולדשטיין:** מה הקשר?

**<u>מר רמי פדלון:</u>** תן לי רגע לסיים, דני.

**<u>מר דני גולדשטיין:</u>** מה הקשר?

**<u>מר רמי פדלון:</u>** הסמכויות שלו יירדו? כל הסמכויות בידי, אתם לא יודעים את החוק, כל הסמכויות בידי ראש העיר, הוא ימשיך לנהל את העיר,

**<u>מר דני גולדשטיין:</u>** שינהל.

**<u>מר רמי פדלון:</u>** גם אם הוא יהיה עם מועצה לעומתית.

**<u>מר דני גולדשטיין:</u>** שינהל, אבל אתה לא תהיה, האצבע שלך ...

**<u>מר רמי פדלון:</u>** תקשיב, האצבע שלי היום, ביושבי כאן בקואליציה, תורמת לכך שהעיר מתנהלת טוב יותר מאשר אם זה היה רק עכשיו נופל על הכתפיים של ראש עיר אחד.

**<u>מר דני גולדשטיין:</u>** ראיתי, נפסקו המינויים. נפסקו המינויים בזכותך, רמי. נפסקו המינויים. הוא ניקה את העיר. כמה אנשים הוצאת, רמי?

**<u>מר ישראל זינגר:</u>** רמי, כשמפריעים עצור, תן להם לדבר.

**<u>מר דני גולדשטיין:</u>** כמה אנשים הצלחת להוציא מהמינויים?

**<u>מר אדם קניגסברגר:</u>** אחד, שחזר.

**<u>מר דני גולדשטיין:</u>** לא, הוא ממשיך לקבל כסף, דרך החינוך הוא מקבל 10,000 שקל.

**מר ישראל זינגר:** דני, דני, אתה רוצה שמישהו יענה לך משהו? לא כדאי.

**מר דני גולדשטיין:** כן, כן, כן, תענה לי.

**מר רמי פדלון:** מה שחשוב לציבור זה חניה חופשית. מה שחשוב לציבור זה כיכרות ומעגלי תנועה.

**מר אדם קניגסברגר:** איזה חניה חופשית, סליחה? 60 שקל. על מה אתה מדבר?

**מר רמי פדלון:** מעגלי תנועה שיש בעיר. על מה אני מדבר? לתושבי רמת גן, אם אתה לא יודע, יש חניה חופשית, לתושבי העיר. מה שחשוב לציבור,

**מר ליעד אילני:** מדיניות התכנון. אתה מרוצה, רמי, ממדיניות התכנון?

**מר רמי פדלון:** תנו לי לסיים רגע. מה שחשוב לציבור,

**עו"ד אביבית מאור נמרודי:** כן, ליעד, הוא מרוצה.

**מר ליעד אילני:** אני גם קורא פוסטים, הוא לא מרוצה.

**מר רמי פדלון:** חברים, יש דברים, בואו, לא הכול מושלם, מה לעשות? לא הכול מושלם.

**עו"ד אביבית מאור נמרודי:** יש עוד הרבה עבודה.

**מר רמי פדלון:** אני לא אמרתי שהכול מושלם. לא אמרתי שהכול מושלם.

**מר ישראל זינגר:** לקחו לו את הבמה. דני, אתה לא אוהב מה שהוא אומר, אז תשתוק, לפחות תן לו לדבר.

**מר דני גולדשטיין:** לא, אני אוהב מה שהוא אומר. אני אוהב מה שהוא אומר.

**מר ישראל זינגר:** דבר בשמך.

**מר דני גולדשטיין:** אבל שיהיה עקבי.

**מר ישראל זינגר:** אבל למה אתה מפריע לו? סימן שאתה לא אוהב וזה מפריע לך.

**מר דני גולדשטיין:** אתה לא עקבי.

**מר ישראל זינגר:** סימן שזה מפריע לך.

**מר דני גולדשטיין:** רמי, אתה לא עקבי.

**מר רמי פדלון:** אני עקבי. תסתכל מה אמרתי בתקופה של צבי בר, שאמרתי שאין לי שום כלים לשפוט ואותו דבר גם אני אומר היום.

**מר דני גולדשטיין:** פעם אמרת על זינגר.

**מר רמי פדלון:** ואני אומר את זה גם בחדרים וגם לא בחדרים.

**מר דני גולדשטיין:** ממש לא.

**מר רמי פדלון:** בסדר. עכשיו אני חוזר ואומר, הנושאים הנחקרים הם נושאים שרשויות החוק יבדקו אותם, יטפלו בהם. החוק קבע, אגב, המצב של היום שונה אפילו מהתקופה של בר. כי בתקופה של בר בכלל לא חוקקו חוק. בתקופה הזאת, אחרי צבי בר, חוקקו חוק שקבע את הפרוצדורה. אתם החלטתם שיש פרוצדורה אחרת, שאתם תקבעו אותה, לא שהמחוקק קבע לפני שנה וחצי בסך הכול. אז אני מכבד את החוק.

**מר ליעד אילני:** אבל לא ביקשנו להדיח אותו. לא ביקשנו להדיח.

**מר רמי פדלון:** לא ביקשתם.

**מר ליעד אילני:** לא, לא ביקשנו.

**מר אדם קניגסברגר:** ביקשנו להוריד ממנו את תיק החינוך, את תיק הכספים ואת תיק משאבי אנוש. זה מה שביקשנו.

**מר ליעד אילני:** כספים ומשאבי אנוש.

**מר אדם קניגסברגר:** על זה היה צריך להיות הדיון.

**עו"ד דוד מנחם:** רמי, הנושא של היום, מה הוא?

**מר אדם קניגסברגר:** איך אפשר לתת, סליחה, איך אפשר לתת,

**מר ישראל זינגר:** למה אתה מפריע לו?

**מר אדם קניגסברגר:** סליחה, איך אפשר לתת לאדם,

(השתקת מיקרופונים)

**מר ישראל זינגר:** לא אמרו מה שעשית כשהיית מנהל בית ספר?

**מר רמי פדלון:** אז עכשיו אני אחד לכם, חברי,

**מר ישראל זינגר:** חכה, לא, מה שעשית ...

**מר אדם קניגסברגר:** כן, שמעתי את זה, שמעתי.

**מר ישראל זינגר:** עוד לא שמעת.

**מר אדם קניגסברגר:** שמעתי. שמעתי.

**מר רמי פדלון:** רגע, אני רוצה לחדש לחברי האופוזיציה.

**מר אדם קניגסברגר:** אם אתה תמשיך, אני,

**מר רמי פדלון:** רק שניה, דני ואדם, גם אם מועצת העיר פה אחד תקבל החלטה שראש העיר לא יהיה חינוך ולא יהיה כספים, הסמכויות הן שלו. לא של אף אחד אחר.

**מר דני גולדשטיין:** נכון. נכון.

**מר רמי פדלון:** אז מה עכשיו? על מה אנחנו דנים? מה הרעש הגדול? על מה אתם מלינים? תסבירו לי.

**מר אדם קניגסברגר:** אנחנו מדברים על דוגמא, דוגמא אישית.

**מר רמי פדלון:** תסבירו לי על מה אתם צועקים.

**מר אדם קניגסברגר:** על דוגמא אישית.

**מר רמי פדלון:** במקום לדבר על חינוך ובמקום לדבר על הרפורמה, אתם מדברים כרגע על פרוצדורה הזויה שלא משנה כלום בעיר ולא עוזרת לתושבי העיר שום דבר.

**מר ליעד אילני:** אבל צבי בר ויתר, נכון?

**מר רמי פדלון:** איפה אתם? איפה אתם? זה מה שחשוב לתושבים, הפרוצדורה הלא רלוונטית הזאת? מישהו מהתושבים זה מעניין אותו אתם חושבים? מה שמעניין את התושבים זה מה שהצגנו היום, זה מה שמעניין את התושבים.

**מר אדם קניגסברגר:** סליחה, מה שחשוב,

**מר ישראל זינגר:** למה אתה מפריע לו?

**מר אדם קניגסברגר:** זה המנהיגות.

**מר ישראל זינגר:** אדם ה-לא מחונך, למה אתה מפריע לו?

**מר אדם קניגסברגר:** המנהיגות.

**מר ישראל זינגר:** למה אתה מפריע לו?

**מר אדם קניגסברגר:** סליחה, המנהיגות מנהלת את העיר.

**מר רמי פדלון:** המנהיגות תישפט ב-22 לאוקטובר ולא על ידך. ותאמין לי שאם אתה קראת לתושבים לא להצביע בשבילי, זה רק עוזר לי, כי יצביעו לי יותר בגלל ש...

(צועקים ביחד)

**מר רמי פדלון:** אתה קראת לאנשים לא להצביע בשבילי,

**מר דני גולדשטיין:** בשביל מה רצית להקים את ועדת הששה? רמי, אני שואל,

**מר ישראל זינגר:** דני, עד כדי כך מציק לך שאתה לא נותן לו לסיים?

**מר דני גולדשטיין:** לא, לא, לא, אני שואל אותו.

**מר ישראל זינגר:** לא, למה מציק לך, דני? למה מציק לך?

**מר דני גולדשטיין:** הוא צודק בכל מה שהוא אומר.

**מר ישראל זינגר:** למה מציק לך? רגע, רשות הדיבור,

**מר דני גולדשטיין:** אבל אני אומר ככה, כל הסמכויות בידיך.

**מר ישראל זינגר:** רשות הדיבור שלך?

**מר דני גולדשטיין:** לא.

**מר ישראל זינגר:** רגע, רשות הדיבור שלך?

(השתקת מיקרופונים)

**מר ישראל זינגר:** רמי, תמשיך.

**מר דני גולדשטיין:** עם מה אם כל הסמכויות בידיו?

**מר רמי פדלון:** דני, דני, בוא,

**מר ישראל זינגר:** הוא מציק לך? אז תן לו לדבר.

**מר רמי פדלון:** דני, עזוב, באמת,

**מר ישראל זינגר:** כואב לך. אז תן לו לדבר. כואב לך שהוא מדבר. אחרת לא היית מפריע לו.

**מר רמי פדלון:** אני ברשותכם עכשיו רוצה לעבור בשני משפטים,

**מר ישראל זינגר:** תראה לא הפריעו לאחרים שדיברו דברים אחרים. אבל כנאה שאדם הוא, אתה יודע, דו פרצופי, לאלה מפריעים, לאלה לא. תן לו לסיים, גם אם אתה מסכים, גם אם לא. בבקשה.

**מר אדם קניגסברגר:** מי שפה דו פרצופי זה אתה. מי שדו פרצופי זה אתה.

**מר ישראל זינגר:** אתה יודע בכלל מה זה, אדם? זה לא אינשטיין אמר מותק.

**<u>מר אדם קניגסברגר:</u>** סליחה, סליחה, סליחה, מי שדו פרצופי זה אתה.

**<u>מר ישראל זינגר:</u>** תמשיך.

(השתקת מיקרופונים)

**<u>מר אדם קניגסברגר:</u>** לא אוותר לך על כלום. אתה תשב ואני אבוא לבקר אותך.

**<u>עו"ד דוד מנחם:</u>** רמי, אני אפריע לך.

**<u>מר רמי פדלון:</u>** בשני משפטים, תן לי רק לסיים, אני רוצה כן לדבר על הנושא של החינוך, כי אני חושב שהמהלך הזה הוא מהלך מאד חשוב, מאד מבורך. גם אני אישית קיבלתי הרבה מאד פניות של הורים שביקשו, בוא נגיד, למצוא דרך כן לשלב את הילד בבית ספר כזה או אחר,

**<u>מר ישראל זינגר:</u>** כל שנה.

**<u>מר רמי פדלון:</u>** לתת לו צ'אנס, כן, לפחות בין 10 ל-15 פניות כל שנה היו מגיעים אלי, במגוון של בתי ספר, ונבחר ציבור פתאום מוצא את עצמו כמי שצריך לטפל בנושאים חינוכיים, שזה לא המומחיות שלנו. והדרך הזאת שבה ממסדים את זה כרגע ומשנים את זה, היא מבורכת, היא תעזור לילדים, ואני חושב שעל זה צריך לברך.

**<u>מר אדם קניגסברגר:</u>** על זה אין ויכוח.

**<u>עו"ד דוד מנחם:</u>** אני רוצה לדבר.

**<u>מר ישראל זינגר:</u>** מי ביקש? רגע, ביקשו, מי ביקש עוד פה? אני עושה לפי הסדר. אלי ואחרי זה אתה.

**מר אלי מוסרי:** אריה ביקש לפני. תן לאריה.

**מר ישראל זינגר:** אריה, בבקשה, אחרי זה אתה. אריה, בבקשה.

**מר אריה מזרחי:** קודם כל, בראשית דברי,

**מר ישראל זינגר:** ולא להפריע לו, חברים, כמו שהפריעו לרמי. לא להפריע לו.

**מר דני גולדשטיין:** אני אפריע לו.

**מר אריה מזרחי:** אני רוצה לברך מעל במה זו את תלמידי רמת-גן, את המורים, את המנהלים, מחלקת החינוך שעשתה עבודה נפלאה, וגם את ההורים ברמת-גן שמאד תומכים בנושא של החינוך. זה מגיע לכם לפי התוצאות. החינוך ברמת-גן תמיד היה במקום הראשון ולא משנה מי יהיה ראש העיר, האוכלוסיה היא כזאת, ההורים הם כאלה, אנחנו כאלה, שהחינוך עומד בראש מעינינו. ולכן, כל הברכות,

**מר דני גולדשטיין:** זה לא מדויק.

**מר אדם קניגסברגר:** מגיע להם ברכות. על זה אין ויכוח.

**מר אריה מזרחי:** כל הברכות מגיעות למורים שעושים, אני כמורה בעברי, שעושים עבודת שטח, עבודה יום יומית עם התלמידים, המנהלים. ומעל במה זו של מועצת העיר אני רוצה להודות להם ולברך אותם.

מכאן אני אעבור לסיפור של העיר. היחידים שישבו באופוזיציה זה ישראל, אדוני ראש העיר, ואנוכי, מכל אלה, שישבו באופוזיציה בסיטואציה דומה שהיתה לנו.

**עו"ד דוד מנחם:** גם אני.

**מר אריה מזרחי:** נכון, דוד. אבל היום אתה יושב בקואליציה. אני היחידי,

**עו"ד דוד מנחם:** ותסתכל מה אני אמרתי כשהייתי באופוזיציה.

**מר אריה מזרחי:** סליחה, אני היחידי פה שישב באופוזיציה בתקופה של בר. אנחנו באותה סיטואציה. וישראל היה איתי. אנחנו נמצאים באותה סיטואציה לצערי. המצב הוא לא שונה, המצב הוא לא שונה. חבל שאביהוא לא נמצא פה.

**מר אלי מוסרי:** הוא בחוץ, דרך אגב.

**מר אריה מזרחי:** בחוץ, חבל שהוא לא נכנס, כי יש לי תשובה לו וגם,

**מר אלי מוסרי:** אולי תקראו לו? חכה שניה, חכה אריה. הרי הם מדברים והם יוצאים, הם הולכים לאכול סנדוויצ'ים.

**מר אריה מזרחי:** איפה אביהוא?

**מר אלי מוסרי:** שישמעו מה שיש להגיד.

**מר אריה מזרחי:** לא משנה.

**מר אלי מוסרי:** בסנדוויצ'ים הם טובים מאד. הנה, אביהוא חזר, אתם רואים?

**<u>מר אריה מזרחי:</u>** בוא, אביהוא, אני לא אמשיך עד שאתה לא תגיע.

**<u>מר אביהוא בן משה:</u>** אני באתי להקשיב לך.

**<u>מר אריה מזרחי:</u>** אני אמרתי בפתח דברי שאני היחידי פה באופוזיציה שהיה בסיטואציה הקודמת, השאר כולם פה בקואליציה. או שדני ואלי מוסרי היו בקואליציה בתקופה של בר. לכן, אני היחידי שהיה באופוזיציה, יחד עם ישראל, כאשר כולם היו בקואליציה. מה אני רוצה להגיד? אביהוא, העלית פה שני דברים מאד מאד נכונים, אני מסכים איתך, אבל יש איזה שהוא שינוי. אמרת שמי שיקבע זה או הבוחר או בית המשפט. אז תרשה לי לצטט, כשאנחנו הגשנו בתקופה של בר לבית המשפט העליון, השופטת בבית המשפט העליון דורית בייניש העלתה את הנושא הזה, והיא פסקה בבירור שלא משתמע לשני פנים, ואני רוצה להקריא את הפסיקה של דורית בייניש, שופטת בית המשפט העליון. רבותי, זה בית משפט החליט,

**<u>מר אביהוא בן משה:</u>** הנשיאה. הנשיאה.

**<u>מר אריה מזרחי:</u>** נשיאת בית המשפט העליון.

מקובלת עלינו פסיקת בית משפט זה (כלומר, בית המשפט העליון) בשורה של פסקי דין (כי בהליך של צבי היינו בשורה של פסקי דין), כי בנסיבות מתאימות ראוי שאיש ציבור לא ימשיך לכהן בכהונתו הציבורית או בתפקיד ציבורי גם אם טרם הוגש נגדו כתב אישום או הוחלט שלא להגיש נגדו אפילו כתב אישום, תסתכל כמה זה חמור, אם חומר הראיות, תקשיב טוב, אם חומר הראיות המנהליות שהצטבר מצדיק זאת. כדי שלא לפגוע באמון הציבור בטוהר המידות ובמינהל הציבור. אלא שקביעה כי אין זה ראוי לכהן בתפקיד המחייב גיבוש עמדה ביחס לחומר הראיות המנהליות ומשקלן. בעניין שלפנינו החלטה לכאורית על הגשת כתב אישום בכפוף לשימוע (זה בדיוק אותו דבר, אחד לאחד מה שהיה) עשוי להצביע על קיומן של ראיות מנהליות מספיקות להשעיה, אולם שלב זה טרם גובש. באיזון הראוי שבין האינטרס הציבורי לבין חוקת החפות, אביהוא, בשלב החקירה המשטרתית יש בהתפטרותו של המשיב את הדוגמא לכך.

עכשיו, מה אנחנו אומרים? אפילו שיש פה שימוע, אנחנו מגיעים בדיוק לאותו מצב, והראיות שעומדות הן ראיות מספיקות, אני חושב שיש פה פסיקה ואמירה של בג"צ, ואז בג"צ ביקש מאיתנו, חברי המועצה – חבר'ה, תתכנסו, בג"צ, לא אנחנו ביקשנו, בג"צ הכריח לכנס ישיבת מועצה כדי להדיח את ראש העיר. ו-בג"צ רמז לנו על כך. אבל, לצערי הרב, אותם אנשים, אותו דבר, למרות הראיות, כולם עומדים מאחורי חזקת החפות מבלי להתייחס בכלל לאמון הציבור.

**מר אדם קניגסברגר:** אם זה ראוי.

**מר אריה מזרחי:** כן. מבלי להתייחס לאמון הציבור. אמון הציבור לא קיים פה. אפילו ששופטת בית המשפט העליון אומרת שאמון הציבור גובר על חזקת החפות בנסיבות אלה.

**מר שמואל לרמן:** תודה רבה.

**מר אריה מזרחי:** זה רק מה שרציתי להבהיר.

**מר שמואל לרמן:** תודה רבה, אריה.

**מר אריה מזרחי:** בבקשה.

**מר שמואל לרמן:** עכשיו דוד.

**מר אביהוא בן משה:** שמוליק, אפשר רק להעיר הערה?

**מר שמואל לרמן:** לא, עכשיו לא. עכשיו דוד.

**מר אביהוא בן משה:** אני אגיד לך למה, בגלל ש- אני לא נכנס לויכוח איתך,

**עו"ד דוד מנחם:** אביהוא, אולי אחרי שאני אדבר?

**מר אביהוא בן משה:** לא, רק הערה, כי הוא אמר פה משהו שאני רוצה רק לעשות הפרדה. היתה התייחסות אחת של הנשיאה ביניש בנושא מסוים של כהונתו של ראש העיר כיו"ר הוועדה המקומית לתכנון ובנייה. הדברים שאמרת נאמרו על אותו עניין מסוים.

**מר ישראל זינגר:** נכון.

**מר אריה מזרחי:** היו כמה פסיקות.

**מר אביהוא בן משה:** היו שתי התייחסויות של בג"צ – אחת היתה ב-2010 על עצם היותו יו"ר הוועדה לתכנון ובנייה, ששם נאמרה אמירה מסוג מסוים.

**מר אדם קניגסברגר:** לא, הוציאו אותו.

**מר אביהוא בן משה:** והיתה, רגע, שניה, חברים, דקה, דקה, אני רק רוצה לדבר על העובדות.

**מר אדם קניגסברגר:** אתה מחזק אותנו.

**מר אביהוא בן משה:** אני לא אומר כלום, אני רק אומר שהאמירה שאמרת השניה, מה שקרה בפעם הקודמת, לא היתה שום אמירה לגבי הנושא של השימוע, וכתוצאה מה-בג"צ הזה ומזה שזה הגיע לפה וכו' נוצרה היום איזו שהיא מציאות שהיום בכלל לא צריכים לשאול אותנו, שברגע שיהיה שימוע ותהיה החלטה, אוטומאטית קורה מה שצריך לקרות. זה הכול.

**מר שמואל לרמן:** טוב, יאללה, דוד, עכשיו דוד.

**<u>מר אדם קניגסברגר:</u>** אתה צודק 100%. הוציאו אותו מתכנון ובנייה, כי הוא היה חשוד בזה.

**<u>מר אביהוא בן משה:</u>** לא הוציאו אותו. לא הוציאו אותו.

**<u>עו"ד אביבית מאור נמרודי:</u>** לא הוציאו, הוא בסופו של דבר יצא.

**<u>מר אביהוא בן משה:</u>** הוא ביקש לצאת בעצמו.

**<u>מר אריה מזרחי:</u>** אתה צודק. הוא הזדרז להתפטר כדי שבית המשפט לא,

**<u>מר אביהוא בן משה:</u>** לא היתה פסיקה.

**<u>מר שמואל לרמן:</u>** רבותי, תעזבו את זה עכשיו, עכשיו דוד מנחם.

**<u>מר אביהוא בן משה:</u>** העובדות חשובות.

**<u>מר שמואל לרמן:</u>** עכשיו דוד מנחם. בבקשה, דוד.

**<u>עו"ד דוד מנחם:</u>** אני אתחיל קודם כל בנושא החינוך, בנקודה אחת בלבד. מעבר לדברים היפים שראינו פה, שדליה אמרה, ובצניעות היא אמרה שהמוסד זה בודאגה, אז אני גם כן בעד לתת שוויון הזדמנויות לכל אחד. לא סתם אומרים במסכת אבות – היזהרו מבני עניים שמהם תצא תורה. אני, זה לאו דווקא בתורה או בכסף, יש הרבה ילדים שמסיבות כאלה ואחרות הם לא תלמידים טובים, אין להם ציונים טובים. וכאשר נותנים להם הזדמנות להתמודד וקצת עידוד, הם הופכים להיות כוכבי על, מה שהרגילים, הוא מצטיין, אבל אחד שמרימים אותו מלמטה והוא משפיע על עצמו לעלות למעלה, העוצמה שלו היא כזו שהוא יכול להגיע הרבה יותר מאשר אחד שהצטיין לאורך כל הדרך. וגם כוח הסיבולת שלו והיכולת שלו

להתמודד היא הרבה הרבה יותר עוצמתית ורואים את זה לאורך זמן. כי אם יש קשיים, ככל שהקשיים גדולים יותר, מי שבא מלמטה מצליח הרבה יותר ממי שהיה רגיל כל הזמן להיות למעלה. ההוא שלמעלה יש לו קושי כזה או אחר, הוא פתאום עלול לרדת למטה, ואילו אלה שבאו מלמטה יכולים להגיע לשיאים גבוהים. ולכן, אני מאד מאד מרוצה מהדבר הזה. זה כמו שהייתי אומר בזמנו, בעבר היום עושים מבחנים בלשכת עורכי הדין למשפטים, ולא תמיד חבר'ה כישרוניים ועם שכל ואינטליגנטים, אבל הוא לא למד, בזמנו זה היה כושר ניהולי וידע כללי, הוא לא ידע מי זה ון-גוך, הוא לא יודע מה זה המילים של שבת, בשבילו זה מילים של שבת. דבר איתו על דברים אחרים מהתחום שלו, הוא יודע טוב. אבל מה לעשות שהידע הכללי, שהיה אז מרכיב גדול ביותר בבחינות הפסיכומטריות של פעם, הוא לא יכול להתמודד, אז הוא לא היה נכנס. אבל הוא אינטליגנט, עם אינטליגנציה גבוהה, ואני מאד מאד שמח שיש את העניין הזה של לתת שוויון הזדמנויות. זה בנקודה הזו.

כשיצאתי החוצה, כשנכנסתי הבנתי שדיברו פה על כל הנושא של החלטת הפרקליטות, ואמרתי לעצמי, קודם כל היום היה אמור להיות הדיון אך ורק ברפורמת המקיפות בתיכונים, ושמעתי אחרי כן תוך כדי כל מיני טענות, אופוזיציה, קואליציה, חזקת החפות, האינטרס הציבורי וכו' וכו', ואיזה תרגילים אתם עושים. ואביהוא אמר – טוב, אלה כללי המשחק הפוליטי. אני לא קורא לזה המשחק הפוליטי. פשוט אנשים צריכים להיות בני אדם במובן הזה, ואני לא בא לחנך אף אחד. העניין של ללכת ולנגח, זה לא בגלל שאנחנו צריכים כאופוזיציה לקבל ועשיתם לנו איזה תרגיל, והיום דיברתי עם מישהי, שאני לא ידעתי בכלל שעשו תרגיל. גם אם עשו תרגיל, אני לא במישור הזה. פשוט אני חש ומרגיש שהעניין של לשים את הראש של ראש העיר, ואני לא אומר את זה בגלל שהוא יושב לידי פה, אני אמנם מוקלט, מה אכפת לי שיהיה כתוב שאני הייתי מוריד לו את הראש על דברים אחרים, אני אומר את זה פה, כשהוא משמאלי, אבל העניין של להרגיש ולחוש ולשמוע את זה שרוצים לרקוד על הדם, ומנעו מאנשים לרקוד על הדם מוקדם יותר. זה מפוצץ אותי באופן אישי. בלי קשר לחזקת החפות. אני שומע את האנשים, ושוב, אני לא בא לחנך, אבל כל התסכול וכל העצבים וכל הזעם, למה לא נתנו לנו לשפד את ראש העיר? אני לא אומר – צודק, לא צודק, כן צודק – וזה חבל. רואים את זה, שומעים את זה, חשים את זה, וזה דבר שאסור שיהיה. אמנם אנשים אולי קצת מאוכזבים, אבל לא צריך שזה יהיה ככה. מעבר לזה שזה חודש אלול, באמת, חודש הרחמים והסליחות, ושאף אחד לא ירגיש שעתידו מובטח. אומרים – אל תתהלל ביום מחר כי לא תדע מה ילד יום – כל אחד יש לו

תכנונים מכאן עד הודעה חדשה. הוא לא יודע מחר, בעוד שעה מה קורה איתו. לכן, קצת צריך לשמור על השפיות של הבן אדם גם ברגעים שכאלה.

סתם ככה, להיכנס קצת למישור המשפטי, דווקא מה שאמרת, אריה, בסוף הדברים שלך, מראה שכל הטענות שלכם, לצערי, לא נכונות. למה?

**מר אריה מזרחי:** אתה טועה.

**עו"ד דוד מנחם:** שניה, שניה, שניה, לא הפרעתי, שניה.

**מר אריה מזרחי:** אין בקשה לפטר את ראש העיר.

**עו"ד דוד מנחם:** שמעתי, שמעתי, שמעתי.

**מר אריה מזרחי:** אין בקשה לפטר את ראש העיר.

**עו"ד דוד מנחם:** אני אמרתי עכשיו שאתם רוצים לפטר? תן לי עד הסוף, שניה.

**מר אריה מזרחי:** בית המשפט קבע שמן הראוי שלא יתעסק ב -

**עו"ד דוד מנחם:** קודם כל תסתכל,

**מר שמואל לרמן:** אריה, תן לו.

**עו"ד דוד מנחם:** קודם כל, תסתכל שניה מה אני רוצה לומר.

**מר אדם קניגסברגר:** הוא עורך דין, תן לו להגיד.

**עו"ד דוד מנחם:** שניה רגע. תמצית הדברים שלך בסוף היתה שאמרו שאפילו אם לא מחליטים להגיש כתב אישום,

**מר אריה מזרחי:** נכון.

**עו"ד דוד מנחם:** אז בנסיבות מסוימות, אני אדקלם אותך, אל תדאג, תן לי רק לסיים, איך אמרת? בג"צ כפה על המועצה, אני הייתי אז באותו זמן, בג"צ כפה על המועצה ללכת,

**מר אריה מזרחי:** להתכנס.

**עו"ד דוד מנחם:** להתכנס ולהחליט החלטה כפי שצריך להחליט. ואני הייתי באופוזיציה, תסתכל מה אני אמרתי גם אז כשהייתי באופוזיציה והיה לי ראש בראש עם צבי בר. זה אחד. אבל, בג"צ כפה, פה בג"צ לא כפה, פה אתם שמים את עצמכם במקום בג"צ. אנחנו נטחן, תסלח לי על הביטוי,

**מר אריה מזרחי:** אנחנו מסתמכים על דברי בג"צ.

**עו"ד דוד מנחם:** שמעתי. זה לא רק מסתמכים, אנחנו גם מעל בג"צ כי אנחנו פה נזכיר את בג"צ. אבל בג"צ, מה לעשות,

**מר אדם קניגסברגר:** אתה טועה. אתה טועה עכשיו. אתה טועה.

**עו"ד דוד מנחם:** או קיי, אתם לא מעל בג"צ. אז לפחות תכבדו את מה שציטטתם.

**מר אריה מזרחי:** אל תגיד דברים שלא אמרתי.

**עו"ד דוד מנחם:** כש-בג"צ,

**מר ליעד אילני:** רבי מנחם, אני,

**עו"ד דוד מנחם:** שניה. שניה.

**מר ליעד אילני:** לא, יש לי בקשה אליך.

**עו"ד דוד מנחם:** לא. רגע.

**מר ליעד אילני:** בקשה באמת, אתה נעים זמירות, אתה מזכיר לי שבחודש אלול לפני 20 שנה הייתי תלמיד בתיכון של אדם ואיזה מישהו שאתה מכיר, היה זמר, ואז הוא שר על אריה דרעי – הוא זכאי. אם אתה יכול לתת לנו איזו שהיא זמירה.

**עו"ד דוד מנחם:** אז קודם כל, אפרופו הוא זכאי מהבחינה שמבחינה הלכתית צריך שני עדים בשביל להאשים, והעד היחידי שהיה באותה פרשה זה שמואלביץ, שהיה יושב בכלא בשוויץ, ואותה בייניש היתה פרקליטת המחוז, נסעה לשם, שחררה אותו בשביל שיבוא לתת עדות. ומכל עשרות המיליונים שהאשימו את אותו דרעי הצעיר דאז, על כמה היה כתב האישום בסוף? 60,000 ₪, שהוא טען שהאמא החורגת של אשתו, היא נהרגה בתאונת דרכים ...

**מר אדם קניגסברגר:** גם ראש הממשלה הקודם ישב על 61,000 שקל.

**מר ליעד אילני:** אולמרט זה גם 60,000.

**עו"ד דוד מנחם:** סליחה, סליחה, סליחה.

**מר אדם קניגסברגר:** גם אולמרט ישב על 60,000.

**מר שמואל לרמן:** די, בחייכם, מה זה,

**עו"ד דוד מנחם:** אבל בסוף הוא לא לקח. עוד הרגו את האמא החורגת ואמרו,

(צועקים ביחד)

**מר שמואל לרמן:** בדרך כלל כשמדברים על האמא החורגת זה היה של פרס, לא של דרעי.

**מר ליעד אילני:** האמא הערביה.

**עו"ד דוד מנחם:** ליעד, הוצאת אותי, עכשיו תקשיב, אני אומר דבר כזה, אני אומר דבר כזה, חבר'ה, צריכים להיות בני אדם, להתעלות על עצמנו.

**מר ליעד אילני:** עכשיו הוא אמר משהו נכון, עזבו עכשיו את ראש העיר, באמת, חודש הסליחות, מה קורה עם מגדל משה אביב?

**עו"ד דוד מנחם:** גלעד, קודם כל, אין מריבה ביני לבין אביהוא, חד וחלק. שמעתם? שמעתם? חד וחלק. אין שום מריבה. מנסים לייצר יריבויות, אין שום מריבה ואני לא אומר את זה מהפה ולחוץ.

**עו"ד אביבית מאור נמרודי:** דוד, אתה לא משמח אותם עכשיו. הם נורא עצובים.

(צועקים ביחד)

**עו"ד דוד מנחם:** אני אומר פעם ראשונה ואביהוא שומע את זה, שאביהוא יודע שאם הוא צריך משהו אישית בחיים לא אכזבתי אותו ולא משנה מה,

**מר ליעד אילני:** אז רבי מנחם, אני מבקש שתקדיש לי שיר.

**עו"ד דוד מנחם:** שמעת מה אמרתי פה על השולחן?

**מר ליעד אילני:** תקדיש לי שיר: "ישראל, ישראל, בטח ב-ה'".

**עו"ד דוד מנחם:** ליעד, אתה לא פייר.

**מר ליעד אילני:** אני מבקש.

**עו"ד דוד מנחם:** ליעד, אתה מפריע לי. אולי זה מאכזב אותך אבל,

**מר ליעד אילני:** לא, תקדיש שיר – "ישראל, ישראל, בטח ב-ה'".

**עו"ד דוד מנחם:** תעצור. ואני לא מצטער אף פעם כשאני עוזר לכל יריב, כי אני עוזר מהלב. אני יכול להתווכח פוליטית, אבל כבן אדם, אם היה ... גם היה אומר את זה, כבן אדם אנחנו עולמות שונים בתכלית השוני. אני יכול להתווכח איתו, הוא לא נמצא פה, אבל תשאלו אם מה שאני אומר זה היה בפרוטוקול או לא. זה אני. סליחה, זה עניין של חינוך.

לכן, מה שאני אומר, אמנם רציתם, בוא נאמר, ללמד עליכם זכות, לא כל כך רציתם, אבל לא לגלוש לדברים של האשמות, באמת, שאף אחד לא יהיה במצב שהקדוש ברוך הוא אחרי כן ישים אותו באיזו שהיא פינה.

**מר שמואל לרמן:** זה נכון.

**עו"ד דוד מנחם:** זה מה שאני אומר. ולכן, אני חושב שהיה ראוי לסיים את הנושא של הרפורמה בצורה מכובדת, כולנו פה אחד, ולא לנסות להגיד – לא נתנו לנו, אז עכשיו נתקע להם את זה.

**מר ליעד אילני:** אנחנו רוצים רק תשובות מדליה.

**עו"ד דוד מנחם:** זה מה שאני מבקש.

**מר שמואל לרמן:** תודה רבה. תודה רבה. יופי. אלי.

**מר אדם קניגסברגר:** אתה עורך דין מצוין. תקשיב, מנחם,

**מר שמואל לרמן:** אתה מפריע לאלי.

**מר אדם קניגסברגר:** רגע, רגע, מנחם, שניה, שניה,

**מר שמואל לרמן:** לא, אתה לא יכול.

**מר אדם קניגסברגר:** מנחם, אתה עורך דין מצוין. אנחנו דיברנו לא על העניין הפלילי, אלא דיברנו על ראוי או לא ראוי. כל יתר המתקפות,

**מר שמואל לרמן:** אבל עכשיו לא תורך.

**מר אדם קניגסברגר:** סליחה, כל יתר המתקפות,

**מר שמואל לרמן:** מה סליחה?

**מר אדם קניגסברגר:** היו תגובות למה שהוא אמר.

**מר שמואל לרמן:** סליחה זה בחודש אלול. למה עכשיו?

**מר אדם קניגסברגר:** אתה תראה את הנאום שלי, לא היתה אף קללה בו.

**מר שמואל לרמן:** די. די. די. ראית מה שקרה עכשיו? עכשיו זה רבע שעה.

**עו"ד דוד מנחם:** ישראל, אתה גם צריך ללמוד לא לחמם את העניינים. באמת, בחודש אלול אני אומר, אני אומר לך חד וחלק.

**מר ישראל זינגר:** חודש אלול.

**עו"ד דוד מנחם:** נכון. אתה גם כן לא צריך לחמם את העניינים.

**מר ישראל זינגר:** צודק.

**עו"ד דוד מנחם:** אני לא הייתי, הייתי בחוץ. אם מה שאתה אומר זה נכון, אז גם הוא ... עם כל הכבוד.

**מר שמואל לרמן:** אלי, בבקשה. אדם, די.

**מר אדם קניגסברגר:** אשתי עוברת על כל נאום ומוחקת כל דבר שהוא לא בסדר .

**עו"ד דוד מנחם:** יישר כוח. באמת. כל הכבוד, ככה צריך להיות.

**מר אדם קניגסברגר:** אבל הוא התגרה בי, אז הוא חוטף. שלא יתגרה בי.

**מר שמואל לרמן:** די כבר. אני אבוא לשבת לידך. הבטחת לי שאני לא אצטרך.

**מר אלי מוסרי:** טוב, שלום לכולם.

**עו"ד דוד מנחם:** שלום.

**מר שמואל לרמן:** אני בא לשבת, אדם.

**מר אלי מוסרי:** מי אמר שלום, דוד?

**מר שמואל לרמן:** אני, אני, אני, אני אמרתי.

**מר אלי מוסרי:** שלום לכולם. אני לא התכוונתי לדבר, אבל אני רוצה להתייחס קודם כל לנושא החינוך. אז א', מי שמכיר אותי יודע שאני משבח את הראוי לשבח ואני מבקר את הראוי לבקר, אז עכשיו זה תור השבחים. אני באמת רוצה, א', להגיד תודה לדליה, על הדרך ועל המנהיגות שבה היא מובילה את אגף החינוך. ולא רק היא, אלא יש לידה, אני לא אגיד את כל השמות, אחרת אני לא אגמור, יש לידה צוות מאד גדול, מקצועי, מסור, שעושים עבודה מצוינת, וההישגים האלה לא באו משמים, כמו מן מהשמים, זה מעבודה קשה, ועל כך את וכל הצוות שלצידך, וכמו שאמר אריה בצדק, המנהלים, המורים וכולם יבואו על הברכה.

עכשיו, לגבי הנושא של עקרונות המקיפות – תראו, אני לא נכנסתי יותר מדי לעומק, כיוון שבאמת הדפים היו, זה היה יותר, הייתי אומר, המילה סיסמאות היא מילה לא יפה, הייתי אומר, הרבה כותרות. ואין ספק שמאחורי הכותרות האלה צריכה לבוא עוד תוכנית עבודה מוסדרת ומסודרת, מקיפה, עם לוחות זמנים בצורה מסודרת. מה שכן, אין ספק, התלמידים של היום זה המנהיגים של מחר.

**מר אדם קניגסברגר:** נכון.

**מר אלי מוסרי:** וכשאני אומר מנהיגים, אני אומר מנהיגים בכל תחומי החיים – זה בתחום החברתי, כלכלי, פוליטי, צבאי, you name it. לשמחתנו הרבה, הנוער שלנו הוא נוער מצטיין, ולא מהיום, ופה אני צריך לברך גם את ראש העיר וגם את אדם, שני מנהלי בתי הספר הגדולים בעיר, המכובדים בעיר ושהעמידו דורות של נוער נפלא, וגם לשניכם מגיע על זה הרבה יישר כוח. ואין ספק, אנחנו, דליה, אני מציע לך באמת בנושא שנות המקיפות, פה אין קואליציה/אופוזיציה, פה לפי דעתי, כשתשבו על המדוכה איך לאפיין את זה, אני גם מציע לך אדוני ראש העיר ולך המנכ"ל, איפה המנכ"ל? תזמנו גם חבר'ה מהאופוזיציה, את אדם אני מציע, לשמוע גם את דעתם בנושא הזה, כיוון שזה נוגע לנוער של כולנו. כמו שאמר פה חבר מועצה – אין פה רעים ואין טובים. כולנו טובים בעניין הזה.

**מר שמואל לרמן:** יופי.

**מר אלי מוסרי:** עכשיו אני רוצה להתייחס לנושא הפוליטי. קודם כל, אדוני ראש העיר, אני מקווה שאני לא מדבר בשם עצמי אלא שם רבים, אני מאחל לך הצלחה בשימוע. ואני מאחל לך שתוכיח את חפותך ותצא זכאי מכל אשמה שהוטחה בך, כיוון שההאשמות הן קשות – שוחד, מרמה, הפרת אמונים – זה לא הולך ברגל. זה דבר אחד. ואני רוצה לצטט לך איזה פסוק מפרק ב' בפרקי אבות. זה הדבר היחידי שפה יהיה מצוטט, לא מצגת, לא נאום, משפט אחד. בפרק אבות פרק ב' כתוב, אני אקרא את זה לאט:

הוו זהירין ברשות, שאין מקרבין לו לאדם אלא לצורך עצמן. נראין כאוהבין בשעת הנאתן. ואין עומדין לו לאדם בשעת דחקו.

יש לך פה שני חבר'ה, מצד ימין ומצד שמאל, שהם מבינים גדולים בפרקי אבות – גם אביהוא בן משה שמסתתר עכשיו שם מאחורי אביבית, וגם הרב דוד מנחם,

**מר אביהוא בן משה:** אני לא מסתתר, אני נשען עם הגב מאחורה.

**מר אלי מוסרי:** לא ראיתי אותך, הסתתרת מעיני.

**מר אריה מזרחי:** הוא עייף. הוא עייף.

**מר אלי מוסרי:** הפסוק הזה בעצם אומר הכול. ואני רוצה להגיד לך, תראה, ישראל, היו פה, חיים צודק, פה לא היה כבוד, לא היה דיון מכובד, והוא צודק שאנחנו לא מכבדים אחד את השני. ואני אומר, אדם לאדם אדם. ואנחנו אופוזיציה. נכון, אמר מי שאמר או אמרו מי שאמרו שאופוזיציה היא די מוגבלת בתרומה שלה, וזה נכון, ככה זה. אלה כללי המשחק וזה כללי המשחק הדמוקרטיים – יש קואליציה מנהלת ויש אופוזיציה מבוקרת, וזה לא רק בעיר רמת גן, אלא זה גם במדינת ישראל וזה גם בכל עיר ובכל מקום אחר.

תראה, הסיפור הוא פשוט, אני אומר לך, אדוני ראש העיר, בכל הכבוד, אבל גם בכל הענווה, שאתה מקיף את עצמך באנשים, שחלקם יושבים פה, ואני רואה אותם במו עיני, הם יושבים, לא מדברים על מזג האוויר, גם לא על רן זהבי, וגם לא על השיטפונות שביוסטון טקסס, הם מדברים על פוליטיקה טהורה, איך לפשוט את הדב לפני שהוא ניצוד. אנחנו כאופוזיציה מותר לנו, זה התפקיד שלנו, להתכונן, להכין. אני אומר פה בשם השורה הזאת, האופוזיציה החליטה פה אחד בעת הזו לתמוך באדם והיה ו- כמועמד האופוזיציה לממלא מקום ראש העיר, והיה וחלילה השימוע שלך לא יצליח. עכשיו, זה התפקיד שלנו כאופוזיציה. אבל כקואליציה, תשמע, יש חברות, יש לויאליות, יש נאמנות לאיש, נאמנות לדרך. לא בשורות האלה. השורות האלה הן שורות שהייתי אומר, ואני מנסה להיות עדין במילים, השורות האלה שלפו ציפורניים, זה בלי לק הציפורניים האלה, לא אדומה, לא צהובה, גם לא לבנה שקשה לראות, שקופות, אבל זה ציפורניים חודרניות, והם הצליחו בדרך לא דרך לעשות מעצמם, לפחות איך שאני מסתכל מזווית הראיה שלי, כיוון שחלק מהם מדברים איתי גם כן, אני רואה איך הם מנסים לרשת אותך עוד בחייך. סליחה על הביטוי הגדול הזה.

אז מה שאני מאחל לך, שאתה תצליח לשרוד בשביל עצמך, אבל שיהיה ברור, והמשפחה כמובן, והרבה בריאות, אבל שיהיה ברור, אנחנו בפתחו של, אמר דוד בצדק, אנחנו בחודש הרחמים והסליחות, אז בוא נבקש סליחה אחד מהשני, זה מכובד גם כן. ואני בהזדמנות זו רוצה להגיד גם לאריה שהוא צודק, אני טעיתי עם צבי בר, אני אז הייתי צריך או להתפטר מהקואליציה או להגיד שאני מצטרף לאופוזיציה ולא לאפשר לו לצאת מהעניין הזה כמו שהוא יצא. זו לא תעודת כבוד בשבילי, אני מודה בזה. אבל לפחות אני לא צבוע. לא אומר פעם אחת ככה ופעם אחת ככה. המזל הגדול שיש פרוטוקולים. משנת 1998 שאני חבר מועצה, עד היום, יש

פרוטוקולים, אפשר לקרוא, אני חושב שאני מבחינתי באופן אישי, אני לא אוהב לדבר על עצמי, זה לא הוגן, אבל הייתי עקבי, הייתי ענייני, והשתדלתי גם בדין ודברים שהיה, השתדלתי, לא תמיד הצלחתי, אני מודה שלפעמים מעצבנים אותי עד כלות אז גם אני מגיב כפי שמגיב, להיות ענייני והוגן. אבל באמת, אדוני ראש העיר, בחודש הרחמים והסליחות תעשה לעצמך חשבון נפש, לא עם מי אתה יושב, אלא על יד מי אתה יושב. ותבדוק טוב טוב את מעשיך ותבדוק עם מי אתה מדבר, על מה אתה מדבר ואיך הדברים יוצאים מהחדר שלך ואיך הם יוצאים. משום שאני אומר לך דבר אחד, אם אני מסתכל על השורה הזאת, יש יותר הוגנים כלפיך מאשר אלה שיושבים בשתי השורות האלה. ואני לא חוזר בי מאף מילה שאני אמרתי.

בהזדמנות זו אני מאחל לכולם שנה טובה, הרבה בריאות. אני טס לחו"ל, אני לא יודע אם אני אהיה בשבוע הבא, סביר להניח שלא, אבל אם כן אני בשמחה רבה אגיע. אבל אם לא, זו הזדמנות לאחל לכולם שנה טובה, הרבה בריאות ושכולנו נלמד לסלוח אחד לשני. וצדק חיים, במלואת לו 70, לכבד אחד את השני. תודה רבה לכולם.

**<u>מר שמואל לרמן:</u>** יופי, אלי, על הכיפאק, יופי, תודה. שולמית. דני, אתה דיברת?

**<u>מר דני גולדשטיין:</u>** עוד לא.

**<u>מר שמואל לרמן:</u>** נכון, אביבית, סליחה. אחד אחד.

**<u>ד"ר שולמית ביסמנובסקי:</u>** תן לדני, אחר כך אני.

**<u>עו"ד אביבית מאור נמרודי:</u>** לפני שאני אגע בחינוך, שבאמת זו הסיבה שאנחנו התכנסנו, אז משהו לגבי ראש העיר. זה נכון שבתקופה של צבי בר הדברים היו שונים. הדברים היו שונים, כי החוק באמת אפשר עד גזר דין להישאר בתפקיד. אני לא זוכרת איזה שר זה היה, אם אני לא טועה זה היה גדעון סער, גדעון סער בא ושינה את החוק, לדעתי בצורה הכי חכמה.

**<u>מר אריה מזרחי:</u>** בעקבות המלצת בית המשפט העליון.

**עו"ד אביבית מאור נמרודי:** אני לא זוכרת מה הוביל אותו לזה, אבל ללא ספק, נכון, אתה צודק,

**מר ליעד אילני:** ראש העיר, צבי בר.

**מר דני גולדשטיין:** לא, לא.

**עו"ד אביבית מאור נמרודי:** לא, זה היה בפסק דין לפני ראש העיר.

**מר דני גולדשטיין:** לא, של רמת השרון.

**עו"ד אביבית מאור נמרודי:** נכון. בדיוק. שונה החוק וחשבו שזה הצעד הכי מחמיר לבוא, כי אמרו שהליך של משפט הוא באמת הליך שראש העיר צריך לבוא ולהוכיח חפותו, וזה לא הליך של יום אחד אלא תקופה של לא מעט דיונים. ובאו והחמירו את החוק. והחמירו ואמרו – או קיי, עד שיוגש כתב אישום. אם היו רוצים לבוא ולומר בתקופת שימוע, אז היו אומרים – עד שיחליטו אם יש שימוע. וראש העיר גם בא ועשה צעד נוסף, בניגוד אגב לאחרים, בא וביקש לא לדחות את הדיון, ביקש לבוא ולהעביר להם את החומרים הכי מהר שאפשר, על מנת שיהיה שימוע הכי מהר שאפשר. עכשיו, לא מדובר פה בשנים, ראשי עיר אחרים באו וביקשו לדחות את הדיון. במקרה הזה, ראש העיר בא וביקש להקדים, על מנת שבאמת תהיה תשובה וכדי לדעת לאן אנחנו הולכים. אני חושבת שזה צעד אמיץ, אני חושבת שהרבה ראשי ערים בכוונה מנסים לפספס את ההזדמנות הזאת ולמרוח את זה עד סוף הקדנציה, והוא באמת עושה את זה כי הוא מאמין בחפותו. ואני חושבת שבמקום לבוא ולנגח, לבוא ולתת לו את ההזדמנות הזאת, כי לא מדובר פה בשנים, מדובר פה במספר חודשים. זו עמדתי ואני חושבת שאנחנו לא צריכים לבוא, אני לא יודעת אם לרקוד זו המילה הנכונה, אבל לתת את ההזדמנות הזאת כי זה מה שהחוק קבע. ואם היו רוצים לשנות את החוק אחרת, היו עושים את זה. זה בעניין הזה.

לגבי חינוך – נזרקו כאן אמירות, אבל אני לא יכולה להתעלם מהן. זה נכון שרמת גן תמיד היתה מובילה בחינוך, וזה באמת הרבה בזכות שניכם, ולא רק בזכות שניכם אלא גם בבתי הספר היסודיים ובגיל הרך, שאנחנו יודעים

שזה מתחיל מאז, ועם העומד בראשם שזה מנכ"ל העירייה, והכי חשוב זה גם לבוא ולשמור על מקום ראשון, שזה לא דבר פשוט. ויש כאן צוות מדהים, וזה מתחיל מראש העיר, למנכ"ל, לדליה, לאביהוא שמחזיק התיק, זה כולל את כל מי שיושבים מאחורי – שזו אביבה ורינה וורד ואורית, באמת, אני לא אמנה את כולם, אבל זה צוות מדהים. (מחיאות כפיים) זה לא רק לשמור על המקום הראשון, כי אני רואה גם מה הם עושים, אני רואה איך הם כל הזמן חושבים איך לשפר, איך לייעל. ראינו כאן חלק הכי קטן. אז מגיע לכם 'שאפו'. אי אפשר לקחת לכם את זה. משה, מה שעשית פה ב-28 שנים, כבר 30? כמה הגענו כבר? לא סופרים, מי סופר? עשית עבודה מדהימה. וכל הכבוד, דליה, שאת ממשיכה את זה, 'שאפו' לכולכם.

**<u>מר אדם קניגסברגר:</u>** כל הכבוד.

**<u>מר שמואל לרמן:</u>** עכשיו דני.

**<u>מר אביהוא בן משה:</u>** שמוליק, יש מקום שלא ישבת בו בישיבה?

**<u>מר ליעד אילני:</u>** קשה לו בלי רווח, הוא לא מוצא את עצמו.

**<u>מר אביהוא בן משה:</u>** כן, זה העוגן שלו.

**<u>מר אריה מזרחי:</u>** שמוליק, הגשש אמרו – שם עוד לא היינו.

**<u>מר שמואל לרמן:</u>** אחרי זה. אחרי שהוא מדבר אני הולך לשם. זה קשה לשבת כל הזמן, אתם מסתובבים.

**<u>מר ישראל זינגר:</u>** דני, בבקשה.

**<u>מר שמואל לרמן:</u>** כל ה-5 שנים, כל הישיבות.

**<u>מר ישראל זינגר:</u>** תנו לדני. שמוליק, תן לדני. דני, בבקשה.

**מר אדם קניגסברגר:** צריך לעשות שינוי, שאפשר לעשות את זה עם אנשים שלא גרים בעיר. מי שעשה את העבודה פה, מגיע לו ...

**מר ישראל זינגר:** דני, בבקשה.

**מר דני גולדשטיין:** קודם כל, הנושא הפוליטי שאני כל כך, הנה, אדם לא נותן לי, אבל אני הפרעתי לכולם אז אין לי בעיה שיפריעו לי. וזה מה שאני אומר – נאה דורש נאה מקיים.

**מר אביהוא בן משה:** מה, להפריע לך כאילו?

**מר דני גולדשטיין:** מר זינגר, אני דורש ממך מה שאתה דרשת בדיוק מצבי בר. אריה, עם כל הכבוד, טעה באותם הימים, אתה ישבת באופוזיציה. כשהוא קיבל את מה שהוא קיבל, אתה דרשת את מה שהיום אנחנו דורשים. אז אתה צריך לראות את זה בעין הכי מכובדת. לא מבקשים ממך מאומה יותר, להיפך, הרבה פחות ממה שאתה דרשת מצבי בר בזמנו.

**מר אדם קניגסברגר:** יש לי את הנאומים שלו.

**מר דני גולדשטיין:** הדברים כתובים. יש פרוטוקולים. אתה יכול לקרוא את מה שדרשת. את השאילתות שהגשת, את ההצעות לסדר שלך, את הנאומים שלך, את הישיבות שאכן קיימנו. זה כל מה שאני דורש ממך. טיפה אפילו לא מעבר לזה. נאה דורש נאה מקיים. זה הכול. ובזה אני חושב שאני מסיים את הנושא הפוליטי, ובגלל זה כל מה שנאמר עד לכאן.

בנושא של החינוך – לצערי, יושבים פה, קודם כל, אני משבח מאד ואני שמח על הרפורמה, המון שנים ביקשתי את זה, המון שנים השתיקו אותי בתוך הלשכה של ראש העיר, כי לצערי 3 מהאנשים שהיו פה התנגדו למהלך הזה בזמנו – שני מנהלי בתי הספר הגדולים ואחד מכל צד של המתרס התנגדו לזה, ועם כל אהבתי אליו והכבוד שיש לי אליו, גם בזמנו מנהל האגף התנגד לזה.

**מר משה בודאגה:** אני?

**מר דני גולדשטיין:** כן. שיכנסו כולם לאוהל שם, התנגדת ממש.

**מר אדם קניגסברגר:** לא, לא היה מקום, אי אפשר.

**מר דני גולדשטיין:** לא, לא, המקום,

**מר ישראל זינגר:** לא להפריע לדני. תמשיך.

**מר דני גולדשטיין:** בית הספר לא גדל.

**מר ישראל זינגר:** דני, תמשיך.

**מר אביהוא בן משה:** דני, הצלחת ליצור פה חזית אחת – אדם ומשה. חזית אחת.

**מר דני גולדשטיין:** בגלל זה אני אומר כאילו, מכל הצדדים, זה משולש של 3 אנשים שבזמנו לא היו בעד. אם לא היינו מגיעים לבית משפט בנושא הזה, אני חושב שעד היום, עם כל הכבוד, לא היינו מגיעים למהלך הזה. לא חושב? טוב, אז יכול להיות,

**מר ישראל זינגר:** אני אתן לך את העובדות הנכונות לגבי ה-בג"צ. אני אגיד לך.

**מר דני גולדשטיין:** אני אשמח לשמוע.

**מר ישראל זינגר:** כי אתה לא מכיר. אני אתן לך אותן.

**מר אדם קניגסברגר:** אני אגיד לך גם עוד משהו שאתה לא יודע.

**מר דני גולדשטיין:** אני הייתי אז ב-בגי"צ גם כן.

**מר ישראל זינגר:** אני אגיד לך, עקרונית כן, אבל אני אגיד לך.

**מר דני גולדשטיין:** יכול להיות. יכול להיות שאני טועה ואין לי טאבו על האמת. אני מברך על הצעד, צעד קשה ביותר שאתם הולכים לעבור. אין לי ספק שאם לא נעשה אותו כראוי, אנחנו באמת מסכנים את המקום הראשון שכולנו שואפים להיות בו, בין הערים הגדולות, שאנחנו המון שנים נמצאים שם. אין לי ספק שהעבודה העיקרית צריכה להיעשות כבר בבתי הספר היסודיים שמא לא תרד המוטיבציה של הילדים להגיע לציונים גבוהים כדי להגיע לבית הספר הגבוה. אני לא יודע אם זה נכון להכניס ילדים שמגיעים עם ממוצע של 60 או 65 עם ילדים שמגיעים עם ממוצע של 90, אני לא בטוח שזה נכון. אתם פה אנשי חינוך עם הרבה יותר ידע ממני. ואני חושב שיש לשקול, כמו שהיום אנחנו שמים, יש כיתות מחוננים מצד אחד, כיתה מדעית ו-מב"ר מצד שני או אתגר, אני חושב, מה שאז הדיבור היה שיהיו כיתות, כי איפה עיקר הבעיה? ילד שלמד כל החיים בניצנים וביום בהיר כל הילדים או 70% הולכים לאוהל שם והוא צריך לקום שעה לפני כולם, לקחת קו 67, לנסוע לקצה השני לבית ספר, אנחנו מתסכלים את הילד. הייתי בא עם ילד כזה, לא רוצה לנקוב בשמות של אנשים שהיו אז באגף, והייתי מתחנן – תנו לו צ'אנס. היו אומרים לי – צ'אנס יש במפעל הפיס. זו התשובה שהייתי מקבל. הייתי יוצא עם דמעות, כי זו התשובה שהייתי מקבל והיא תשובה שאני מקווה שהיום היא לא קיימת באגף שלכם.

אבל אני שוב חוזר, אני חושב שעומדים, ואז טענתי שאולי יש לשקול כיתות, ואתם תחפשו את המפתח, כיתות עד 70, כיתות מ-70 עד 80, כיתות מ-80 ומעלה, כדי לא להפחית את המצוינות. כי יהיה מאד קשה לילדים שבאים עם ציון 60 להתמודד מול ילדים שבאים עם ציון 90, עד שתהיה חלוקה למגמות שמתבצעת בכיתה י' בלבד ולא בכיתה ט'. אז אולי יש לשקול את הכניסה למגמות מתחילת דרכם כאילו בתיכון, מכיתה ט'. לא יודע, אתם אנשי המקצוע, אבל אני חושב שיש המון דברים שנשאלים פה שאנחנו צריכים לקחת בחשבון ולתת ממש את החשיבה, כי המהלך הוא מהלך מבורך ללא ספק, אבל הוא עם די הרבה סכנות. שוב, אני חושב

שמבחינת אותם הילדים שהיינו שולחים אותם באמת בקו 67, לקום שעה לפני זה ולנסוע לקצה השני של העיר, אנחנו פה, מהבחינה הנפשית שלהם אנחנו נתרום להם המון. גם אני חושב שמבחינת הסיכוי להצלחה, הסיכוי הוא פה אדיר. הפחד באמת שאני רואה זה עם הקטע של המצוינות והזכאות לבגרות, שאנחנו כל הזמן מאד מתגאים בה. מעבר לזה, לאחל הצלחה והמשך עשייה מבורכת. זה מה שרציתי.

**<u>מר ישראל זינגר:</u>** תודה רבה. שולמית.

**<u>ד"ר שולמית ביסמנובסקי:</u>** אני קודם כל מצרה על כך שדווקא ביום כזה שאנחנו צריכים לשמוע על מהפכה במערכת החינוך העל תיכונית אנחנו מערבבים את זה עם דיונים פוליטיים. אני חושבת שטוב היתה עושה הקואליציה אם היא היתה מאשרת לאופוזיציה באמת לעשות מפגש על הדיונים הפוליטיים, שממילא כבר עלו פה, למרות שזה לא היה על סדר היום, והחינוך היה מקבל את החסד שמגיע לו,

**<u>מר אדם קניגסברגר:</u>** נכון.

**<u>ד"ר שולמית ביסמנובסקי:</u>** לשמוע ביום חגיגי, מכובד, עם כבוד משני הצדדים של המתרס, לשמוע ובאמת לכבד את דליה ואת כל הצוות המדהים שעושה את העבודה המדהימה הזאת. אני חושבת שזה קצת פגע פה בנושא הזה. וחבל.

**<u>מר אדם קניגסברגר:</u>** צודקת 100%.

**<u>ד"ר שולמית ביסמנובסקי:</u>** אני חושבת שלפעמים צריך לתת לאנשים להוציא את מה שיש על ליבם ואז זה מנקה את המקום ואפשר לפתוח דף חדש ולשמוע דברים טובים. זה קצת קלקל. אני חושבת שלהבא כדאי להסיק את המסקנות בעניין הזה.

לגופו של עניין – לגבי המקיפים, קודם כל, צריך להגדיר שבתי ספר תיכוניים, יש כמה סוגים, יש בתי ספר תיכוניים שכל המגמות בהם עיוניות. יש בתי ספר שכל המגמות בהם טכנולוגיות מקצועיות. ויש בתי ספר שכל המגמות בהם חקלאיות. מה זה בית ספר מקיף? זה בית ספר

שאמור לחבר בתוכו גם מגמות עיוניות וגם מגמות טכנולוגיות מקצועיות ביחד,

**מר אדם קניגסברגר:** זה מקיף.

**ד"ר שולמית ביסמנובסקי:** וזאת התשובה לליעד איך אתם הולכים לעשות את זה בפרקטיקה. כאן צריכה לבוא התשובה לילדים שבאמת זקוקים לטכנולוגי מקצועי. כי אז באמת זה יהיה בית ספר מקיף. השאלה אם באמת אתם מתכוונים לתת בכל בית ספר תיכון מקיף גם מגמות טכנולוגיות, ואולי באמת לחשוב על מה שדני אמר כבר מכיתה ט', כדי שהילדים האלה לא יילכו לאיבוד בשנה הראשונה, ולא לחבר אותם בצורה הטרוגנית לכיתה שלא מתאימה להם ולהגיד להם – תנסו, תשתדלו. או שיהיו איזה פערים בכיתות ובאמת אז תצטרכו לתמוך במורים כדי לעשות את החיבור בין הפערים האלה שנוצרים. לא ליצור את הפערים האלה אלא,

**מר ליעד אילני:** זו התשובה.

**ד"ר שולמית ביסמנובסקי:** אלא לתת באמת את המגמות הטכנולוגיות המקצועיות, שיהיה טכנולוגיית high-tech ו-low-tech, כי יש ילדים שבעיוני לא יכולים, אבל ב-high-tech הם כן יכולים, למרות שהם לא יכולים בעיוני. זה מתחבר להם אחרת כי זה בא ממקום אחר, משפה אחרת שהמוח שלהם עובד בה. וכמו שב-רג'יו אמיליה מדברים במאה שפות עם הילדים, אפשר להכניס שפות חדשות לבתי הספר המקיפים ולתת באמת את השפות העמלניות, המקצועיות, הטכנולוגיות, ופה תהיה התשובה לילדים שזקוקים לזה, ואולי מתוך שלא נשמע יבוא לשמוע והם גם יהיו תלמידים טובים ברמה העיונית כי זה יבוא ממקום שטוב להם. אז השאלה אם באמת אתם מתכוונים לעשות את המגמות האלה כבר מהתחלה.

**מר אדם קניגסברגר:** לא כתוב פה.

**ד"ר שולמית ביסמנובסקי:** זה לא כתוב ולכן שאלתי. לגבי ההטרוגניות שדיברת, את אמרת שיש מב"ר ואתגר ונחשון וחינוך מיוחד, ואמרת שצריכים עכשיו ללמד את כל המורים להתמודד עם כל הילדים שבאים

מכל הכיוונים. אבל הם בכיתות מסוימות – ה-מב"ר לחוד והאתגר לחוד והנחשון לחוד – אז למה צריך כל כך להתמודד עם ההטרוגניות הזאת? הרי הם יהיו בנפרד. אז זאת השאלה שלי.

והאם, למרות כל המקיפות וכל ההטרוגניות, אתם תצליחו לשמור על המצוינות הזאת, שהולכת ועולה עם השנים ואיך תתמודדו עם זה? אני חושבת שהתשובה לשאלה הזאת נעוצה ברעיון הראשון. אז אני אשמח לשמוע את התשובות.

**מר ישראל זינגר:** תודה. עוד מישהו?

**מר שמואל לרמן:** אתה רוצה עוד מילה?

**מר אדם קניגסברגר:** הערה בנושא חינוך.

**מר שמואל לרמן:** בקצרה.

**מר אדם קניגסברגר:** בקצרה. תודה.

**ד"ר שולמית ביסמנובסקי:** אבל אני רוצה, רגע, סליחה אדם, אני חייבת להגיד מילה. לגבי גם מה שדוד מנחם אמר וגם מה שהזכירו פה הרבה, ללכת עד אחרון הילדים ולהאמין דווקא בילדים החלשים, אני חושבת שדליה מובילה מערכת מדהימה ואני רק לאחרונה פניתי בכמה מקרים ספציפיים מאד מאד מאתגרים ומאד מאד קשים למערכת, והם מצאו את הפיתרון, ואני חושבת שמגיע לכם כל הכבוד, אתם באמת הולכים עד אחרון הילדים ויישר כוח.

**מר שמואל לרמן:** אדם, הערה קצרה.

**מר אדם קניגסברגר:** כן. כן. אני רוצה לומר משהו שכבר הרבה שנים אני מטפל בו ואני חושב עליו. אחד האתגרים הכי חשובים של מדינת ישראל זה לעודד את התעשייה בארץ. שם צריך להשקיע את הכול, משם מגיע הכסף למדינה. עוד כשהייתי מנהל בית ספר, ובודאגה יודע, אני

הגשתי בקשה להקים מגמות בכל תיכון יוקרתי, להקים מגמה אחת של low-tech. ביקשתי. היית אצל שרגא ברוש – הוא אישר. הייתי במינהל מדע וטכנולוגיה – הוא אישר. רציתי שתיפתח מגמה אחת כזאת באוהל שם. קיבלתי סירוב מגברת, שאני חושב שהסירוב היה בגלל שהיא לא הציעה את זה. אני מקווה שדליה תקבל את ההצעה הזאת. חשוב מאד שכל בית ספר יוקרתי, כמו שלקח על עצמו כיתת חינוך מיוחד, הוא יכול לקחת על עצמו כיתת חשמל, כיתה אחרת. היום הפער בין low-tech ל-high-tech הוא קטן מאד. אבל אנחנו צריכים לעודד את התעשייה. אם לא נעשה את זה, הייתי אומר עוד פעם, נצטרך לייבא מחו"ל רופאים, מהנדסים, כל מיני אנשים כדי לתגבר. היום מתחילים לייבא מורים לאנגלית. כל פעם יתחילו לייבא עוד דברים. אני זוכר יפה מאד את השעה שישב איתי יצחק רבין ז"ל, ראש הממשלה לשעבר, הוא ישב בחדר, אני לא יודע אם משה היה, ואמר את השאלה הבאה: תסבירו לי דבר אחד, איך זה יכול להיות שאנחנו מדינה עם חינוך וכו' ואנחנו צריכים לגייס מתכנתים מהודו? אתה זוכר את זה? היה רובינשטיין. אז איך זה יכול להיות היום, שאנחנו העיר שמובילה בחינוך בין הערים הגדולות ועדיין לא השכלנו להחזיר חזרה את העניין של התעשייה לבתי ספר? יו"ר איגוד התעשייה תמך בזה, הם היו מוכנים להשקיע כסף, וזה לא נעשה.

**<u>ד"ר שולמית ביסמנובסקי:</u>** זה מחויב המציאות היום.

**<u>מר אדם קניגסברגר:</u>** סליחה, אני התנגדתי לדבר אחד, אי אפשר, ואני רוצה לומר, אי אפשר להכניס ילדים ברמות מאד נמוכות לבתי ספר מאד חזקים, כי חלק מהם עלולים להיות מתוסכלים. בהצעה שאני מציע זה לתת להם מסלול מיוחד והם יפרחו במסלול הזה. אני מדבר על ילדים שגרים בשיכון, שבחפץ לב, אם יש להם ממוצע של 60 או 65, לא חשוב, היו רוצים ללמוד חשמל. לא כולם צריכים ללכת לאוניברסיטה. ואלה שטובים במקצוע, אלה שטובים במקצוע יוכלו לפרוץ לאן שהם רוצים. אין הגבלה. היום המסגרות הן לא,

**<u>מר שמואל לרמן:</u>** תודה רבה.

**<u>ד"ר שולמית ביסמנובסקי:</u>** הם יעשו גם בגרות מקצועית ויגיעו ל-5 יחידות ולציונים מעולים וירגישו דימוי עצמי גבוה וביטחון עצמי.

**מר דני גולדשטיין:** הפחד זה להכניס אותם לכיתות רגילות, הם יילכו לאיבוד הילדים האלה, ואנחנו נחזור עוד פעם,

**ד"ר שולמית ביסמנובסקי:** צריך לפצל אותם למגמות – מגמה מקצועית ומגמה עיונית.

**מר אלי מוסרי:** התיאוריה שלך קצת בעייתית. אדוני ראש העיר, זה מופנה אליך ולמנכ"ל ולמנהלת אגף החינוך, בעצם לכולנו,

**מר שמואל לרמן:** אני רוצה אחרי השאלה הזאת, ישראל מסכם ואז דליה תענה.

**מר אלי מוסרי:** שאלה בנושא חינוך נטו. היתה כתבה בעיתון שיש לנו בעיה עם בתי הספר שהם לא מוגנים. הנושא הזה לא עלה, זה גם לא הנושא שיעלה היום, אבל זה נושא שחשוב. זה לא כרגע לתשובה, אבל אני חושב, אדוני המנכ"ל, שהנושא הזה טיפלת בו הרבה שנים, שווה אני חושב בישיבת המועצה הקרובה, באמת, אני מציע לך ראש העיר,

**מר שמואל לרמן:** תהיה שאילתה.

**מר אלי מוסרי:** לא, לא, שאילתה זה בסדר, מצוין, אבל אני חושב, לתת סקירה על הנושא הזה. שאילתה, אתה נותן תשובה ואתה מקצר עם התשובות, תשובה 2, איך שמצב הרוח שלך באותו רגע. אבל לפי דעתי, טוב אדוני המנכ"ל, תתנו איזו שהיא סקירה על הנושא של המצב הפיזי של בתי הספר בנושא הרגיש הזה, כיוון שזו כתבה שלא מוסיפה בריאות לאף אחד. תודה.

**מר דני גולדשטיין:** על החיזוק וגם על הנגישות אולי אפשר לתת דגש.

**<u>מר שמואל לרמן:</u>** 100%. בבקשה. ראש העיר, בבקשה, סיכום של כל הדברים שהיו פה.

**<u>מר ישראל זינגר:</u>** קודם כל, בעצם דליה תענה על השאלות, כמה נקודות שלא הוזכרו מהשאלות לגבי חינוך. אז קודם כל, כולנו, אני באמת מאמין, דואגים, הן מההיבט האישי, הן מההיבט מה שמכירים, שילדים צריכים להצליח ולכל ילד כישורים אלה או אחרים, חוזקות אלה או אחרות, גם חולשות אלה או אחרות. כנראה כמו גם למבוגרים. אז יש אמירה שהיא מאד מתאימה ואני חושב שהחינוך פה מקיים אותה, קיים אותה ומקיים אותה, שאומרת שכדי שילד יצליח מספיק שמבוגר אחד יאמין בו. לפעמים זה מורה לחיים, לפעמים זה יועץ, לפעמים זה חבר, לפעמים זה אחד ההורים. זה דבר ראשון.

דבר שני, נבלע בשורה הראשונה של מה שדליה אמרה, לא נשכח דבר אחד, וזה נולד, לפני שאני אענה לדני גם מתי נולד ה-בג"צ, בשנת 91, במלחמת המפרץ הראשונה, כשנפל אז, לא ידענו אם זה פטריוט, ברמת חן, אז הגיעו, וכל החלונות של בליך התנפצו, אז הגיעו צבי בר וירון, ראש עיריית גבעתיים לשעבר, ואז היינו בין הערים האחרונות, היתה עוד נתניה וחולון, שמשרד החינוך לחץ, לחץ כלומר שילם הרבה כסף להקים מבנים של חטיבות ביניים. באותו לילה הצלחתי לשכנע את שני ראשי הערים ואכן מבין הערים, יש עוד ישובים קטנים, אלה שתי הערים היחידות שאין בהן חטיבות ביניים. היום רובם ככולם של אנשי החינוך מודים שזאת היתה טעות היסטורית, אבל כנראה שאי אפשר כבר לחזור בה. אז זה דבר אחד שמאפיין את מערכת החינוך שלנו. לציין כאן למי שלא יודע, ורק מי שבתוך העניינים יודע, שמשרד החינוך מעניש אותנו, מדובר על כמה מיליונים כל שנה, על זה שמשלם פחות על זה שאין חטיבות ביניים. אז זה דבר שלא הוזכר כי נאמר שם.

**<u>מר אדם קניגסברגר:</u>** זה נכון.

**<u>מר ישראל זינגר:</u>** לגבי חינוך מיוחד, בהחלט צוין,

**<u>מר דני גולדשטיין:</u>** אבל אמרת בקשר ל-בג"צ.

**<u>מר ישראל זינגר:</u>** תיכף, גם על זה אני אגיד.

לגבי חינוך מיוחד – בהחלט רמת גן צעדה היטב בהרבה מאד פרמטרים בנושא החינוך. בנושא חינוך מיוחד, כמה ילדים יצאו או לא, פה, מאז שכולנו יושבים פה, באמת נעשתה מהפכה בכיוון זה מבחינת חינוך מיוחד, הרבה פחות ילדים יוצאים, כמו שהוזכרו, הוקמו בתי ספר וגם מגמות וניתן יותר תשומת לב לילדים, המטרה שלנו – הרבה פחות יוצאים מחוץ לעיר. כלומר, יש להם יותר מסגרות מתאימות.

**<u>מר דני גולדשטיין:</u>** ישראל, דווקא בזה כאילו, גם קדם, גם אחווה נסגרו, בתי ספר נסגרו, כאילו אין פתיחה, חוץ מבית הספר,

**<u>מר ישראל זינגר:</u>** שניה, שניה.

**<u>מר דני גולדשטיין:</u>** אני אומר, לא בא בטענות.

**<u>מר ישראל זינגר:</u>** אבל אני מסביר. אז אותם ילדים, אני לא אחזור על זה, אותם ילדים היום בעיר.

דבר נוסף – יש תוכנית הילה, פשוט למי שלא מכיר, איכשהו נבלע בתוך זה, יש גם היום מסגרת של ילדים שלא יכולים לסיים את הלימודים במסגרות הרגילות ולא היינו רוצים שייצאו מחוץ לעיר. בתוכנית הזאת גם כן, רק לסבר את האוזן, אם לפני שנה היו 70-80 ילדים שלא היו מסיימים, היום יש 50, כי ההפרש או חלק מהם נקלטו בבתי הספר שלנו. שזה אומר שהמורים עברו, כמו ששולמית שאלה, באמת זה יותר קל ללמד מעט ילדים ושכולם מבינים. זה כל מורה יודע. אז עובדה שגם ילדים שיותר מתקשים הצליחו להיקלט במערכת החינוך הרגילה.

מילה אחת לגבי ה-בג"צ ומה שקרה. זה בדיוק מה שחלקכם ציינתם מהמקרים, פה הרבה ציינו שהיו מקרים שהמערכת אכן בעיר רמת-גן לא תמיד השכילה, ואני אביא את הדוגמא הספציפית, מה גרם לאותו בג"צ, אתה יודע. מה שקרה, מישהי שעבדה באגף החינוך היתה, לא גילתה מספיק סובלנות, זו עובדה רשומה, כלפי זוג הורים שהילד שלהם ביקש ללמוד בבית ספר, נקרא לזה יוקרתי, אחד משני הגדולים, אדם ואני יודעים במה מדובר ואיך, ואז פנו ההורים. זה הדליק את המדורה נקרא לזה. פנו ההורים,

**<u>מר דני גולדשטיין:</u>** שני הורים מבית ספר גבעולים.

**<u>מר ישראל זינגר:</u>** נכון. ואז הם פנו, כלומר, אני תיכף אגיד, גם את זה אפשר היה למנוע לו מישהו אחר אולי טיפל באגף החינוך בנושא הזה, כי נכון שהיתה גישה, נאמר, יותר נוקשה, אבל יחד עם זאת ניתנו הזדמנויות גם אז. אמנם פחות, אדם ואני יודעים את זה. ואז זה הגיע לאותו זה. עכשיו, כשאני נבחרתי,

**<u>מר דני גולדשטיין:</u>** אתם התנגדתם לקבל את הילדים האלה.

**<u>מר ישראל זינגר:</u>** רגע. ברגע שנבחרתי, די מהר הגעתי ל-בג"צ, כי היתה אז תקופה, ואז הסברנו ב-בג"צ והתקבל, כמו שדליה אמרה, התקבלה עמדתנו, שזה לא 'חאפ-לאפ' להגיד – יאללה, בוא נעשה, נבנה, נעשה. לא רק עניין של בניה וכספים וכך הלאה, וזה לא יהיה בעוד 10 שנים כמו שאני חשבתי ואתה חשבת, אלא קודם כל זה איזה שהוא תהליך, דליה תסביר, לפחות מקצתו, אי אפשר הכול. זה באמת סיפור שלם בכל אחד מבתי הספר ה'אליטיסטיים', היוקרתיים, להכניס כיתת מב"ר, זו היתה מהפכה, בעיקר להורים וכך הלאה. בקיצור, זה ככה מבחינת ההיסטוריה.

ועוד נקודה אחת לגבי התאחדות התעשיינים. יש פה מהלך, אני לא רוצה להרחיב, שמשלב משהו מאד חדיש בארץ. יש בית ספר יסודי, זה דבר נפלא. בדרך כלל רובוטיקה ודברים של high-tech בתיכונים קיימים, בעיקר במקרה זה מצליחים באוהל שם. אבל גם בית ספר יסודי המנחיל פיתח משהו, אני לא רוצה להרחיב, ואז בשיתוף עם התאחדות התעשיינים, דבר חדיש בארץ, הולכים לדברים ששייכים גם ל-high-tech מה שנקרא וגם ל-low-tech. כלומר, זה זורם את כל המערכת וזה דבר חדש.

ומילה אחת שכולנו דיברנו, זכאויות וכך הלאה – היפוך הפירמידה ששר החינוך דיבר להשקיע בגיל הרך. כולם יודעים, אבל אף אחד לא עשה את זה לפני שעשו את זה ברמת-גן. ואכן התוצאות אמורות לבוא. ואני כמובן מצטרף לכל מה שנאמר לגבי הצוות שהיה, הצוות שישנו, בראשותך וכולם, אין לי ספק שגם אם יש, אני מדבר פה בשם חברים שלפעמים אולי מעירים ועושים, אני מאמין בלב שלם שכל אחד, קואליציה, אופוזיציה, לפעמים יש איזה כאב אישי למה ילד זה לא נכנס, למה הורה, אבל כולנו מעריכים, אין לי ספק, ואני חושב שלא ניתנו לך מספיק מחיאות כפיים, את מובילה מערכת למופת.

(מחיאות כפיים)

**מר משה בודאגה:** אני רוצה רק מילה אחת לדני, לגבי בתי הספר לחינוך מיוחד שעסקו בפיגור שנסגרו. את זה כבר מאתרים בהיריון. ולכן, מספר המפגרים הצטמצם כמעט לגמרי.

**מר דני גולדשטיין:** האוטיזם אבל גדל.

**מר משה בודאגה:** בדיוק. והאוטיזם גדל לעומת זאת. ולכן, סגרנו בזמנו את בתי הספר למפגרים.

**מר דני גולדשטיין:** נכון.

**מר משה בודאגה:** זהו. אז זו היתה הסיבה.

**מר אלי מוסרי:** לא מפגרים. מילה אחרת.

**ד"ר שולמית ביסמנובסקי:** תסמונת דאון.

**מר ישראל זינגר:** בעלי פיגור שכלי.

**גב' דליה לין:** טוב, אני אענה בקצרה. אני אתחיל מהשאלה שגם אדם וגם שולמית העלו, נושא המגמות הטכנולוגיות והעיוניות. אכן ההצלחה היא כשאנחנו מכילים אל תוך בית הספר לא רק את הקשת הרחבה ביותר של התלמידים, אלא את הקשת הרחבה ביותר של תחומים שיכולים להתחבר לחוזק של ילד. אז בהחלט, גם מגמות low-tech, גם high-tech,

**מר אדם קניגסברגר:** אבל זה לא צוין.

**<u>גב' דליה לין:</u>** אני יודעת על מה אני מדברת. חשמל זה לא ה-low-tech הרגיל של משרד החינוך. אני מדברת גם על מגמות אמנות וגם ספורט. 4 התחומים האלה נותנים מענה מיטבי לכלל האוכלוסייה. ואכן, בכל אחד מהתיכונים אנחנו נאפשר ונפתח מגמות טכנולוגיות low-tech שדורשות עבודת ידיים. אנחנו כבר מתנסים היום בבתי הספר היסודיים, תבקרו ברמת חן, תבקרו במתמיד, תבקרו בעתיד, תראו סדנאות שעוסקות בעבודת ידיים, כי זה מה שילדים היום צריכים, ואני אשמח לעשות לכם סיור. אנחנו נצמיח את זה גם לתיכון. אותו מודל שדיבר עליו ראש העיר בבית ספר המנחיל, זו תוכנית שנבנתה מכיתה ג' ועד י"ב עם אוהל שם, עם התאחדות התעשיינים, כדי לבנות תוכנית שתתאים לבתי הספר התיכוניים. מסכימה אתכם, זו הדרך להצלחה ואנחנו בהחלט הולכים לכיוון הזה.

**<u>ד"ר שולמית ביסמנובסקי:</u>** השאלה אם יהיו גם בגרויות מקצועיות.

**<u>גב' דליה לין:</u>** גם בגרויות, גם היום יש בגרויות מקצועיות, 15 יחידות הן יחידות טכנולוגיות. היום בתוך בתי הספר התיכונים יש מגמות טכנולוגיות, רק זה מגמות high-tech, ואדם יודע. מה שאדם מדבר זה לא תעודת בגרות טכנולוגיות כפי שקיימת היום בתוך התיכונים, אלא ממש מגמות,

**<u>ד"ר שולמית ביסמנובסקי:</u>** מקצועיות.

**<u>גב' דליה לין:</u>** low-tech מקצועיות שמתחברות בסופו של דבר גם לתעודת בגרות מלאה.

**<u>ד"ר שולמית ביסמנובסקי:</u>** בדיוק.

**<u>גב' דליה לין:</u>** עכשיו, אני עוברת לשאלה שאביהוא העלה, וזה נושא השמירה על מצוינות. אנחנו עובדים חזק מאד על תעודת הבגרות האיכותית לא סתם. רוב התלמידים שלנו מגיעים היום ל-34 יחידות לימוד. הווה אומר, אנחנו התחלנו לחייב סה"כ מלפני שנתיים בד בבד עם המקיפות 2 מגמות לתלמיד. כלומר, מה שפעם חייבו רק מגמה אחת של 5 יחידות, מורחב אחד בבליך ובאוהל שם, בכוונה היום העלינו ואנחנו

מחייבים. שוב, תלמיד שלא עומד בזה בשלב מסוים, כמובן שעדיף שהוא ייגש עם 5 יחידות. בנוסף לזה,

**מר שמואל לרמן:** דליה, את לא מדייקת.

**מר אדם קניגסברגר:** באוהל שם ...

**גב' דליה לין:** באוהל שם היה, בבליך לא היה.

**מר שמואל לרמן:** דליה, את לא מדייקת. דקה, תני לי ברשותך. את לא מדייקת בזה. ישנן 2 כיתות באוהל שם בלבד שאיתן מדברים על 35 יחידות לימוד. מדובר,

**גב' דליה לין:** עד 34 דיברתי. עד 34.

**מר שמואל לרמן:** זה המחוננים והזה, שהם לא מחויבים, הם לא מחויבים להגיע לזה.

**גב' דליה לין:** נכון. אבל 2 מגמות זה לא 34. תלמיד עם המינימום תעודת בגרות עומד על 21. בתוך בתי הספר אנחנו מאפשרים מתעודת בגרות של 21 יחידות לימוד, שהיא סך הכול מורחב אחד, ל-2 מורחבים, שזה לא 34, 34 זה 3 מורחבים, שזה יחסית מעט תלמידים. כלומר, יש מרחב של אפשרויות לתלמיד – מתלמיד שיכול לעשות את המינימום עד למקסימום. בנוסף, במקביל לפתיחת המקיפות, פתחנו תוכניות מצוינות שלא היו קודם, כמו מדעניות העתיד, פיתוח הכימיה עם אוניברסיטת בר אילן, המשך העבודה והרחבת הנאנו טכנולוגיה, מגמות הסייבר. ככל שאנחנו מכניסים יותר תלמידים חלשים אל תוך בתי הספר, כך צריך להגביר את מגמות המצוינות ולאפשר גם לתלמידים החזקים. ככל שנפתח את שני התחומים האלה, אין שום סיבה שלא נשמור על המצוינות. זו הדרך לעשות את זה.

ליעד, אתה שאלת לגבי תלמיד שגר ליד תיכון אלון, דיברת על רחוב פבריגט. תיכון אלון הוא לא תיכון מקיף לפי המבנה החדש. תיכון אלון

הוא תיכון על אזורי. יש 3 מקיפים, יהיו 3 מקיפים – בליך, קרית החינוך ואוהל שם. אותו תלמיד שגר, קודם כל, אזור המגורים לא רלוונטי, השאלה איפה הוא לומד. אני מניחה שהוא לומד בקורצ'אק, סביר. אם הוא לומד בקורצ'אק, סביר שקורצ'אק יהיה שייך לבליך.

**מר ליעד אילני:** קורצ'אק או עתיד.

**גב' דליה לין:** או עתיד, לא משנה, תלוי איפה בפבריגט.

**ד"ר שולמית ביסמנובסקי:** גם עתיד זה בליך.

**גב' דליה לין:** אני מניחה שבמקום הזה סביר שהוא יילך לבליך. כלומר, תיכון אלון הוא לא מקיף אזורי, תיכון אלון, כמו אורה מודיעין, כמו אורט אבין, הוא תיכון שתלמידים בוחרים בו ב-ט'. כלומר, מי שיבחר בו, סביר זה אותם תלמידים שזקוקים לייחודיות של בית הספר. אז מעבדות לא רלוונטי.

**מר ליעד אילני:** אני מקבל. אני רק אומר שהדוגמא הספציפית הזו נולדה משאלה של אמא.

**גב' דליה לין:** הבנתי.

**גב' דליה לין:** אז בגלל זה אני אומר, אם לה זה לא ברור, אז כנראה שמי שהסביר לה את זה,

**גב' דליה לין:** אני אמשיך למה ששאלת לגבי המורים ביסודי.

**מר דני גולדשטיין:** דליה, דקה, לפני שאת עוברת, אם לא יהיו מספיק ילדים שיבחרו למשל את אלון,

**<u>גב' דליה לין:</u>** אנחנו בטוחים שיהיו, כי גם היום בוחרים. היום יש תלמידים שיכולים ללכת לבליך, יכולים,

**<u>מר דני גולדשטיין:</u>** והולכים לאלון?

**<u>גב' דליה לין:</u>** כן. ולמה?

**<u>ד"ר שולמית ביסמנובסקי:</u>** דני, אז הוא ייסגר. אז הוא ייסגר אם לא. אז הוא יהפוך ליסודי אחר כך.

**<u>גב' דליה לין:</u>** אנחנו מאמינים שהוא לא ייסגר, כי עדיין ישנם תלמידים, קודם כל, יש הרבה תלמידים חלשים שבוחרים.

**<u>ד"ר שולמית ביסמנובסקי:</u>** אבל את אמרת שהם יצטמצמו.

**<u>מר דני גולדשטיין:</u>** אבל אם תהיה אפשרות ללכת, פה כתוב בליך, לא ירצו ללכת לבית ספר תיכון חדש.

**<u>גב' דליה לין:</u>** אני אומרת לך מניסיון, יש הורים ותלמידים שעדיין בתי הספר הגדולים האלה מפחידים אותם והם מעדיפים את בתי הספר הקטנים האינטימיים. אל תשכחו שבתיכון אלון זה 25 ילדים בכיתה. בבליך, מה יהיה לנו, 35 ילדים? 30? עדיין זה כמו כיתת מב"ר. ולכן, הורים שחושבים על טובת הילדים וילדים שבעצמם רוצים משהו אינטימי, אנחנו מניחים שימשיכו ויילכו לבתי הספר הקטנים.

לגבי השאלה השניה – המודעות של המורים בבתי הספר היסודיים וההורים – קודם כל, אנחנו חושפים את זה בפני מועצת העיר. אנחנו חשפנו בפני ועד ההורים. ולאט לאט נגיע גם להורים, זה צריך להיות בהדרגה. כשאנחנו נגיע להורים, צריכה להיות כבר תוכנית מאד סדורה. אני מניחה שיהיה נכון להגיע להורים כשכבר יהיו אזורי רישום, כשהדברים יהיו יותר ברורים, ולא לבוא עם דברים מאד מאד כלליים.

**<u>מר ליעד אילני:</u>** אני רק מעביר את התחושה האישית שלי, אני אומר באמת, למעלה מ-20 פניות, יש כאלה מהם שהסכימו שאני אתן את הפרטים ויש כאלה שלא.

**<u>גב' דליה לין:</u>** קודם כל, בשמחה אתה יכול להפנות אלינו.

**<u>מר ליעד אילני:</u>** לא, לא, שפנו,

**<u>ד"ר שולמית ביסמנובסקי:</u>** אבל זה ב-2019 יהיה.

**<u>מר ליעד אילני:</u>** עדיין, אבל השמועות רצות, וכשהם שואלים את המורים, אז המורים אומרים – תפנו לעירייה.

**<u>ד"ר שולמית ביסמנובסקי:</u>** הם לא יודעים עוד.

**<u>מר ישראל זינגר:</u>** נפרסם לכל ההורים. דליה, נצא בפרסום לכלל ההורים.

**<u>מר ליעד אילני:</u>** אני לא אומר בסדר, לא בסדר, אני מעביר מהשטח.

**<u>גב' דליה לין:</u>** אנחנו נצא בפרסום מסודר כשנהיה מגובשים עם התוכנית.

**<u>מר ישראל זינגר:</u>** לא היה ראוי לצאת בפרסום לפני הישיבה היום.

**<u>מר אדם קניגסברגר:</u>** הנושא היה צריך להיות מובא לוועדת החינוך, שם צריכים לקיים דיונים ולא הצגות. פה זה אחר כך.

**<u>גב' דליה לין:</u>** אנחנו נעלה את זה גם בוועדת החינוך.

לגבי המורים – קודם כל, לפני הכול, היה חשוב לנו שהמנהלים ייידעו, המנהלים יבנו את המתווה יחד איתנו. היום כבר כלל המורים של התיכונים כבר מעורים, לפחות בליך, אין מורה שלא יודע כבר מה זה מקיפות. אוהל שם זה כבר קורה. ובשלב הבא אנחנו נגיע גם למורים של בתי הספר היסודיים. בשלב הזה זה רק הנהלות בתי הספר היסודי.

**<u>ד"ר שולמית ביסמנובסקי:</u>** שלא יתבלבלו שמקיף זה אזורי, מקיף זה לא אזורי או על אזורי. המילה מקיף מטעה. המילה מקיף זה מגמות,

**<u>מר ישראל זינגר:</u>** צריך להיות בסוגריים, להסביר.

**<u>ד"ר שולמית ביסמנובסקי:</u>** צריך להסביר מה זה מקיף.

**<u>מר ישראל זינגר:</u>** ברור. ברור.

**<u>גב' דליה לין:</u>** עכשיו, אני רוצה להגיד עוד משהו, המילה מקיף, הרי כל המושג של מקיפות נוצר לאחר ההפרדה בין החינוך הטכנולוגי לחינוך העיוני. היום לבתי ספר מקיפים כבר יש הרבה מאד שמות. למשל, בערים כמו נס ציונה וראשון וחולון, מקיף זה 6 שנתי. זה לא קשור בכלל טכנולוגי ועיוני.

**<u>מר דני גולדשטיין:</u>** נכון מאד.

**<u>גב' דליה לין:</u>** כאן ברמת גן,

**<u>מר ישראל זינגר:</u>** השם הוא לכמה דברים.

**<u>גב' דליה לין:</u>** משום מה קראו לזה מקיפות. אני לא קראתי לזה מקיפות.

**מר אדם קניגסברגר:** נכון, זה בדיוק העניין.

**גב' דליה לין:** כל הסיפור של ה-בג"צ היה לא למיין תלמידים. בכלל לא דיברו על מקיפות.

**מר דני גולדשטיין:** נכון.

**גב' דליה לין:** משום מה קראו לזה פה מקיפות. אני זורמת עם זה. יש גם היגיון.

**גב' דליה לין:** אבל ברגע שאמרו מקיפות, צריכים להכניס את הטכנולוגיה וצריכים להכניס את המקצועי.

**גב' דליה לין:** זאת לא היתה כוונת המקור.

**מר ישראל זינגר:** צריך לצאת הסבר ממצה, דליה, לכולם.

**גב' דליה לין:** כאן לא היתה כוונת המקור לטכנולוגי ועיוני.

**ד"ר שולמית ביסמנובסקי:** אז איך אפשר להתגבר על הפערים?

**גב' דליה לין:** זה שאנחנו הולכים על זה בכל מקרה ומשלבים את הטכנולוגי והעיוני, זה בלי קשר לשם שניתן במקור.

**מר ישראל זינגר:** נצא עם תוכנית מסודרת.

**גב' דליה לין:** השם המקורי לא הלם את מה שה-בג"צ התכוון. זה הכול.

**ד"ר שולמית ביסמנובסקי:** בסדר. אבל מה שיוצא עכשיו,

**מר דני גולדשטיין:** בראשון זה נקרא מקיף ואין קשר בכלל, אין שום קשר למקיף.

**גב' דליה לין:** בדיוק. בדיוק. עכשיו אני עוברת לשאלה של דני. תלמידים, כל החשש הזה שגם שולמית העלתה, של תלמידים חזקים שיושבים באותה כיתה עם תלמידים חלשים יותר, כל המערכת שלנו היום הולכת למערכות הטרוגניות. בעבר, אני מזכירה לכם, למשל בבליך, היו כיתות פיזיקה, ביולוגיה, גיאוגרפיה, כיתות אם שכל התלמידים של הפיזיקה למדו ביחד, כל התלמידים של הגיאוגרפיה למדו ביחד. המקום האחרון שזה היה בו זה ברמת-גן. פה זה כבר לא קיים. כל הכיתות הן כיתות הטרוגניות, מקצועות הליבה לומדים ביחד, כשהמשמעות היא אינטגרציה, משיכה כלפי מעלה, והם נפרדים ומתפצלים לגושים במגמות. למה זה טוב?

**מר דני גולדשטיין:** אבל זה מ-י'.

**גב' דליה לין:** מ-י'.

**מר דני גולדשטיין:** מה קורה ב-ט'?

**גב' דליה לין:** נכון. וזה מתחבר למה ששולמית שאלה. אם יש מב"ר ויש אתגר ויש חינוך מיוחד, למה צריך ללמד את המורים? כי ב-ט' אין מב"ר, אין אתגר. המגמות האלה,

**מר דני גולדשטיין:** אבל כן יש מדעית.

**מר אדם קניגסברגר:** דליה, אני אתקן אותך. אני לא יודע מה קרה בשנים האחרונות, תמיד שכבת י"א למדו בכיתות האם, אחרי כיתה י', והתחלקו למגמות. לא היו כיתות פיזיקה וזה, כבר שנים.

**מר דני גולדשטיין:** זה מה שקורה היום.

**גב' דליה לין:** זה מה שאמרתי.

**מר דני גולדשטיין:** זה מה שקורה היום.

**גב' דליה לין:** שזה מה שקורה היום, גם בבליך. באוהל שם זה היה תמיד.

**מר דני גולדשטיין:** אבל מ-י'.

**ד"ר שולמית ביסמנובסקי:** אבל, דליה, אז נקודת החולשה של המערכת תהיה כיתות ט'.

**גב' דליה לין:** בדיוק.

**ד"ר שולמית ביסמנובסקי:** וחייבים פה לתת את המענה. אבל לא למורים, לתלמידים.

**גב' דליה לין:** אז למה אנחנו עובדים עם התלמידים והמורים בשני כיוונים? כי ב-ט' הכיתות הן הטרוגניות. עכשיו, יש אפשרות לפתוח כיתת תל"ם למשל, שהיא טרום מב"ר.

**מר דני גולדשטיין:** נכון.

**גב' דליה לין:** אבל כיתת תל"ם טרום מב"ר תתן לנו מענה ל-25 ילדים. מה נעשה עם שאר הילדים? אנחנו צריכים לתת מענה לאותה קבוצת יעד כמו שהראינו, הכנסנו קבוצת יעד, צריך לתגבר אותה בלי קשר לכיתת האם ולתת לה את החוזק, גם מבחינה רגשית וגם מבחינת החוסן וגם מבחינה לימודית. בלי קשר לזה, היום עובדים על תהליכי מו"פ, מורים

היום כבר לא מלמדים, לא אמורים ללמד פרונטאלית, אלא כל העבודה שלנו היום,

**מר דני גולדשטיין:** הרבה יותר פרטני.

**גב' דליה לין:** בתיכונים, זה עבודה פרטנית,

**מר דני גולדשטיין:** אנחנו רואים את זה.

**גב' דליה לין:** עבודה הטרוגנית, לדעת לעבוד,

**ד"ר שולמית ביסמנובסקי:** מה זאת אומרת פרטנית? לא הבנתי.

**גב' דליה לין:** לדעת לעבוד בתוך כיתה עם קבוצות קבוצות.

**ד"ר שולמית ביסמנובסקי:** אז זה לא פרטני, זה קבוצתי.

**גב' דליה לין:** וגם פרטני.

**מר דני גולדשטיין:** לא, גם פרטני.

**ד"ר שולמית ביסמנובסקי:** אחד על אחד?

**גב' דליה לין:** גם אחד על אחד.

**מר דני גולדשטיין:** גם אחד על אחד. יש את זה. יש, אנחנו רואים את זה.

**ד"ר שולמית ביסמנובסקי:** מתי מורה יכול להגיע ל-40 תלמידים?

**מר אדם קניגסברגר:** לא בכיתה שלמה.

**מר דני גולדשטיין:** בכיתה שלמה.

**ד"ר שולמית ביסמנובסקי:** מתי מורה יכול להגיע ל-40 תלמידים ביחידני? איך זה יכול להיות?

**גב' דליה לין:** העבודה היא עבודה דיפרנציאלית.

**מר דני גולדשטיין:** לא ב-40 ילד. אבל אתה רואה את ה-6-7 שמתקשים.

**ד"ר שולמית ביסמנובסקי:** רגע, רגע, דני, זה לא הגיוני מה שאתה אומר.

**גב' דליה לין:** שולמית, כל הסיפור של ה-30% היום, של הרפורמה החדשה של משרד החינוך, מדברת על הוראה חווייתית, הוראת חקר, כבר לא למידה פרונטאלית. אז תמיד יש את החלק המסוים בשיעור שהוא פרונטאלי. אבל לאחר מכן,

**מר ישראל זינגר:** דליה, סליחה, בזה אדם צדק, הדיון היותר מעמיק צריך להיות בוועדת החינוך לגבי, הרי סך הכול העקרונות הם פה של חברי המועצה.

**ד"ר שולמית ביסמנובסקי:** אבל הבאתם את זה לפה היום, אז הדיון היום הוא פה.

**מר ליעד אילני:** זה לא דליה ביקשה להביא את זה לפה.

**מר ישראל זינגר:** לא, לא, פה צריך כדי להתקדם לקבל החלטה. ואז אפשר גם,

**ד"ר שולמית ביסמנובסקי:** אבל צריך להבין, ישראל, יש לכם, הולך להיות משבר בכיתה ט'. כי אם כל כך הרבה תלמידים חלשים או מאתגרים או מתקשים ייכנסו לבתי ספר חזקים, תהיה פה נקודת כשל שצריכים להתכונן אליה.

**מר ישראל זינגר:** בואו נסמוך על הפדגוגיה והניסיון,

**ד"ר שולמית ביסמנובסקי:** צריכים להתכונן אליה.

**מר ישראל זינגר:** שבשנתיים האלה מתכוננים.

**גב' דליה לין:** שולמית, זה מה שאנחנו עושים כבר 3 שנים – בונים תוכניות שיתנו מענה לשכבת ט'.

**ד"ר שולמית ביסמנובסקי:** אז תכניסו את המקצועי כבר מהשנה הזאת ותפתרו את הבעיה.

**גב' דליה לין:** יכול להיות. יכול להיות. אנחנו בתחילת הדרך.

**מר דני גולדשטיין:** דליה, למה מחוננים כן, מדעית כן, כאילו המקצועות,

**גב' דליה לין:** כי אגף שח"ר לא מאפשר פתיחה של כיתות מב"ר ואתגר לפני כיתה י'. מה שאנחנו יכולים לעשות, זה לבנות תוכניות עירוניות מתוקצבות על ידי העיר. זה בהחלט אפשרי.

**מר דני גולדשטיין:** אז אולי צריך באמת לתת משקל ומחשבה.

**<u>גב' דליה לין:</u>** על זה אנחנו הולכים.

**<u>מר ליעד אילני:</u>** דליה, ברשותך, לפני סיום, לא השבת לי על 2 שאלות. אני לא יודע אם את הכתובת, אבל אני אשמח. קודם כל אני אומר, כי לא התייחסתי,

**<u>גב' דליה לין:</u>** שאלת על ביטול של בתי ספר יסודיים.

**<u>מר ליעד אילני:</u>** אני, קודם כל, בוודאי מברך על המהלך הזה. אני שמח שיש פה עוד כמה שמברכים.

**<u>מר דני גולדשטיין:</u>** כולם.

**<u>מר ליעד אילני:</u>** בוודאי, נכון. אני זוכר שבעבר סופר לי שהיה בית ספר שהתקבלו אליו תלמידים שממש לא התאימו לממוצע ופתאום בדקו וראו שהם תרמו לבית ספר, האבא תרם, האמא תרמה, או לעמותה כזו או אחרת. אז אני שמח שכרגע זה,

**<u>גב' דליה לין:</u>** הילדים תרמו.

**<u>מר ליעד אילני:</u>** היה ממוצע נמוך ופתאום גילו שהאבא תרם ובמקרה הילד התקבל לבית ספר. ואני שמח שכבר לא נחזה בתופעות, זה עדיין לא הרוורד פה, לא צריך לשלם כדי זה.

**<u>מר שמואל לרמן:</u>** הלאה. בואו.

**<u>מר ליעד אילני:</u>** 2 השאלות,

**<u>גב' דליה לין:</u>** אני אענה לך. אני אענה לך, ליעד.

**מר שמואל לרמן:** חבריך כבר קצרי רוח.

**מר ליעד אילני:** לא, חברי אין להם בעיה, הם בסדר.

**מר שמואל לרמן:** תאמין לי.

**מר ליעד אילני:** אני רק אחדד את זה. אחד – על אורה מודיעין, דעתך. אני העליתי דעה שלי, אני אשמח לשמוע את דעתכם. ודבר שני – אני אשמח שוב לקבל, כי אני פעם שומע 2019 ופעם 2020, מתי ייכנס התלמיד הראשון בשערי קרית החינוך.

**מר ישראל זינגר:** 2019.

**מר ליעד אילני:** אז אני אומר, ראש העיר, פעם אמרו 2020, פעם 2019.

**מר שמואל לרמן:** 19. הלאה.

**מר אדם קניגסברגר:** רגע, מי ענה בסוף?

**מר שמואל לרמן:** 19. אני.

**גב' דליה לין:** אני אתחיל מהסיפור של בית ספר אורה מודיעין – כרגע תיכון אורה מודיעין פותח 3 כיתות. שנה שעברה הוא עבד עם 2 כיתות. אני מאמינה שאם בית ספר מצליח לתת מענה גם ב-2 כיתות, מענה ייחודי לתלמידים שבוחרים להיות בו ורוצים להיות בו, אין סיבה לוותר עליו. בית ספר שמחזיק כיתה אחת, אין לו זכות קיום. ולכן, יש סבירות גבוהה שתיכון מקיף, שהיום הוא עם כיתה אחת, סביר, והוא הולך ומצטמצם, סביר שהוא יתפזר בסופו של דבר בין התיכונים.

**מר ליעד אילני:** אני מקבל את התשובה שלך ואני בטוח שהעמקתם בזה הרבה יותר מאשר הדעה שעברה לי ככה כשקראתי את הדף שהועבר אלינו. אבל למה אני שואל את השאלה הזאת? כי מאז בית ספר ערמונים, לפני 20 שנים, לא נבנה בית ספר יסודי אחד בעיר רמת-גן. יש פה כמה שיודעים כמה בנייה מאושרת פה בעיר. ואולי אם הייתי רואה בית ספר יסודי נוסף שנבנה פה, אז לא היתה עולה השאלה הזו מצידי.

**מר שמואל לרמן:** או קיי. טוב.

**מר משה בודאגה:** לגבי התיכון החדש – התוכנית היא שהוא יסתיים בספטמבר 2019. אם במהלך הבנייה אנחנו ניתקל בבעיות, אז יכול להיות שהוא יידחה בכמה חודשים. תאריך היעד שלנו הוא ספטמבר 2019.

לגבי תוספת של בתי ספר יסודיים – יש לנו תוכניות בעיר ואנחנו ניתן תשובות לתקופות הבאות על מנת להקים את בתי הספר היסודיים הנוספים. לדוגמא, יש לנו את מכללת רמת גן, מכללת רמת גן הולכת להצטמצם לשליש מהשטח,

**מר ישראל זינגר:** צריך התראה 4 שנים מראש.

**מר משה בודאגה:** צריך לתת התראה של 4 שנים. אנחנו בודקים איתם את העניין ויכול להיות שהם יצמצמו לשליש מהשטח, ואז שני שליש מהשטח ישמשו לבית ספר יסודי, לאשכול גני ילדים, תיכון, כל מה שצריך.

**עו"ד אביבית מאור נמרודי:** רק לציין שמדובר ב-30 דונם שאנחנו הולכים לפנות כמעט 20.

**מר משה בודאגה:** יש לנו תשובות גם לבתי הספר היסודיים.

**מר דני גולדשטיין:** זה שטח חום. אלי, זה חום.

**מר אביהוא בן משה:** אלי, עוד לא החלטנו.

**מר שמואל לרמן:** רבותי, אני רוצה להגיע אתכם הסכמה שאולי פה אחד לקבל את הצעת ההחלטה שמאשרים את המלצות רפורמת המקיפות בתיכונים כפי שתיארה אותה דליה. אפשר פה אחד? פה אחד. תודה. הישיבה הסתיימה. תודה רבה. נפגשים בשבוע הבא.

**מר אדם קניגסברגר:** עם התיקונים.

**מר שמואל לרמן:** כפי שהציגה אותה דליה אמרתי. שבוע הבא יום חמישי.

**החלטה:**

**הוחלט פה אחד לאשר את המלצות רפורמת המקיפות בתיכונים.**

| | |
|---|---|
| _____ | _____ |
| **מר שמואל לרמן** | **מר משה בודאגה** |
| **יו"ר מועצת העיר** | **מנכ"ל העירייה** |